DECLARAȚIA DELA PARIS

Ion HALMAGHI

In Paris - orașul luminilor - ca și în trecut, s'au strâns Românii răzlețiți prin lumea liberă și cu cei din țară, să poarte jalba'n proțap și să-și deschidă inimile unii către alții și să se agraiască.

Pentru o ultimă pregătire a unui asalt împotriva imposturii, nomenclaturii comuniste și a celor ce continuă operația de genocid asupra neamului românesc. Un asalt total, prin care să se înlăture cea mai neagră plagă de pe ființa neamului românesc: nomenclatura comunistă, străină de sufletul, de cugetul și de idealurile românești.

Fără conciliabile în prealabil, fără negocieri și condiții, s'au adunat cei hotărâți să participe la lupta decisivă, într'un spirit de unire și de înfrățire națională.

S'au regăsit în vastul ocean al sufletului românesc, unde s'au topit toate fricțiunile și ostilitățile. Căci trebue dărâmată nomenclatura și puterea ei statală, pentru a îngădui poporului și țării să-și creeze propriul său destin istoric.

Țara nu mai poate fi lăsată iobăgită de o conducere incompetentă, coruptă și total ne-românească, căci nu are nici un obiectiv național, nici în politica internă nici în politica externă. Totul este arbitrar, artificial și e o treabă de cârpaci în tot ce face guvernul lui Ion Ilici Iliescu.

Categoriile sociale: țăranii, muncitorii, intelectualii și alții nu participă și nu beneficiază de pe urma falselor reforme și contrareforme, pentrucă toate acestea sunt desfășurate numai pentru beneficiul unei clase minore, de foști membri de partid, care au spoliat țara timp de 40 de ani și continuă s'o facă și astăzi.

Participanții Simpozionului dela Paris sunt gata de un nou sacrificiu pentru a ajuta la o refacere morală a țării și pentru așezarea unei lumi noi, românești, fără exploatare și minciună. Trebuește o nouă schimbare la față, pentru a ieși din pesimismul și fatalismul unei resemnări care a diminuat energiile naționale. Este nevoie de o nouă învolburare, pentru lămurirea tuturor asupra pericolelor de moarte care pândesc neamul românesc.

După 40 de ani de dominație comunistă, prin care s'a ruinat întreaga societate românească, cu toate straturile sociale, cu toate instituțiile fundamentale, tradiționale și originale, și s'a alterat însuși spiritul omeniei și puritatea cugetului și ființei românești, nomenclatura nu mai are dreptul nici măcar o clipă să continue pângărirea sufletului național.

Cei adunați la Paris, din țară și din lumea liberă cer eliberarea țării de orice fel de constrângere comunistă și crearea unor condiții favorabile și optime pentru refacerea structurilor naturale ale existenței românești. Acesta este mesajul dela Paris.

În acest număr se publică și Declarația dela Paris, cu care s'au încheiat dezbaterile, de înaltă ținută morală, de clarificări și hotărâri ferme care s'au luat în ospitaliera țară latină, unde Românii și-au purtat de multe ori păsurile, în cursul istoriei lor zbuciumate. Guvernarea lui Ion Ilici Iliescu nu mai poate continua și se înșeală amarnic dacă va neglija avertismentul pe care i-l dau grupurile și formațiunile adunate în cetatea luminilor.

ISSN 0705-8365

Prețul unui abonament anual . 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 20 Nr. 217 - IUNIE 1994 PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULAȚIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVEȚIA, GERMANIA, GRECIA, FRANȚA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

DIVERSIUNEA "PACTUL POLITIC"

Eugen BÂRSAN

După patru ani de democrație originală, nu ne mai miră nimic. În acest nimic intră și mișcarea Președintelui Iliescu de a atrage în văgăuna guvernării o reconciliere între adevăr și neadevăr și între vinovați și nevinovați, care să se numească pact politic și social. Dar indiferent de cum se numește el, în fapt, e vorba de un pact pe care președintele îl vrea în serviciul său, cu motivarea demagogică, că așa ceva ar fi reclamat de o stringentă nevoie a societății românești.

E adevărat că societatea românească are nevoie de multe și grave stringențe dar în nici un caz, nu neapărat de una cu un pact politic și social între criminali și victime, făcut pe cadavre și pe batjocură. Tot în chip stringent așa ceva consternează.

De ce consternează? Pentrucă, din nefericire, spiritele lui Dej, Drăghici, Nicolski și Ceaușescu, care au constituit oroarea scumpei patrii a Românilor, sunt încă la putere. Pentrucă opera de genocid contra "bandiților" care s'au opus comunismului neacceptând să strige *"Stalin și poporul rus, libertate ne-au adus"*, încă nici n'a ajuns la un proces. Ba chiar mai rău decât atâta: "bandiții" de ieri mai sunt încă văzuți tot "bandiți" și azi. Pentrucă prăsilele comuniste care au confiscat Revoluția, s'au învestit la putere în numele unei democrații "originale" așezată pe principiul *"cadrele hotărăște totul"*. Iar "cadrele" au hotărât să se discrediteze Opoziția și pe oricine nu vede cu ochi buni Puterea.

Cine este antinomenclaturist este văzut ca un duh necurat al zavistiei, ca un războinic incorigibil care vrea să scoată țara din liniștea în care a așezat-o partidul; din liniștea creată de o istorie a minciunilor, care a dus la o idolatrizare a fericirii ideologice importată din Răsărit. O istorie oficială de cinci decenii care a intoxicat cu succes două generații. Succesul constând în reușita modificării conștiinței românești.

Contând, probabil, pe o asemenea erodare, Președintele Iliescu vrea un pact politic și social de muncă cu capul plecat și cu ochii închiși. Adică, un pact de trecere cu buretele peste rănile încă sângerânde ale memoriei și de acceptare a foștilor diriguitori, care de sus au căzut în și mai sus, ca diriguitori ai prezentului. De unde zic că lor ve lipsește pactul politic în vederea reabilitării "valorilor" socialismului. Cumva totul se leagă ca într'o democrație "originală", care nu vrea să vadă că lumea pur și simplu se sufocă în ea.

Comuniștii români n'au fost niciodată generoși cu poporul român. Iar acum ei cer un pact politic de

Continuare în pag.3

IMPERSONALIZARE

Teodor BRĂILEANU

Comunismul s'a instaurat și a încercat să se insinueze în România prin niște indivizi fără Dumnezeu, fără opinii ferme și mai ales fără suflet (prin care omul este legat de neam și lege). El n'a fost o abstracțiune ci un fapt real, transplantat din Rusia sovietică prin Ana Pauker și Vasile Luca (neromâni, deci cărora nu le putem cere sentiment național), dar și prin Emil Botnăraș, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Gheorghe Vasilichi, Ion Gheorghe Maurer, și apoi și Mihail Sadoveanu, Mihail Ralea, George Călinescu, Mihail Roller, Iosif Chișinevschi ce erau, sau deveniseră, personalități. La temelia lui au lucrat cu o asiduitate drăcească Teohari Georgescu și Alexandru Drăghici, preluând dela diletantiști și Valter Roman metodele NKVD-ului, adică modelul prin care au împânzit țara de pușcării (probabil cu cea mai mare densitate pe kmp. din lume) prin care au trecut peste 2.000.000 de oameni, 300.000 sfârșind acolo, în gropi comune. Comunismul în România a funcționat prin personalități cărora li s'a zis *"intelectualitatea nouă"* ieșită din clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Această nouă intelectualitate l-a creat pe Nicolae Ceaușescu și ceaușismul. O pătură de privilegiați au născut simbolul celui mai mare privilegiat, sfertodoctul cu palate peste tot (în teritoriu s'au chemat *"case de vânătoare"*) cu elicopter special, tren special, vapor special, avion special, călătorii *"speciale"* (prin care trecea fulger într'o escortă impresionantă de mașini pe traseul căruia se oprea circulația cu o jumătate de oră înainte). Bătrânul meu înțelept dela țară zice: *"nu Ceaușescu a fost de vină de dezastrul din țară, ci ăi din jurul lui, ăi care l-au creat"*.

Și *"ăi care l-au creat"* sunt acum la putere și țin cu dinții ca ceea ce *"au creat"* să se mențină, **să se mai mențină**, măcar atât cât mai trăiesc ei.

De aceea Ion Iliescu, Oliviu Gherman, Adrian Năstase, Vasile Văcaru, Ion Solcanu, Gheorghe Dumitrașcu, C.V. Tudor, Adrian Păunescu, Ilie Verdeț, Victor Surdu, Ion Gavra, Nicolae Văcăroiu și toți miniștrii obedienți și apoi Fănuș Neagu, Marin Sorescu, Eugen Simion, Ion Gheorghe, Adrian Dohotaru, Ecaterina Oproiu, Dinu Săraru și armata de foști activiști, foști înalți funcționari, foști lucrători în securitate (și actuali) și de mii de *"oameni de bine"* care au dus'o *"nespus de bine"* în comunism fac pe dracu'n patru să rămână în posturi cu salarii grase, făcând-o pe democrații, cu urechea deschisă numai la Cotroceni, de unde pleacă săptămânal *"noul cuvânt de ordine în partid"*, care nu se mai cheamă *"ultimele directive"* ci *"ce e bine să facem acum"* pentru ca - cică - să se mențină *"liniștea în zonă"* și *"actualul echilibru de forțe"* care încă le convine și le convine de minune. Timp în care țara stă pe loc - în aparență - în realitate alunecând tot mai vizibil spre un dezastru economic, pornind din dezechilibru flagrant dintre "program" și aplicare, dezacord zguduitor între vorbe și fapte.

Și aceasta prin lucrul ascuns, de mafie nedeclarată, al personalităților despersonalizate, zicându-și că ei nu mai sunt *"comuniștii care au fost"* ci... niște *"democrați"* care n'au altă preocupare decât *"protecția socială"* (în traducere liberă și sinceră: **protecția lor**) în fața valului de contestații venind dela tineret, sindicate și întreaga lume lucidă și limpede văzătoare existentă chiar în afara Opoziției.

Bătălia de impersonalizare a personalităților comuniste - dusă viclean de Securitate - care se luptă să dea o față nouă celor care au creat comunismul la noi,

Continuare în pag.3

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

Prof. Teodor BRĂILEANU	pagina 1
Prof. Radu SERDARU	pagina 4
Prof. Ionel RĂDULESCU	pagina 6
Prof. Roman BĂDĂIAN	pagina 6
Gh. IONESCU-OLBOJAN	pagina 8
Dan Emilian ROȘCA	pagina 8
Atanase ZAMFIR	pagina 10
Em. ȘTEFĂNESCU	pagina 10
Prof. Dr. Gh. IONESCU	pagina 12
Prof. Dr. Nicolae CIACHIR	pagina 13
Prof. Ion MOISIN	pagina 14
Prof. Denami HAIDER	pagina 16
Gh. C. PAȚA	pagina 16

EDITORIAL

ÎNTÂLNIREA DELA PARIS

La Paris, a avut loc prima întâlnire de mare anvergură între reprezentanţi ai Exilului românesc şi ai Opoziţiei politice din România. Aş dori să notez mai jos câteva observaţii, încă proaspete în minte, pentru a transmite astfel, celor care nu au putut participa la această întâlnire, un nou suflu de viaţă.

Adunarea din 20-24 Mai, 1994 a avut un caracter spontan şi s'a desfăşurat într'o atmosferă de bună împăciuire, apropiere sufletească şi politică. Ideea de neam şi de slujire a lui a fost călăuza şi dominanta tuturor dezbaterilor de acolo. Toţi suntem fiii aceluiaşi popor, avem aceleaşi tradiţii, credinţe şi neam împărtăşit din aceeaşi cultură şi viziune despre lume şi viaţă. În vinele noastre clocoteşte sângele strămoşilor care au fost stăpânii României şi care ne-au lăsat o moştenire spirituală specifică, ferecată în tăriile ei cu jurăminte sfinte.

În felul acesta, am înţeles conţinutul adevăratului naţionalism, nu de paradă şi nu excentric şi pasionat. Ci păstrat în legile naturale ale firii româneşti, în componentele unui sentiment de dragoste curată pentru aproapele nostru şi de credinţă în Dumnezeu, care ne îndeamnă la omenie şi la respectul oricărui alt neam din lume.

Pe linia acestui naţionalsim ne recunoaştem unii pe alţii, ca fiinţe create, ale lui Dumnezeu şi cu drepturi inviolabile în sânul societăţii naţionale.

Naţionalismul este o formă de viaţă care apare în momentul etno-genezei, ca un dat fundamental de existenţă. Şi unitatea spirituală a unui neam se realizează pe temeiul omogenităţii biologice, şi spirituale şi prin vehicularea unei limbi vorbite, care înlesneşte comunicarea şi întemeierea unei trăiri laolaltă, de-a lungul veacurilor, pe fondul unui cuget, care are o structură inconştientă cu o vizare colectivă.

Pe această platformă a avut loc întâlnirea dela Paris; acolo s'au recunoscut, s'au cunoscut, şi-au deschis inimile şi şi-au spus durerile şi bucuriile, Românii din Ţară şi cei din Exil. Căci s'au regăsit în marea cea mare a sufletului românesc, atât pe planul vorbirilor, cât şi pe acela al muzicii şi lirismului poetic.

Şi am constatat cu toţii că viaţa noastră, a tuturor Românilor, se desfăşoară în mod natural în cuprinsul unei vieţi naţionale.

Azi, când întregul neam românesc este grav ameninţat de nomenclatura moştenitoare a fostului partid comunist şi este încă atotputernică în ţară, cei adunaţi la Paris, veniţi din lumea liberă şi din ţară, s'au ridicat ca un front comun să lupte împotriva rămăşiţelor comuniste, până la lichidarea lor completă. Şi aceasta se face în numele unui naţionalism curat, de o dragoste luminoasă, în care dispar toate impurităţile şi urâţeniile patimilor; căci suntem Români şi avem un singur obiectiv, să ajutăm ţara şi poporul român să iasă din confuzia şi decadenţa în care se găseşte astăzi. Şi nici o parte românească nu poate face acest lucru dacă nu se realizează o unire a forţelor de luptă şi dacă nu ne apropiem unii de alţii, cu dragostea creştină a sufletului nostru.

Toate acestea s'au desprins cu evidenţă din atmosfera şi dezbaterile dela Paris, unde s'a putut delimita o linie naţională complet diferenţiată de cea a falsului naţionalism pe care-l inventează astăzi comuniştii din România, încercând să se salveze cu falsuri şi înşelăciuni din degringolada lor şi politică şi ideologică şi umană. Ceea ce apără Opoziţia din Ţară şi Exilul românesc este cultura naţională şi spiritualitatea românească, nu fabulaţiile utopice ale marxismului care a desfigurat tot ce era românesc.

Noi ne găsim pe baricadele de promovare a tot ce este creaţie românească şi crez românesc adevărat. Asta a demonstrat adunarea impresionantă dela Paris.

George BĂLAŞU

MIRACOLUL SECOLULUI

—Camilian DEMETRESCU—

Mi-am amintit aici, un gând pe care l-am exprimat la Bucureşti acum trei ani: drama actuală a României este o dramă în dramă. Drama unei ţări, înscrisă în drama lumii întregi. O ţară încă în genunchi, care şi-a smuls cu sânge o libertate şchioapă, pe jumătate. Când ţara asta se va ridica în picioare, când drama României va înceta, ne vom trezi cu toţii în marea dramă a lumii contemporane care a devastat fiinţa umană.

Comunismul a fost o aberaţie parţială a civilizaţiei noastre. Când vom scăpa definitiv de el, va trebui să ne războim cu marea aberaţie a timpului nostru care este teologia progresului şi ateismul de masă.

Iliescu va cădea, nomenclatura va ieşi la pensia pe care nu o merită, pe şoselele pline de gropi ale ţării vor intra în sfârşit capitalurile Occidentului şi se vor deschide toate bordelurile democraţiei de consum. Bucureştiul are toate şansele să devină şi el Ierusalimul drăcesc al negustorilor şi proxeneţilor lumii a doua.

Cine va apăra virginitatea spirituală a neamului nostru în faţa violului organizat care îl ameninţă? Îndrăznesc să pronunţ cel mai banal dintre locurile comune: e datoria intelectualului român de a o apăra. Dar cum?

La sfârşitul acestui secol, Dumnezeu ne-a dat un semn. Comunismul s'a prăbuşit fără ca omenirea să plătească tributul holocaustului nuclear. Dumnezeu ne-a iertat. Nici un politolog n'a putut prevedea sfârşitul Uniunii Sovietice fără al treilea război mondial, natural pierdut de Moscova.

Acesta e miracolul secolului nostru. Un miracol consumat în faţa unei lumi oarbe. Dar dacă Dumnezeu ne-a iertat, acum trebue să ne iertăm singuri. Ne-a scăpat de comunism dar nu s'a gândit la neocomunism.

Acum e rândul intelectualilor. Vom reuşi să-l dăm afară din România, cu o condiţie: să nu credem că putem reuşi singuri. Avem un mare aliat, pe care nici nu mai trebue să-l numim. E destul să ne facem semnul crucii.

Paris, 23 Mai 1994

DECLARAŢIA DELA PARIS

În România vechile structuri au rămas practic intacte, disimulate în spatele unei democraţii de faţadă. Aceste structuri, care se opun reformelor economice şi restaurării statului de drept, determină degradarea continuă a vieţii morale şi socio - economice.

Ţinând cont de aceste realităţi şi de rolul pe care exilaţii, ca parte integrantă a poporului român, înţeleg să-l asume, participanţii la congresul: ***"Exilul românesc, identitate şi conştiinţă istorică"*** (Paris, 20 - 23 Mai 1994), prima întâlnire de mare anvergură între ***Exil*** şi ***reprezentanţii Opoziţiei din Ţară,*** declară:

1) Este necesar ca instituţiile istorice fundamentale să-şi regăsească locul firesc în viaţa ţării. Este vorba în primul rând de Monarhie şi de o Constituţie cu adevărat democratică, care să respecte principiul separării puterilor în stat şi să garanteze efectiv libertăţile individuale şi colective.

2) România democratică de mâine trebue să se construiască pornind dela tradiţia şi specificităţile naţionale în armonie cu exigenţele lumii contemporane. Ţara trebue să-şi regăsească locul în spaţiul geo-politic european, căruia îi aparţine prin istorie şi cultură.

3) Exilul îşi păstrează legitimitatea atâta timp cât în Ţară nu s'a instaurat o adevărată democraţie. Posibilitatea colaborării cu Opoziţia instituţionalizată nu slăbeşte, ci dimpotrivă, întăreşte rolul lui politic.

4) Exilul înţelege să contribuie, fără să-şi precupeţească eforturile, la renaşterea spirituală şi materială a poporului român, la reîntregirea corpului mutilat al Ţării, la regăsirea fiinţei naţionale.

Declaraţie privind pe Ilie Ilaşcu

Participanţii la congresul ***"Exilul românesc, identitate şi conştiinţă istorică"*** (Paris, 20 - 23 Mai 1994), prima întâlnire de mare anvergură între ***Exil*** şi ***reprezentanţii Opoziţiei din Ţară,*** se angajează să nu-şi menajeze eforturile pentru eliberarea patriotului român ***Ilie Ilaşcu*** din închisoarea dela Tiraspol. El este, în lume, unicul parlamentar ales în detenţie.

PRECIZĂRI

- Manuscrisele primite la Redacţie nu se înapoiază;
- Redacţia nu răspunde de conţinutul reclamelor publicate.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

PARTIDUL CRIMEI

Mihaela MOISIN

În urma unei cereri semnate de 263 de persoane, în ziua de 4 Mai anul acesta, s'a înregistrat Partidul Comunist Român, la Completul de Judecată al Secției a IV-a civilă a Tribunalului Municipiului București, prezidat de judecătoarea Mirela Pod.

În aceeași zi, noul partid număra 4.000 de membri și avea un președinte al comitetului director, în persoana Tov. Viorel Hâncu (nu-l putem numi "domn", pentrucă această noțiune nu este compatibilă cu calitatea de membru de partid).

Ce se știe despre Tov. Hâncu? Că este absolvent al Facultății de Planificare și Cibernetică economică, a fost membru al primului partid comunist, începând din 1983.

Ce se poate deduce despre tov. Hâncu? Că trebue să fie destul de tânăr, și că, probabil face parte din noul eșalon de comuniști, educat în cea mai mare măsură de regimul comunist, care a învățat istoria partidului comunist, literatura comunistă etc.

Că nu a auzit despre crimele comuniștilor dinainte de 1989, nu este de înțeles, dar...; dar cum de nu a auzit despre crimele acelorași comuniști din luna Decembrie 1989? Poate era la studii sau plecat ca reprezentant al unei societăți comerciale române, prin Vest, pe undeva, bucurându-se din plin de dolarii capitaliști.

Dar cum rămâne cu ceilalți 3999? Ei cine sunt? Probabil cei care au profitat în timpul regimului comunist de avantajele de a fi membru de partid: cei care au primit locuințe dela întreprinderi, au intrat în posturi ce necesitau dosare cu origină socială *"sănătoasă"*, care plecau în deplasări în străinătate, făceau cumpărăturile la magazinele CC etc.

Care este scopul acestei înregistrări, cine se ascunde în spatele acestei acțiuni și la ce ne putem aștepta?

Desigur că nu la o revenire a regimului comunist, lucru practic imposibil; dar la tot felul de mașinații, comploturi, antiromânisme, ne putem aștepta oricând.

Numai gândindu-ne că tot în Mai, dar în 1921, se transforma Partidul Socialist în primul Partid Comunist din România, care la Congresul al II-lea dela Ploiești (Octombrie) recunoștea în articolele 1 și 2 din statut că: *"1) PCdR este o secțiune a Internaționalei Comuniste. El nu are alte scopuri decât acelea ale Internaționalei căreia aparține. 2) Tezele și hotărârile de orice fel ale Internaționalei a III-a Comuniste sunt obligatorii pentru toți membrii și toate comitetele, comisiunile, grupele etc. ale partidului comunist"*, ne dăm seama cine este și acum în spatele acestei noi înregistrări și ce "bune" intenții are.

Legat de intențiile "bune" ale PCdR, la 8 August 1924, în cadrul KOMINTERNULUI (Internaționala a III-a comunistă), cu sediul la Moscova, Str. Gorki nr.10, s'a elaborat planul de împărțire a României în 5 zone, ca urmare a deciziei luată în Decembrie 1923, la Conferința a VI-a a Federației Comuniste Balcanice dela Berlin, unde delegația română PCdR (L.D. Pătrășcanu, E. Köblös, Marcel Pauker) aderase la rezoluția asupra problemei naționale din România, conform căreia sarcina principală a PCdR era *"de a lupta pentru autodeterminarea până la despărțirea unor provincii de statul existent"*.

Apoi, la Congresul al III-lea al PCdR, dela Viena, în August 1924, s'a adoptat și rezoluția potrivit căreia *"Partidul Comunist trebue să lupte cu hotărâre împotriva anexării violente a Basarabiei, Bucovinei, Transilvaniei și Dobrogei și să sprijine în chip practic lupta pentru eliberarea și independența lor națională"*.

Realizând caracterul ei antinațional conform legii Mârzescu, guvernul României interzice activitatea PCdR în 1924.

Deși Cominternul nu mai există, așa după cum nici țarismul nu mai există, tendințele de expansiune bolșeviste ori numai rusești nu vor dispare niciodată. După cum nici acei puțini nebuni care mai cred în comunismul cu "față umană", sau "dezvoltarea unei economii mixte de tip concurențial"..

Nu trebue să ne mirăm, căci nu este țară occidentală în care să nu fie adepți ai comunismului, care cred că ei sunt adevărații comuniști, bine înstăriți, cu case și vile proprietate personală și care îl citesc pe Marx în locul Bibliei. De altfel și Lenin punea la cale revoluția din 1917 din vila sa proprietate personală de pe malul lacului din Geneva (azi punct turistic al Elveției).

Nu ne impresionează atât de mult înființarea în sine a partidului nou, comunist, cât lipsa de orice bun simț, de omenie a celor care au devenit membrii lui, ignorând că partidului comunist este un partid antiromân, este partidul crimei.

DIVERSIUNEA "PACTUL POLITIC"

Urmare din pag.1

generozitate. Dar care este generozitatea pe care ei o oferă? Absolut nici una. De aceea, cu un pact politic și social încheiat cu ei, nu poate fi altfel decât cum a fost. Un capitol care a început cu marea hoție a tovilor care i-au scos afară pe cei care aveau o casă mai frumoasă pentru a se instala ei în ea. Și dela acest început, ei au făcut din toate ale țării o moșie paradis al lor. Un paradis în care Românul a fost transformat într'un fel de animal inteligent care să răspundă la comenzi.

Prin pactul politic preconizat se urmărește ca trecutul comunist să fie un prezent fără capăt. Un gând și o strategie politică benefică pentru Președintele Iliescu, care vrea să pună capăt discursului istoric al adevărului. Dar un asemenea pact nu poate însemna nici cum o împăcare. Căci dacă, prin vestita lui îngăduință, Românul s'a prefăcut că se lasă convins că nefericirea comunistă ar fi fost impusă doar de tancurile și de pumnul sovietic, nu înseamnă că el nu pricepe, nu știe că uneltele genocidului tragic al istoriei sunt Români indigeni. Între care și Președintele Iliescu. Români care pot fi iertați dacă n'au ucis, dar cu o singură condiție": să nu pretindă să li se îndure și mai departe piciorul pe grumazul țării. Ceea ce de fapt este cazul.

Un pact de conciliere națională făcut în condiții de ignorare a granițelor adevărului și justiției nu poate însemna nimic altceva decât un act de depravare, prin care se dorește ca toate partidele din Parlament să intre într'o ciorbă comună sub sceptrul prezidențial iliescian.

Diversiunea cu pactul politic și social e o manevră menită să submineze partidele din Convenția Democratică. Ea tinde să rupă conștiința partidelor antinomenclaturiste, știind că în România tuturor confuziilor o tentativă de confuzie în plus poate fi ușor operantă. Nu numai pentru electoratul român, ci chiar și pentru Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și Banca Europeană de Dezvoltare și Reconstrucție.

Diversiunea cu pactul poate crea scontata impresie că Opoziția colaborează la restaurație. Că se încadrează și ea în mediocritatea publică, care și-a fixat rostul în împărăția zâmbetului Președintelui Iliescu. O împărăție contopită cu o cruntă ironie a istoriei care practică diversiunea și neverosimilul pe un uzaj monstruos de echilibristică prin speculă, luând lumea ca pe niște copii întârziați mental. În plus, diversiunea mizează și pe lipsa de intransigență a Opoziției. Pe politica ei ezitantă și neexperimentată la nivelul celei comuniste.

Astfel ceea ce Președintele Iliescu urmărește prin pactul politic și social, nu este o împărțire a puterii ci doar o horă politică în jurul crizei. O horă de solidarizare cu cei care administrează catastrofa țării și sunt puși pe o domnie cât mai lungă. O horă care să ajute la stingerea strigătului Revoluției: "Fără comunism!"

Iată de ce, pactul politic solicitat este un imposibil compromis.

Eugen BÂRSAN

ILIESCU SUFERĂ ŞI EL DE ALERGIE

Neregretatul era alergic la emisiunile dela radio Europa Liberă, care-i zgâlțâiau stimabilitatea. Cei care cutezaseră să-i spună: "Primul rege comunist" trebuiau eliminați. S'au angajat Arabi ca să-i bată pe crainici, s'a pus bombă la clădirea Europei Libere, s'au trimis agenți ca să purifice refugiul de "trădători", iar moartea lui Noel Bernard și Emil Georgescu, foști directori la Europa Liberă, a rămas suspectă. Au lucrat la același birou și au căpătat în același loc tumoare la creier. Se bănuiește c'au fost radiați.

Sub Ceaușescu tovii erau ocupați cu lățirea pe meridicane a Fiului și Savantei, iar emisiunile de radio deveneau ferestre prin care Românul afla ce se'ntâmplă în lume; sub Dl. Iliescu, cu "stimabilitate" puțin pernicioasă, emisiunile sunt periculoase că cern adevărul din publicațiile conduse de Iliesceni, Funăreni, Tudoreni, Păunesceni, Verdețeni și alte buruieni.

Și pentrucă vorbim de buruieni, a reapărut ziarul "Dreptatea", cu același redactor Dl. Dean Milhovan-Mitu, despre care M. Pacepa, în "Orizonturi roșii", pag.338, descrie următoarea scenă care se petrece după terminarea audienței cu Milhovan, plus trei tovarăși mai pitici ce "reprezentau" pe Românii din America.

"Who was the tall one?" (Cine a fost cel înalt?) întreabă Ceaușescu.

"The editor of DREPTATEA (Sublinierile noastre). That was an emigre newspaper."

"The one we fund?" ("Acel pe care-l plătim?") întreabă iarăși Ceaușescu. Pacepa confirmă, adăugând: "Așa ne-a spus Florea". (Un agent bine cunoscut de Ceaușescu, N.R.) O altă dovadă cu ce bani se tipărea "Dreptatea" ne-o oferă Dl. Thierry Wolton în cartea sa "Le KGB en France": penetrația agenților în sânul emigrației române se face prin "Revues financees par Bucharest. C'est le cas de VESTITORUL en France, de DREPTATEA aux Etates Unis et de STINDARDUL en Allemagne de l'Ouest."

Scopul agenților fiind să "denigreze pe cei din opoziție" etc.

Prima grijă a reînviatului agent: "Cetățean al Statelor Unite" plus director al organului "Oficios al clubului Partidului Național Țărănesc din America", a fost să-l "sfătuiască" pe Președintele Clinton. Redăm crâmpeie din indignata-i scrisoare:

"Senatul USA a aprobat menținerea și continuarea emisiunilor în limba română... Poporul român urăște această emisiune... ea reprezintă subversiunea unor staliniști comuniști... cu scopuri de a obține profituri de pe urma relațiilor sale..." bla, bla, bla.

Sperietoarea cu "staliniștii" e mucegăită iar faptul că "poporul român urăște această emisiune" nu trebue să-l sperie pe Mi-Mitu. Nimeni nu ascultă ce nu-i place. Totuși mulțumim D-lui Milhovan pentru informația că Dl. Iliescu suferă și el de alergie la ureche și de asemenea îi mulțumim că ne scormonește curiozitatea:

Cu ce scop s'a reactivat un agent "secret" pe care tot Românul îl cunoaște?

Valoarea morală a lui Mi-Mitu este egală c'o bancnotă scoasă din circulație, dar el totuși își servește stăpânul atrăgând atenția publicului prin publicarea neroziilor cu scopul de a nu privi în jurul nostru și demasca pe alți agenți ce continuă să activeze cu același scop: ("Le KGB en France", pag.236): "... semer le doute et la suspicion, paralyeant l'émigration en d'interminables querelles interetines." (Semănând îndoială și suspiciune paralizând imigrația prin interminabile certuri interne).

Dl. Milhovan este și "corespondentul special al ziarului "Vremea" (citește Adrian Păunescu) care-l descrie (cu fotografie): "patriot înflăcărat... a luptat contra comunismului bolșevic", etc. ("Vremea", 27.04, pag.1). Încheiem dosarul "Milhovan" întrebându-ne:

Cu ai cui arginți se tipărește azi "Dreptatea"?

Stroe MOLDOVANU

Dela 23 Mai tradiționalele "revizii" lasă jumătate din București fără apă caldă

MITING BUCUREȘTEAN

Desen de ADRIAN ANDRONIC

IMPERSONALIZARE

Urmare din pag.1

merge din ce în ce către bluf. Evenimentul se ilustrează istoric prin două fapte edificatoare: jocul de *"actor sui generis"* al lui Fănuș Neagu (general rus masiv, beat fără bun simț, bălăcit și în lăturile bordelului *"de tristă amintire"* de pe calea Călărași) și de director al Teatrului Național din București (ambele roluri potrivindu-i-se ca nuca'n perete) și... ieșirea din tăcere și din umbră a celui mai mare scriitor comunist pe care l-a avut România, *"tăcutul"* de Titus Popovici, membru al Comitetului Central și scenarist principal *"de curte"* (ca și Păunescu în poezie), cu un scenariu care l-a adus la o certă și bruscă compromitere, acela care stă la baza filmului *"Crucea de piatră"*. Cel care a privit istoria în romanele și scenariile lui de film de pe poziția realismului socialist, se trezește dintr'odată că dă cu pietre în comunism, acel comunism care a distrus dreptul omului la libertatea sexuală, căzând în promiscuu și pornografie intelectuală.

De! N'am ce să le fac: ăsta-i rezultatul propriei lor concepții despre libertate și profesionalism, despre morală și bunul plac, despre respectul față de om și libertățile lui interioare (care țin de bun simț, respectul ierarhiilor, credința în neam, lege și Rege).

Ceva intim al neamului românesc care, mă tem, fostele personalități comuniste nu-l vor mai putea pricepe în zilele ce le-au mai rămas.

Impersonalitatea lor comandată - ca gest politic de derută - este într'adevăr o despersonalizare greu de remontat.

Istoria niciodată nu iartă: cine a fost nu poate niciodată să mai fie! (cum ar zice Nichita Stănescu).

Teodor BRĂILEANU

STRATEGII ŞI PERSPECTIVE

Ovidiu VASILESCU

Omul politic de excepţie, personalitatea aceea charismatică, calitate cu valoare în carate, care-i aduce sufragiile popularităţii unei naţiuni, ori ale unor organizaţii internaţionale, recunoaşterea de sine şi de facto a unui om de excepţie, este acea persoană care, prin natură şi educaţie socio-politică, instrucţie riguroasă pe toate planurile, are clarviziune şi devotament faţă de ideea cu care se confundă.

Un astfel de monolit în care s'au adunat calităţile majore despre care vorbim, va fi în stare ca atunci când momentul o va cere, să se ridice la nivelul deziderateltor unei suite de evenimente excepţionale. Şi nu numai că le va cântări pe toate cu luciditate şi obiectivitate, chiar mai mult, el, excelenţa, care nu se mulţumeşte cu a nu se lăsa surprins de acestea, nu se mulţumeşte nici cu a le face faţă cumva; el, omul politic desăvârşit, se va comporta faţă de evenimentele respective - pe care în mare măsură le-a anticipat - pe linia EXCELENŢEI, adică el se va aşeza fără prea mult efort în vârful lor şi de pe creasta furtunii, controlând deci, cu fermitate şi înţelepciune unda seismică a acelor evenimente, va decide impecabil viitoarele acţiuni ale partidului său, ori ale naţiunii pe care ar prezenta-o într'o uvertură amplă, aşa încât în final, rezultatele vor fi un adevărat triumf, atât pentru el, cât şi pentru naţiunea sa. O încununare superbă a gândirii şi strategiei sale politice.

Vom încerca să corelăm tema noastră, cu situaţia social-politică existentă în acest moment în lume şi desigur, coroborând total cu ceea ce s'ar putea numi "climatul politic" şi conducătorul statului român, "Republica România!"

Ar fi de prisos să încercăm să găsim pe cel mai dotat om politic român din rândul Opoziţiei CDR, pentru simplul motiv că chiar dacă ar exista o asemenea personalitate, ea nu-şi poate exprima calităţile respective, datorită unei dictaturi mascate în democraţie, condusă destul de inteligent de Dl. Ion Iliescu şi acceptată tacit, din motive de oportunism murdar de către Occident, cu precădere de către Statele Unite.

Ar fi, cred, de justeţe să-l menţionăm pe Dl. Corneliu Coposu, din cadrul CDR care, chiar dacă nu este un mare strateg politic, este un bun patriot.

Un partid, ca să poată exista pe linia succeselor în interiorul ţării, mai ales un partid de guvernământ - cum este cazul PDSR-lui - fie că deţine o majoritate parlamentară, fie că se va rezema pe umerii unor coaliţii, mai mult sau mai puţin dorite, în funcţie, oricum, de interesele ambelor părţi.

Ştim bine orientarea politică a D-lui Iliescu în interior. Domnia Sa a optat fără nici o reţinere, pentru o unitate "frăţească" cu celelalte grupări comuniste; PRM, PSM, PUNR, PDAR ş.a.

Această coaliţie care a mutat spectrul politic românesc cu totul la stânga, funcţionează de bine de rău, mai ales, simţindu-se solidari prin trecutul - şi de ce nu, prin prezentul lor antiromânesc.

Lucrurile se petrec aproximativ la fel şi pe plan internaţional. Adică, partidul de guvernământ încearcă să găsească puncte de vedere comune ideologice cu partide din alte state, încercând în felul acesta să lărgească sfera de influenţă a partidului în exerciţiu, neuitând însă, de interesele ţării, făcând deci eforturi în a capta bunăvoinţa altor state, de a colabora în interesele majore ale naţiunii, ceea ce nu este cazul D-lui Ion Iliescu. Domnia Sa s'a trudit să-şi consolideze propria putere şi dominaţia partidului pe care îl conduce, aceasta în detrimentul total al naţiunii româneşti.

Să vedem care au fost opţiunile D-lui Iliescu pe plan internaţional prin care a încercat să-şi creeze o imagine personală cât mai "fotogenică" şi desigur, să asigure continuitatea politicii partizane, a PDSR, printr'o intervenţie "subtilă" a unor conducători străini.

Mai întâi, Domnia Sa a crezut în sprijinul pe care l-ar fi putut primi dela Franţa "socialistă", condusă de un bătrân aburit, socialistul Mitterand. Opţiunea aceasta avea să-l dezamăgească nu prea târziu, când Franţa, prin alegeri generale, a trecut la dreapta conservatoare, debarasându-se de balastul socialisto-comunist, pe care l-a cantonat pe o linie moartă. Cădea atunci, cel mai frumos vis al D-lui Iliescu; o bilă neagră, deci, pentru intuiţia dumnealui.

Al doilea punct de sprijin, care ca şi primul fusese girat de Petre Roman, a fost Spania. Câteva mandate succesive ale "socialiştilor" comunişti mascaţi, dădeau speranţe mari şefului executivului dela Cotroceni.

Spuneam în acest ziar, încă înaintea alegerilor din Spania, că şi această redută va cădea în mâna dreptei conservatoare, chiar dacă socialiaştii vor câştiga la limită. Azi numai o minune îl mai poate slava pe Felipe Gonzales dela demisionare. Dreapta spaniolă este din ce în ce mai puternică în parlament şi pe străzi.

S'a mai spulberat o iluzie şi din nou un minus pentru Dl. Iliescu, la puterea de perçepere a viitorului politic internaţional.

Mai rămăsese un "strong hold" în care de mulţi ani comuniştii, fie că ameninţau să ia puterea de stat, fie că reprezentau o opoziţie puternică şi obstrucţionistă: Italia. Domnul Iiescu şi-a trimis emisarii şi multe alte "dulci" promisiuni însoţite de semnale dintre cele mai atrăgătoare confraţilor roşii, dar miopia politică nu se corectează purtând ochelari cu dioptrii şi nici prin cosmetică facială.

Nu de mult, urmând exemplul Franţei, Italia i-a debarcat pe comunişti pe o insulă moartă pentru mult timp, dacă nu pentru totdeauna. La ultimile alegeri generale dreapta conservatoare a învins convingător. Faptul este privit ca un reviriment extraordinar al dreptei despre care oamenii politici aveau teamă să-i mai rostească numele. Un mare minus şi de această dată, ca lipsă de vedere în timp a D-lui Iliescu, ceea ce pare a fi o meteahnă constantă.

Ce a mai rămas? A mai rămas ceva de care se poate sprijini subţirica statură politică a D-lui Iliescu? Se pare că în mintea dumnealui, da!

Ultima ieşire din nesuferitul pluralism politic, după părerea fostului propagandist comunist, ar fi China comunistă. În acest moment, datorită circumstanţelor, China trece drept a doua mare putere mondială. Domnul Iliescu speră că într'o zi, nu prea târziu, China va impune din nou comunismul în lume prin forţa armată!!! De aici, plimbările personale în China, trimiterea de emisari precum şi un contact permament cu marele popor chinez. Câtă chinezărie la Cotroceni! Credem că este ultima gafă pe care şi-o permite exponentul marxiştilor din România.

Într'un eventual conflict armat, posibil în zona Pacificului rămasă liberă, în care s'ar pune în discuţie securitatea Statelor Unite, Chinei i s'ar tăia mâinile dela coate!

Cei care au plămădit comunismul, l-au instaurat şi l-au finanţat, l-au dorit ca pe un experiment pe pielea unui grup de naţiuni nu chiar întâmplător alese. Acestora nu le-ar conveni deloc o dictatură comunistă la ei acasă, în lumea capitalistă, deoarece, ei ar fi primele şi cele mai dorite victime.

Deci, nici o speranţă dela "marele popor chinez" şi mai ales, nici un fel de picotire din partea OCULTEI care deţine toate atuurile de a rămâne liberă.

În astfel de condiţii, D-lui Iliescu îi rămâne să pescuiască mai departe, în apele tulburi de acasă.

Această plăcere e aproape şi ea de sfârşit, pentrucă la primele alegeri, anticipate ori nu, ultimul detaşament satanizat, oligarhia comunistă pe care o dirijează, va fi pus la locul pe care îl merită. La o lungă, necesară şi meritată PENITENŢĂ!

CÂRMACIUL ŞI DIBACIUL

Banu SERDARU

România e singura ţară din fostul bloc sovietic care şi-a ciuruit cârmaciul. După patru ani şi mai bine dela suprimarea lui Ody, ucenicul acestuia, dibaciul dela Cotroceni, se află ţintuit confortabil în jilţul republican, preluându-i "indicaţiili" şi desăvârşindu-i "operilii". În jurul lui roiesc foştii secretari, activişti şi securişti de nădejde, gălăgierii şi cântăreţii de partid, călăiţi în bătăliile aprige pentru ciolan, aplaudacii de profesie exersaţi la congresele regizate ale "raiului" ceauşist. Dibaciul comunică cu ţara prin purtătorul său de vorbe, prin consilierul personal, ambasadorul României la... Bucureşti!!!

Avem într'adevăr democraţie originală şi despot luminat de farul călăuzitor dela Răsărit, de aceea nu ne-am putut uni cu fraţii noştri din provinciile româneşti rusificate de taica Stalin. Dibaciul dela Cotroceni, înconjurat de sfetnici unşi pe sprânceană, după chipul şi asemănarea lui, menţine la remorcă un guvern cenuşiu, dar docil, iar la conducerea legislativului doi aghiotanţi "de bine".

Tot acest nucleu nefast, de ex-ceauşei mărunţei, constituie principalul duşman şi blestem pentru ţară, fiindcă guvernează prin corupţie, minciună, incompetenţă şi cinism. Dibaciul ne-a demonstrat, zâmbind, că e capabil de orice: impostură, crimă, minciună, perfidie, demagogie "etică". S'a autoemanat în Decembrie '89, deturnând sensul revoltei împotriva regimului comunist totalitar. A folosit postul naţional de TV pentru a înşela conştiinţele şi speranţele oamenilor de a scăpa din infernul roşu impus de Sovietici. A amăgit ţara că e provizoriu şi nu va candida în alegeri. A dat fuga la stăpânul sovietic, pentru a-l asigura de aservirea veşnică şi supunerea oarbă, necondiţionată. A oblăduit părinteşte Securitatea, în primele luni ale lui '90, ferind-o de furia victimelor. Calcă neabătut pe urmele lui Ody şi Siny, părjolind totul în urma lui. Dibaciul chiriaş al Cotrocenilor a rămas ce-a fost: ucenicul ceauşist, scolit şi'ndoctrinat de Moscova, străin de popor şi rupt de realitate. Păzit cu cerbicie de mii de gorile, gras răsplătite, dibaciul se dovedeşte competent în regruparea nulităţilor comuniste şi reabilitarea foştilor rechini ai "iepocii de aur".

Dinastia comunistă a crimei în România a început cu Ghiţă Dej, "muncitorul" cu şapcă sovietică şi două clase ca... trenul! L-a urmat nea Nicu, cârmaciul planetar, berbecul cu şapcă din Carpaţi şi vizionarul a cărui "operă" este desăvârşită acum de "telectualul" cu pălărie de... domn, nea Nelu, dibaciul cu faţă umană şi sete nestăvilită de putere. Cu conştiinţa adânc pătată de crimele din Decembrie '89, 13-15 Iunie '90 şi 25-27 Septembrie '91, cu viclenia, perfidia şi ipocrizia - tipice activistului roşu de rang, dibaciul mânuitor de minciuni trădează o teamă patologică de propriul popor, pe care îl disprenţuieşte şi-l umileşte, sfidându-l cu cinism. Ilegitimitatea omului Moscovei, reaua lui credinţă, impostura şi slugărnicia ascunsă, îl fac mult mai vinovat decât stăpânul odios pe care l-a suprimat, spre a-i lua locul. Istoria nu va lăsa nepedepsită ticăloşia, obedienţa, laşitatea şi trădarea fiinţei naţionale, va judeca aspru şi condamna nemernicia căpeteniilor comuniste aflate în solda Moscovei.

PLĂNUIŢI DE ACUM

VACANŢA DVS.
DIN VARA ACEASTA

Aranjaţi să fiţi la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
- HAMILTON ONTARIO CANADA -

la săptămâna
TABEREI DE VARĂ

CÂMPUL ROMÂNESC
24 IULIE - 31 IULIE

Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit

PENTRU INFORMAŢII SCRIEŢI LA ADRESA:
Asociaţia Culturală Română
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ont, Canada L9C 7N5

FENOMENUL JIRINOVSKI

Coriolan BRAD

În prezent asistăm în Europa la o reînviere a curentului extremist de dreapta, pe fundalul unei instabilităţi politice şi social-economice.

În multe ţări din Europa au apărut organizaţii sau chiar partide politice de extremă dreaptă cu număr mai mare sau mai redus de membri, dar cu vădite tendinţe de expansiune şi multiplicare. Indiferent de ţara în care se dezvoltă acest curent, natura pasiunilor politice este identică, legată de supraaprecierea naţiunii de care aparţin, ura faţă de străini întinsă până la crimă, pasiuni ce vor lua dimensiuni prea puţin cunoscute în istorie. Semnalăm câteva organizaţii şi partide de extremă dreaptă care prin esenţa lor fac obiectul unor discuţii în presa zilnică sau au provocat şi provoacă încă discuţii parlamentare.

În Serbia, Zeljtko Razujatovic, lider al partidului unităţii sârbe, înscris în listele criminalilor de război stabilite de emisarii ONU, este acuzat de a fi practicat cele mai bestiale atrocităţi în Bosnia şi Herţegovina. În Italia, Gianfranco Fini se consideră însuşi ca un postfascist şi este profund preocupat de decăderea actuală politică şi morală a Italiei şi speră într'o redresare a ei bazându-se pe colaboratori cu demnitate morală şi naţională. În Germania, Frantz Schönhuber speră într'o Europă fascistă în care rolul conducător să-l aibă Germania. În Austria, Jorg Haider, elogiind politica lui Hitler, în 1992 a trebuit să demisioneze din funcţia de preşedinte al landului Carinti. Cel mai agresiv şi pericuos pentru pacea Europei este Vladimir Jirinovski, preşedintele Partidului Liberal Democrat de extremă dreaptă, din Rusia.

Premizele transformărilor politice în Rusia sunt marcate prin căderea comunismului, criza economică excesivă şi şomaj. În Rusia pe toată perioada dominaţiei bolşevice a existat o totală lipsă de libertate personală şi socială dublată de o permanentă criză economică, de altfel caracteristică tuturor ţărilor comuniste. Poporul rus strâns ca într'un cleşte, obligat să muncească pentru un regim politic străin de interesele populaţiei majoritare, simţea nevoia unei destinderi. Perestroica a adus o destindere şi chiar o manifestare a tendinţelor liberale, însă sensul ideilor a fost greşit interpretate şi pe măsură ce aceste idei de perspectivă s'au extins în masa mare a cetăţenilor, paralel cu alte modificări structurale politice au apărut partide politice de coloraturi diferite. În Rusia trecerea dela o pretinsă democraţie, respectiv şi privatizare a accentuat criza economică, corupţia şi şomajul.

Vladimir Jirinovski, caracter impulsiv, cu voce puternică, nu lipsit de inteligenţă a ştiut să exploateze situaţia, propunând reforme politice, sociale şi economice. Situaţia precară din Rusia dezmembrată, expusă de acesta cu patos şi cu convingere de schimbare în bine, a făcut ca partidul său la primele alegeri libere să obţină un procent de 25% din totalul voturilor. După aprecierile lui, peste doi ani, când vor avea loc noi alegeri speră să aibă 50% din voturi şi să preia conducerea politică a Rusiei. A pornit în campania electorală dela realitatea obiectivă în sensul că marea majoritate a unui popor o formează oamenii de mijloc şi a dat expresie ideilor şi sentimentelor pe care le au aceştia.

Există o adevărată asemănare între Jirinovski şi Hitler din punct de vedere al caracterului cât şi al concepţiei politice şi social economice.

Când Hitler a apărut pe ecranul politic german, în Germania exista o criză economică, reminiscenţă a Primului Război Mondial, la care s'a adăugat criza economică mondială, încât Germania se găsea într'o stare deplorabilă economică, socială şi politică. Hitler, exploatând nemulţumirea maselor, a propus conform concepţiei lui reforme economice, sociale şi politice.

Dorinţa celor mulţi de a dezbrăca haina mizeriei, a şomajului şi a corupţiei a asigurat ascensiunea lui Hitler pe ce mai înaltă culme a conducerii germane. Hitler era ahtiat după putere şi stăpânit de o ambiţie personală temerară, care l-a dus de fapt la odioasa dictatură. În centrul preocupărilor lui stătea orientarea pangermanistă, în sensul ca "toţi Germanii", "de ori şi unde" să se adune într'o Germanie mare, în care să fie înglobate şi populaţiile alogene printre care se găseau Germani răspândiţi. Cele trei tendinţe dominante în politica lui Hitler, pangermanismul, antimarxismul, şi antisemitismul au dus la inevitabilul al Doilea Război Mondial, cu capitularea Germaniei.

Vladimir Jirinovski este un fanatic al panslavismului. În cartea sa *"Ultimul asalt spre sud"* afirmă intransigent că naţiunea rusă nu va putea fi salvată, decât numai prin declanşarea unor războaie de agresiune, în urma cărora Rusia să ajungă până la oceanul Indian şi marea Mediterană. În sensul panslavismului rusesc, identitate perfectă cu pangermanismul lui Hitler, ar însemna ca "toţi Slavii", "de ori şi unde" să se adune într'o Rusie mare, deci implicit să fie înglobate şi populaţiile alogene printre care se găsesc raspândiţi Slavii. Prin unirea Slavilor Jirinovski speră ca secolul următor să fie secolul Slavilor.

La o conferinţă a partidului liberal democrat rusesc, V. Jirinovski a fost ales ca şef al partidului până în anul 2004, investit fiind cu puteri dictatoriale. Ulterior el a convocat la Moscova un Congres Mondial al Naţiunilor Slave, Ortodoxe şi Creştine. Delegaţii la acest congres au hotărât să se formeze o "Comunitate a Statelor Slave", cu un parlament panslavist şi un guvern care să se bazeze pe "legăturile de sânge ale Slavilor". Există şanse de succes, fiindcă în Rusia Jirinovski este susţinut de populaţia aşa zisă mijlocie, care este majoritară, de o parte a armatei şi în totalitate de biserica ortodoxă rusă. Însuşi Boris Elţin s'a arătat dispus să coopereze cu Jirinovski, dar nu să colaboreze. Hitler, la preluarea puterii în Germania, iniţial a fost susţinut, dar pentru un scurt timp, de generalii Ludendorff şi Hoffman, iar biserica din Germania a fost neutră. Succesul lui a fost asigurat de masa mare a cetăţenilor germani înflăcăraţi de perspectivele naţional-socialismului.

În testamentul său, Petru cel Mare proclama ideea de supremaţie politică a Rusiei, considerând poporul rus "un popor chemat în viitor la dominaţia generală a Europei" fiind "popor tânăr şi nou în contrast cu naţiunile Europei care au ajuns într'o stare de bătrâneţe vecină cu pieirea spre care merg cu paşi mari".

Ştiinţific şi teoretic ideea panslavismului totalitar a fost proclamată în sec. XIX de Aksakow, Fadejev, filozoful totalitar al panslavismului fiind Danilenski. Ca şi alte sisteme politice, panslavismul pledează pentru un anumit soi de morală, de relaţii sociale şi politice care ar fi factorul binelui pe pământ în contrazicere cu alte sisteme care ar reprezenta geniul răului. Până în prezent ideea nu a putut fi pusă în practică, neţinând cont de realitate. Statele panslave nu-şi vor da consimţământul pentru punerea în practică a panslavismului, pentrucă prea mult s'au luptat pentru independenţa lor. În momentele de faţă impedimentul major il constituie catolicismul. Marea majoritate a populaţiei acestor state este de nuanţă creştină-catolică. Disputele dintre ortodoxie şi catolicism n'au putut fi rezolvate în timp, cu toate sinoadele ecumenice din decursul anilor, iar în prezent divergenţele par a fi de dimensiuni mai accentuate decât în trecut.

Panslavismul presupune şi o reînviere a şovinismului rusesc în special faţă de popoarele care au fost odată sub tutela Moscovei. Afirmaţiile războinice ale lui Jirinovski provoacă panică în Ţările Baltice, Polonia, Cehia, Slovacia şi Ungaria. Aceste state vor să fie independente şi singura lor nădejde va fi Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord. Vor face eforturi să fie cât mai repede primite în această Alianţă. Îmi pun întrebarea ce se va întâmpla cu România care este cea mai ameninţată şi care nu face demersuri evidente de integrare în N.A.T.O.? Ţările surori ale gintei latine (Franţa, Italia, Spania şi Portugalia) o vor ajuta într'un viitor conflict sau o vor abandona în braţele panslavismului rusesc? Declaraţiile lui Jirinovski la adresa României şi a poporului român sunt deplasate şi lipsite de morală şi realitate. Este drept că România constituie o piedică în planul de expansiune rusească. Aceasta nu înseamnă că trebue sacrificăte popoare în folosul panslavismului rusesc.

Dezvoltarea internă a Rusiei într'o permanentă criză se oglindeşte în politica externă rusească. În primul rând colaborarea Rusiei cu N.A.T.O. este îndoielnică, deşi aceasta îi va da lui Elţin o siguranţă internă, iar Rusia nu se va mai vedea izolată de restul Europei. În principiu diplomaţia rusească şi conducerea militară sunt de acord pentru a se încheia o colaborare cu N.A.T.O. în beneficiul celor două părţi, ceea ce presupune recunoaşterea Rusiei ca mare putere politică şi militară. Aceasta ar duce la înflăcărarea şovinismului rusesc şi Rusia ar deveni din nou un pericol pentru ţările vecine şi chiar pentru pacea Europei. În cazul că ţările afectate nu vor consimţi de bună voie de a adera la "Comunitatea Statelor Slave", un al treilea război mondial ar putea fi inevitabil. Ar fi o catastrofă de dimensiuni incomensurabile. Cine îşi va lua responsabilitatea de a preveni dezastrul? O.N.U. şi N.A.T.O.? Comportarea lor în Somalia şi fosta Iugoslavie nu dă suficentă încredere.

Dorinţa lui Jirinovski şi Alex. Ruţkoi de reînviere a marelui imperiu rusesc ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru diplomaţia întregii Europe.

Fenomenul Jirinovski nu trebue considerat insignifiant, trebue analizat din timp cu mare putere de pătrundere şi luate măsuri în consecinţă.

A murit colaboratorul nostru

IN MEMORIAM!

CONSTANTIN MACRI

În ziua de 18 Aprilie (ziua lui de naştere) s'a săvârşit din viaţa pământească, în apartamentul familial din Atena şi în patul în care a zăcut imobilizat de patru luni, colaboratorul de drum lung al Cuvântului Românesc, Constantin Macri. El a fost răpus de o boală necruţătoare care l-a ţinut într'o cumplită suferinţă. În fapt exasperat de chinurile suferinţei, suferindul a ajuns la punctul de întrebare: "De ce Doamne m'ai pedepsit cu această cruntă boală ca să mă sperie de moarte, când eu am acceptat moartea cu mult curaj încă din tinereţe?"

Moldovean prin naştere, formaţie şi vocaţie, Constantin Macri a fost cu adevărat un om de curaj. Un curaj dovedit în exerciţiul profesiunii de avocat (la Bucureşti) în condiţiile mai mult decât severe ale regimului comunist. O viaţă cumplită de ale cărei apăsări el a căutat să se elibereze refugiindu-se în Grecia.

Prin refugiul realizat, Constantin Macri s'a sustras condiţiilor de viaţă ale urgiei comuniste, dar inima şi mintea i-au rămas neîncetat pătrunse de o vie şi arzătoare preocupare pentru durerile şi problemele ţării, create de comunism, pe care le-a pus ani de-a rândul în pagina eseului politic din Cuvântul Românesc.

A pierde un colaborator, un frate de luptă de talia lui Constantin Macri este nespus de greu. De aceea îi deplângem moartea de pe o poziţie de preţuire şi de aducere aminte care nu moare.

REDACŢIA

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO - BUCUREŞTI	$ 750
MONTRÉAL - BUCUREŞTI	$ 750
VANCOUVER - BUCUREŞTI	$ 1300
CALGARY - BUCUREŞTI	$ 1300

TEC SPECIAL - Toronto - Viena $ 599

TORONTO-FRANKFURT	$ 499
TORONTO-LONDRA	$ 390
TORONTO-AMSTERDAM	$ 490
TORONTO-LOS ANGELES	$ 350
TORONTO-NEW YORK	$ 199

Serviciile noastre sunt disponibile şi cu plata in rate (plăti peste $ 1000)

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $2.99Kg.
• Livrare la domiciliu in Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

OLTENISME

Ionel RĂDULESCU

• Lipsa unei legi clare de protecţie a Fondului Silvic a generat delicte silvice de proporţii la S.A. Romsilva Dolj:

- tăieri ilegale masive de arbori;
- pădurari molestaţi, urmăriţi şi ucişi;
- 18.000 ha de pădure afectate de uscare.

• În unele societăţi private craiovene se lucrează "la negru", fără forme legale şi carte de muncă, la mica înţelegere, cu plata fluctuantă şi programul "cu ruptul". Fete tinere, alese pe sprânceană dela brâu în jos, sunt la mâna patronului, riscând în orice clipă concedierea pentru lipsă de... "profesionalism"!!

• Open University - Anglia a organizat cursuri de management, prin educaţie la distanţă. Programele de instruire se ţin în 4 seminarii opţionale, o şcoală rezidenţială de 3 zile şi un examen final încheiat cu un "Certificat în management". Taxa de studii se ridică însă la peste jumătate de milion de lei!

• După Decembrie '89 (şi) Craiova a fost invadată de comercianţii "pe picior" de peste Prut: basarabeni, ucraineni, ruşi. Până anul trecut ei aveau un sector de desfacere la mese, în Piaţa Centrală a oraşului. Acum vând pe unde apucă, în afara perimetrului pieţii. Aspectul neigienic e dezolant, necontrolabil şi neimpozabil, marfa dubioasă şi fără calitate e expusă pe jos, în praf sau noroi.

• Anul trecut mii de ha. cu culturi agricole din judeţul Dolj au fost distruse de secetă, valoarea despăgubirilor pentru ţărani fiind de 10 miliarde lei. Din cei aproape 200.000 de "beneficiari" necuprinşi în asociaţiile... ceapiste, doar un sfert au primit banii ce li se cuveneau de astă toamnă, când puterea de cumpărare era mai mare ca cea deacum.

• Excelenta trupă a Teatrului Naţional din Craiova se află într'un lung turneu intercontinental, pe itinerariul Istambul - Bruxelles - Sao Paolo - Lisabona - Marsilia. Actorii craioveni vor prezenta bine cunoscutele de acum, spectacolele de excepţie Titus Andronicus, Phaedra şi Ubu Rex şi scene din Macbeth la Festivalul Internaţional al Artelor Artelor Scenice.

• În Craiova, ca şi în celelalte oraşe ale Doljului - Calafat, Băileşti, Segarcea şi Filiaşi - serviciile de salubritate nu-şi îndeplinesc obligaţiile de gospodărire şi protecţie a mediului, pe fondul scăderii interesului civic. Gospodărirea şi înfrumuseţarea oraşelor sunt noţiuni străine primăriilor şi consiliilor locale:

- platforme de gunoi neautorizate;
- zone verzi distruse;
- containere de gunoi neridicate, din lipsa utilajelor sau a motorinei;
- lipsa actelor normative privind salubrizarea;
- reziduuri menajere şi munţi de gunoi la tot pasul.

• Sub egida Uniunii Europene, la Craiova, Fundaţia Internaţională de Management FIMAN a iniţiat un program de măsuri eficiente în combaterea şomajului. Va lua fiinţă "Consorţiul Local", care va concepe şi aplica programul PAEM de:

- calificare/recalificare;
- seminarii privind tehnici de căutare a unui loc de muncă în cadrul "Clubului Şomerilor";
- sprijinirea micilor întreprinderi prin cursuri utile în economia de piaţă liberă;
- demararea şi conducerea unei afaceri proprii;
- facilitatea accesului la credite;
- consultanţă de specialitate.

• Doljul are o puternică reţea de învăţământ, cu 770 unităţi şcolare, 154.000 copii pregătiţi de 8.600 de dascăli. Cele 48 de licee din judeţ cuprind 27.000 de elevi. Şase licee de tradiţie şi înaltă ţinută au o vechime de peste 100 de ani: Colegiul Nicolae Bălcescu (1826), Liceul Elena Cuza (1833), Liceul Fraţii Buzeşti (1882) ş.a. Problema spinoasă este apropiata reducere de activitate a personalului didactic, disponibilizarea multor oameni ai şcolii, urmare a scăderii dramatice a efectivelor de elevi. Se apropie sfârşitul anului şcolar şi învăţământul nu are încă buget propriu. Finanţarea educaţiei şi învăţământului în România e cea mai scăzută din tot Estul Europei.

• În învăţământul preuniversitar din Dolj s'a desfăşurat un Referendum al liderilor organizaţiilor sindicale, privind continuarea acţiunilor de protest, revendicative, miting - grevă generală - cu nefinalizarea situaţiei şcolare pe trimestrul al treilea şi anuale, boicotarea examenului de absolvire şi a concursului de admitere, blocarea accesului în instituţiile centrale şi locale ale puterii de stat, pichetele permanente de protest la domiciliile parlamentarilor ş.a.

• Regia Autonomă Transport Craiova se confruntă cu mari necazuri, a căror rezolvare ar necesita circa patru miliarde de lei pentru piese şi materiale. Analizele de trafic arată că numărul călătorilor transportaţi va atinge la finele acestui an 140 milioane, în timp ce parcul mijloacelor de transport scade vertiginos. Subdimensionarea parcului auto înseamnă preluarea unei sarcini suplimentare de transport peste capacitatea nominală şi uzura prematură a autobuzelor, trafic greoi şi aglomeraţie insuportabilă, timp irosit prin staţii şi nervi tociţi.

• Într'un viitor foarte apropiat, criptocomuniştii care au confiscat revolta Românilor din Decembrie '89, vor impune taxe pe fumărit şi pe aerul ce-l respirăm! Asta de vreme ce Renelul sau Romgazul percep curbe de sacrificiu greu de suportat de către populaţie, aşa zise taxe de anticipaţie sau fonduri de rulment, din care-şi asigură primele şi salariile grase ale angajaţilor lor.

• Spitalul Clinic Universitar de Urgenţă Craiova se menţine la un standard ridicat, factorul profesional, de competenţă, fiind la înălţime. Cel mai mare monobloc al sănătăţii din ţară are 102 medici pe IMF, 440 medici pe reţeaua sanitară şi 2.800 salariaţi. Dar edificiul trebue readus la parametrii reali de funcţionabilitate, cu sprijinul Primăriei şi Consiliului Local. Copertina, hidroizolaţia şi instalaţiile interioare au început să cedeze, după aproape 25 de ani dela darea în folosinţă a spitalului, dela 1200 de paturi prevăzute iniţial s'a ajuns astăzi la 1700, spitalul a devenit clinic, pregătind schimbul medical de mâine. E necesar un bazin de apă potabilă de 400 m.c., o cameră frigorifică la anatomia patologică, modernizarea crematoriului pentru respectarea legislaţiei ecologice, o centrală temică proprie pentru aburul folosit la sterilizare şi în cantină, supraetajarea şi modernizarea căminului pentru rezidenţi. Factorul presant nu-i profesional, el ţine de informatizare şi dotare cu aparatură medicală modernă.

• În Piaţa Prefecturii din Craiova, lângă statuia ecvestră a lui Mihai Viteazu, celebra Coca-Cola, sponsorul World Cup '94 USA, cu sprijinul firmei International Sport Management a realizat un spot publicitar, înălţând un imens balon de football, spre deliciul miilor de fani olteni. Evenimentul filmat va purta noroc echipei României pe continentul nord-american, ştiut fiind faptul că în Oltenia se joacă cel mai bun football din ţară.

• După înghesuiala din Decembrie '89, în euforia "libertăţii" iliiste şi a anarhiei, comercianţii se pricopsesc, iar cumpărătorii se îmbolnăvesc. Oficiul Judeţean Dolj pentru protecţia consumatorilor a interzis comercializarea unor produse de provenienţă dubioasă, care pun în pericol sănătatea oamenilor: carne, băuturi alcoolice ş.a. La birturile şi bufetele comunale, în special, se desfac produse improprii consumului uman şi fără respectarea normelor elementare de igienă.

• Facultatea de Mecanică din Craiova a fost gazda seminarului naţional *"Actualitatea în proiectarea asistată de calculator - echipamente şi programe"* - în organizarea Centrului de instruire AutoDESK. Au fost prezentate companiile: AutoDESK - care deţine 70% din piaţa mondială de CAD - şi CALCOMP - lider în producerea de imprimante, plottere şi digitizoare. La conferinţa de presă au participat reprezentanţi ai AutoDESK GmbH München şi CALCOMP GmbH Viena.

Instantanee

REFORMATOR SAU RECLIVĂ?

Roman BĂDĂIAN

Pe manşeta-semnal de deasupra titlului ziarului "Cotidianul" apare sigla minunată: un scaun pe spătarul căruia stă haina şi capul unuia lângă titlul "Reformator sau reclivă?" şi alăturea pag. 2.

Sigla, în mărime-mare, este în pagina 2, dar articolul sună aiurea *"Aroganţa nu ne avantajează"*, fiind vorba de vizita D-lui Clinton la Budapesta şi ocolirea Bucureştiului.

Se vede că "scoaterea" articolului anunţat s'a făcut în ultimul moment, în tipografie, la "sugestia" cuiva. "Cum, a urlat un glas în fiinţa mea, şi'n ziarul domnului Raţiu îşi vâră coada Securitatea?"

Ziarul a apărut în ziua de 24 Ianuarie, moment în care, eroul din articol, vorbea mulţimii dela 200 de metri în centrul oraşului Focşani despre... primul "preşedinte român" care ar fi fost Al.I. Cuza. (Mai rămânea să spună că ar fi fost şi ilegalist ca celălalt Alexandru, tatăl fostului secretar cu propaganda în CC al PCR, un oarecare domntovarăş, pe numele său democratic Ion Iliescu).

Iată cum suna articolul "Reformator sau reclivă" care-mi aparţine:

"Evenimentele dela sfârşitul anului 1993 şi cele dela începutul acestui an au arătat uimitor de limpede ***paradoxul istoric în care se zbate ţara de patru ani: o revoluţie fără elementul ei fundamental: răsturnarea; schimbarea!***

Speranţa renăscută din adâncuri între 16 şi 22 Decembrie 1989, prin ridicarea tinerilor întru spulberarea comuniştilor dela conducere, - pentru ca ţara să redevină ceea ce a fost de veacuri - (un regat) - a fost oprită viclean în seara zilei de 22 Decembrie, când, din întuneric şi învălmăşeală, Alexandru Drăghici şi Cornel Burtică au adus pe uşa din dos (uşile secrete ale comitetului central unde au lucrat) pe cel mai pregătit marxist-leninist dintre ei, fostul secretar cu propaganda, şi l-au instalat în mod brutal în fruntea celor care au preluat atunci puterea. Aşa s'a făcut ca ultima revoluţie anti-comunistă din Europa de Est, - singura sângeroasă - să vină cu o răsturnare de 360 grade, fenomen care, în trigonometrie, este egal cu zero.

Printr'un joc perfid al Securităţii şi al foştilor activişti ***am ajuns de unde am plecat!***

Că este aşa, ne-o arată bilanţul celor patru ani de guvernare neocomunistă, botezată în derâdere "democraţie originală". Şi iată cum arată el:

- industria (calul de bătaie al comuniştilor) a rămas cvasiintegrată de stat; în plus producţia a scăzut la jumătate, iar peste un milion de oameni de aici au devenit şomeri;

- agricultura nici n'a apucat să se privatizeze, că, în marea ei majoritate a fost întoarsă la colectivism prin aşa numitele "asociaţii"; ţăranul n'a redevenit proprietar; foştii "lucrători" din posturile cheie în acest sector au rămas la posturi;

- comerţul cunoaşte o bulversare strident colorată, care, deşi are o pondere vizibilă de privatizare, numai în latura bunurilor de larg consum fiindcă producţia industrială şi comerţul exterior au rămas, în principal, monopol de stat;

- învăţământul şi cultura se află într'o ambiguitate, căruia nu i se poate prinde capătul şi intenţiile;

- organele de ordine şi coerciţie - poliţia, jandarmeria, armata şi justitia - au rămas cu aceeaşi "grijă": securitatea preşedintelui, (vedeţi cazul Alba Iulia din 1 Decembrie 1993!);

- organele legislative (senatul şi parlamentul) au rămas - prin jocul electoral dirijat pe faţă de foştii activişti de partid şi din umbră de Securitate - în mâna comuniştilor care şi-au "divizat" partidul în cinci fracţiuni (PDSR, PUNR, PDAR, PRM şi PSM) având senatori şi deputaţi de educaţie marxistă, care, prin aceeaşi "solidaritate proletară" au creat maşina de vot prin care îşi impun voinţa în faţa ţării şi a lumii, care priveşte cu stupoare jocul perfid al "revoluţionarilor de profesie", cum se numeau activiştii, joc politicianist care anulează ideea de revoluţie, aducând pe firmamentul ţării ***restauraţia.*** *(Cele aproape 200 de legi, votate de aceştia în patru ani arată priceperea comuniştilor de a pierde timpul în amănunte obositoare, când trebuiau poate doar zece legi, dintre care prima trebuia să fie cea a privatizării, a redării pământului ţăranilor, în mod real, redarea caselor foştilor proprietari de imobile, ateliere şi întreprinderi mici şi mijlocii, apoi legea arendei, legea învăţământului, legea funcţionarului public, legea poliţistului, să le numim pe cele care trebuiau promulgate primele şi care nu sunt elaborate nici acum).*

... Evenimentele sociale dela sfârşitul anului 1993 şi mai ales cele dela începutul acestui an, care au culminat cu prezentarea părţii lucide, (cu adevărat legate de ţară şi suferinţele ei), la preşedinţie, au arătat cu toată limpezimea unde a condus paradoxul istoric personajul controversat (şi atât de contestat!) în patru ani de inegalabilă ambiguitate: prăbuşirea economiei şi a monedei naţionale, bulversarea morală catastrofală a oamenilor simpli, aduşi la disperare de inflaţie şi sărăcie, crearea unei imagini complet nefavorabilă a ţării în lume (percepută, ca şi Iugoslavia, a fi condusă de un mare comunist şi de aceiaşi comunişti) rămasă singura din Estul Europei cu o conducere neschimbată, generalizarea corupţiei care nu permite revenirea la legalitate, la respectul ierarhiilor şi al valorilor.

Prezentarea Opoziţiei la preşedinte a arătat ţării şi lumii unde se află cauza paradoxului istoric pe care îl trăim.

Acum, la patru ani de joc securist i s'a pus acestui om - cauză a stagnării - întrebarea sacramentală: reformator sau relicvă?

După cum ştim omenirea n'a cunoscut nici un caz în istoria sa (cu atât mai mult în istoria României) în care o ***relicvă*** *să fie* ***reformatoare.***

Dar viaţa - ca şi istoria - poate veni cu surprize.

De aceea noi - cei din cetate - ca şi armatele de sindicalişti şi ţărani minţiţi, dela porţile cetăţii, aşteptăm răspuns la întrebarea crucială:

Reformator sau relicvă?"

Acesta a fost articolul. El s'a vrut o radiografie exactă a vieţii social-politice din ţară.

El nu şi-a găsit nici o publicaţie care să-l scoată la lumină.

Mă gândesc acum cu inima strânsă că, dacă şi azi comuniştii zburdă în treburile de decizie din ţară, se datorează şi Opoziţiei, precum şi presei independente care nu spun întotdeauna lucrurilor pe nume.

Dr. AXENTE BUCSA
anunţă deschiderea noului său
CABINET DENTAR
dotat cu cea mai modernă aparatură
85-93 Sanatorium Rd., Hamilton
Tel. (905) 318-6106

CINE ESTE DOCTORUL SERAFIM?

Constantin MAREŞ

S'a spus şi subliniat deseori că noi Românii, fiind un popor tolerant, nu am cunoscut războaie religioase. Dacă este adevărat că nu am avut varianta moldo-valahică a masacrului dela Mérindol sau noaptea Sfântului Bartolomeu care au marcat istoria admiratei noastre sore latine Franţa, trebuesc reţinute nuanţat unele fapte. Astfel, rezistenţa domnilor munteni şi moldoveni împotriva Turcilor, pe lângă finalitatea păstrării independenţei statale, constituia şi o luptă cu caracter religios a unei fărâme de creştinătate împotriva unui islam în plină expansiune, luptă dusă în indiferenţa unui Occident prea ferit de astfel de incursiuni.

Că Românii, ca popor dar şi ca stat au dovedit toleranţă religioasă stau multe mărturii. În Transilvania, ortodocşi şi uniţi au stat dar şi luptat alături şi dacă între partidul liberal şi cel national-ţărănesc au fost lupte electorale, niciodată Ionel Brătianu nu i-a reproşat lui Iuliu Maniu că este greco-catolic. Sau viceversa.

Îmi amintesc din copilăria mea de moscheea ostrovului Ada-Kaleh, unde Turcii se bucurau în cadrul regatului constituţional al României chiar de privilegii, sau de cea din Parcul (Regele) Carol. Dacă una a dispărut iar alta a fost mai mult ori mai puţin dislocată, acestea s'au petrecut în deceniile dictaturii comuniste de nuanţă ruso-bolşevică. Chiar dacă stăm strâmb, dar judecăm drept, trebue să recunoaştem că dincolo de bătăile cu pumnii în piept ale lui Adrian Păunescu şi Vadim Tudor, intoleranţa religioasă, având însă un puternic substrat politic, a apărut în ţara noastră după proclamarea ilegală şi ilegitimă a republicii, la 30 Decembrie 1947.

Şcolile confesionale au fost desfiinţate. Prin acte arbitrare la care, din păcate şi-au adus contribuţia şi prelaţi ortodocşi, a fost desfiinţat şi interzis cultul unit, ca şi cum printr'o lege fără de lege se pot desfiinţa şi interzice conştiinţe (Semnatarul acestor rânduri este ortodox). A urmat apoi o prigoană religioasă fără asemănare în alte ţări ocupate de Armata Roşie a lui Stalin. Episcopi şi preoţi uniţi au fost supuşi metodelor teroriste pentru a abjura, dar au ales drumul crucii, mulţi stropind cu sângele lor zidurile temniţelor sau pământul lagărelor de muncă forţată.

Totodată, nu trebue uitaţi preoţii ortodocşi care, la rândul lor, şi-au dat tributul de sânge în anii cei mai cumpliţi ai dictaturii comuniste. În cartea sa "Drama României" scrisă în colaborare cu Nicolae Constantinescu şi Ion Ovidiu Borcea, Cicerone Ioniţoiu citează numele câtorva din slujitorii cultului ortodox care au pierit în detenţie politică anticomunistă: Andreescu, Andreica, Bergheanu, Bocaţiu, Brătescu, Codila, Constantinescu, Fanea, Gherasim, Hojdea şi mulţi alţii.

Partidul şi braţul său Securitatea au comis crime abominabile pentru care nimeni nu a fost tras la răspundere. Pentru credinţele lor religioase au suferit şi neoprotestanţii. Astfel tineri aparţinând sectei ce considera Sâmbăta ca ziua de repaos şi incorporaţi în detaşamentele de muncă obligatorii (DGSM şi ODMIC), deşi declarau că sunt gata să lucreze Duminicile dar cer să li se respecte Sâmbetele, erau judecaţi de tribunale militare la faţa locului şi condamnaţi la ani grei de închisoare. S'au distrus vieţi şi cariere, dar cei care au provocat şi executat acestea şi mai trăiesc, sunt beneficiarii unor pensii mari şi ai unor locuinţe pe care regimul Iliescu li le asigură în consecinţă, foştilor şi legitimilor proprietari nerestituindu-li-se nimic sau promiţându-li-se pentru un viitor neprecis, aproape nimic.

Deşi constituţiile în vigoare din 1948 în 1989 garantau libertatea religioasă, în timp ce în Polonia, Germania Răsăriteană, Cehoslovacia şi Ungaria marile sărbători de Paşti şi Crăciun erau respectate şi ţinute ca atare, autorităţile comuniste româneşti le-au şters din calendar. Ateismul era ridicat la rangul de dogmă de stat, au fost alungaţi din mânăstiri călugări şi călugăriţe, au fost demolate biserici, deşi unele constituiau şi monumente de artă şi istorice. La Paris, unde enoriaşii au făcut zid în jurul preoţilor ce nu mai ascultau de Bucureşti, încercările oficialităţilor comuniste din ţară de a acapara istoricul lăcaş al bisericii române ortodoxe din strada Jean de Beauvais nu au avut nici un succes. Din păcate, la aceasta contribuind şi "bisericuţele" exilului românesc din Germania, solidaritatea şi prevederea nu au funcţionat şi în cazul Capelei Sturza din Baden-Baden, ridicată în urmă cu 130 de ani după planurile unui faimos arhitect al vremii, Léon von Klenze, de către ultimul Domn (...şi nu preşedinte...) al Moldovei, astfel că atât biserica dar şi casa parohială şi de oaspeţi şi terenurile din jur au intrat în folosinţa şi administraţia autorităţilor româneşti.

Trebue menţionat că în anii '70, partidul şi Securitatea au întreprins o vastă campanie de implantare în toată lumea liberă a unor preoţi zişi misionari, dar nu în ţările cu populaţie necreştină, ci în centre unde puteau fi ochi şi urechi. Se ajunsese astfel ca la mijlocul anilor '80 să existe un mare număr de biserici slujite de preoţi trimişi de Bucureşti cu *"voie dela poliţie"*: 2 în Franţa, 2 în Anglia, 2 în Austria, una în Belgia, 2 în Elveţia, 5 în Germania, 3 în Italia, una în Olanda, 3 în Suedia, una în Israel, 3 în Australia, una în Noua Zeelandă, şi acestea în timp ce în ţară biserici, mânăstiri şi sate cădeau sub buldozere şi târnăcoape.

• • •

După Decembrie 1989 s'a pus problema restudierii relaţiilor dintre bisericile libere ale Românilor ortodocşi din lumea liberă şi ierarhia din ţară. Erau însă vii în amintire telegrame de felicitare adresate cuplului Ceauşescu pe un ton ce depăşea un protocol, poate necesar în condiţiile date. M'am întrebat ce s'ar fi întâmplat dacă în zilele violenţelor, jafurilor şi crimelor comise de mineri în Iunie 1990, Patriarhul lear fi ieşit înainte în odăjdii, cu crucea în mână şi le-ar fi cerut creştineşte, părinteşte şi românеşte să nu ridice mâna asupra aproapelui? Câte victime ar fi fost cruţate şi câte păcate ar fi fost spălate?

Iată că se înregistrează un nou fapt. Primesc prin poştă, (expeditorul anonim) un plic din München, conţinând o invitaţie tipărită în germană şi română, pentru a participa la ceremonia de întronizare a Înalt Prea Sfinţiei Sale Dr. (cred că doctor şi nu Dumitru) Serafim, Arhiepiscop de Berlin şi Mitropolit al Mitropoliei ortodoxe române pentru Germania şi Europa Centrală. Ceremonia este anunţată pentru Duminică 5 Iunie în Biserica Sfântul Luca, aparţinând comunităţii evanghelice luterane din München.

Nu se spune însă absolut nimic despre persoana Doctorului Serafim. Cine l-a numit? De cine depinde? Ce vârstă are? Pe unde a păstorit până acum? Are lucrări publicate? Unde a studiat, în ce şi-a dat doctoratul şi unde? Dacă i s'ar fi reprodus şi chipul în invitaţie am fi ştiut şi noi cum arată, aşa, pentru cultura noastră generală şi nu religioasă şi nu că am fi toţi mari fizionomişti. Când a fost alungat din America Episcopul Valerian Trifa i s'au publicat mai ales datele false, aşa cum a arătat ulterior generalul Pacepa. Iar în 1994, dacă este vorba de turmă, nu ar fi fost bine şi chiar normal să ştie din ce plaiuri mioritice îi vine păstorul, ce câini de pază a avut, acum când se pregăteşte întronizarea, după Sângeorz, dar înainte de Sânziene?

Până atunci, stau şi mă întreb şi eu ca şi alţii, creştineşte şi românеşte, fără pizmă şi zavistie, căutând răspuns şi nu gâlceavă:

Cine este Doctorul Serafim?

Din Montreal:

DUŞMANII CREDINŢEI

După ce au folosit minciuna, calomnia, ameninţarea, duşmanii bisericii, duşmanii credinţei, exasperaţi că nu reuşesc să ne împrăştie turma, trec la fapte lovind în păstor. Un om în vârstă de 74 ani, purtând haina preoţească - Părintele Dr. Petre Popescu care de peste 40 ani slujeşte pe Dumnezeu în Biserica Buna Vestire din Montreal, a fost bătut mişeleşte.

Prin activitatea sa neobosită, dând dovadă de abnegaţie şi dragoste, părintele P. Popescu a menţinut şi menţine flacăra credinţei şi a dragostei de neam luptând pentru promovarea tradiţiilor cultural-creştine ale ortodoxismului românesc.

Această activitate a supărat în trecut securitatea comunistă şi supără şi azi pe aceeaşi duşmani ai neamului românesc.

Comunitatea română grupată în jurul Bisericii Buna Vestire şi a Centrului Cultural Românesc, condamnă josnicia faptelor incalificabile care lovesc în toţi Românii.

Suntem alături de Părintele Popescu şi îi dorim grabnică însănătoşire.

Totodată asigurăm pe cei care vor să pună mâna prin forţă pe Biserica noastră şi Centrul Românesc, că nu vor reuşi. Această încercare ne va uni şi mai mult în jurul preotului şi a Bisericii noastre. Amin.

J.V.IAMANDI

A fuma sau a nu fuma. Este o decizie în faţa căreia sunt puşi toţi copiii. O decizie dificil de luat, dacă avem în vedere toate presiunile cotidiene şi problemele de adaptare.
Dar, faptul că aceşti copii trebuie să decidă pentru ei înşişi nu înseamnă că trebuie să decidă singuri.

Vorbiţi copiilor dumneavoastră. Subliniaţi faptul că tutunul este una din cauzele majore a apariţiei bolilor pulmonare, de inimă, precum şi a cancerului. În fiecare an, numai în provincia Ontario pier, din aceste cauze, 13.000 dintre cei apropiaţi nouă, cei mai mulţi fiind fumători încă din adolescenţă. Provincia cheltuieşte, de asemeni, 3 miliarde de dolari anual pentru tratamentul acestor boli şi pentru recuperarea orelor de lucru pierdute.

Acum este timpul potrivit ca să discutaţi aceste probleme cu copilul dumneavoastră. Motivul este acela că, la nivel provincial, copiii dumneavoastră au posibilitatea să vizioneze şi să audă mesajul unei campanii împotriva fumatului. De aceea, puteţi fi siguri că mesajul a ajuns la ei. Cel mai important mesaj este însă al dumneavoastră.

Ca să vă pregătiţi pentru o discuţie cu copilul dumneavoastră, telefonaţi la numărul de mai jos şi veţi primi această broşură. Încurajaţi-vă copiii. Daruţi-le încredere a de care au nevoie pentru a face o decizie justă. Fiţi alături de ei.

Telefonaţi la 1-800-268-1154
În Toronto, telefonaţi la 314-5518
TDD 1-800-387-5559

Ministry of Health
Ontario

TALK IT OUT

DIVERSIUNEA DE TIP ILIESCU

Gh. Ionescu OLBOJAN

Fidel preceptului latin **restitutio in integrum**, Ion Ilici Iliescu se străduieşte să redea României imaginea ei de mai înainte, să o aducă la starea în care a fost până la marea învălmăşeală din Decembrie '89. Asta numai pe plan politic. Pe plan economic, demersul prezidenţial nu are sorţi de izbândă: sub Ceauşescu industria românească producea de 50 de ori mai mult decât cea de astăzi. Această concluzie vizavi de starea industriei nu este o constatare personală a subsemnatului, ci este rodul cercetărilor întreprinse în domeniu de specialişti în ale statisticii. Că aşa stau lucrurile, o spune şi numărul mare al celor nostalgici după Scornicescu. Nu mai departe decât de Sfintele Paşti când, în prezenţa unei numeroase asistenţe nostalgice după răposat, s'a dezvelit o piatră funerară la presupusul mormânt al dispărutului din Decembrie 1989. Cum şi postul naţional de televiziune este uneori nostalgic, momentul a fost imortalizat pe bandă magnetică şi prezentat pe'ndelete în emisiunea de actualităţi a zilei de Paşti.

Iliescu vrea să facă din P.D.S.R. - partidul de guvernământ - "unica forţă conducătoare în stat". Pentru aceasta, a dat pricaz tuturor miniştrilor şi prefecţilor să facă uz de puterile lor discreţionare şi să schimbe pe toţi cei aflaţi în posturi de conducere în primării şi instituţii de stat şi care nu au aderat la partidul prezidenţial al momentului actual.

Pe de altă parte, tovărăşia-sa, Dl. I.I. Iliescu, a procedat la garnisirea instituţiilor centrale cu oameni ai săi, oameni proveniţi din eşalonul II al fostei nomenclaturi comuniste, cunoscută îndeobşte ca fiind conducerea U.T.C.-ului şi a U.A.S.C.R.-ului (Uniunea Asociaţiilor Studenţilor Comunişti din România - n.n). Toţi promovaţii în astfel de condiţii erau mai întâi recomandaţi de apropiaţii lui Iliescu, după care se trecea la verificarea lor, în ceea ce priveşte loialitatea faţă de noul regim, prin posibilităţile domnului Virgil Măgureanu, directorul Serviciului Român de Informaţii.

Astfel au urcat în schemă următoarele figuri publice:

1. **Antonie Iorgovan.** Până în '89 lector la catedra de drept administrativ a Facultăţii de Drept din Bucureşti, este uns decan al aceleiaşi facultăţi şi profesor de drept constituţional. Pentru ce această rocadă profesională? Iliescu avea nevoie de un cap plecat şi un om care să nu cârtească atunci când i se cere să măsluiască ceva. Cum Iorgovan fusese preşedinte al U.A.S.C. din Universitatea Bucureşti între anii 1976-1989, el inspira cea mai mare încredere, nemaipunând la socoteală faptul că era bun prieten cu Dan Marţian, aflat în graţiile lui Iliescu, şi cu Adrian Severin, vărul şi adjunctul lui Petre Roman, pe unde acesta a umblat şi umblă. După perioada C.F.S.N.-ului şi C.P.U.N.-ului, când Iorgovan răspundea de problemele de ordin juridic, a urmat perioada redactării viitoarei constituţii a ţării, moment în care Iorgovan, la indicaţia lui Iliescu, a făcut un talmeş-balmeş din aşazisa noastră carte constituţională, dispoziţiile ei fiind făţiş redactate în aşa fel încât să-l favorizeze pe Iliescu şi partidele de stânga subordonate lui. Astăzi, Iorgovan este vicepreşedintele Curţii Constituţionale şi îndeplineşte indicaţiile lui Iliescu. Vasile Gionea, preşedintele acestui for legislativ, este un om de paie în aşteptarea pensiei. Iorgovan, acest Sârb ajuns în România de frica lui Tito, şi-a adus la Curtea Constituţională toţi prietenii din Facultatea de Drept: Ion Filipescu, Ioan Muraru, Viorel Ciobanu, Ion Zlătescu şi alţii. Practic, Curtea Constituţională este condusă de Iorgovan care, la rândul său, face jocul Cotrocenilor.

2. **Nicolae Văcăroiu** (Votcăroiu - după unii). Ajuns prim-ministru la ultimele alegeri generale, N.V. este omul de paie al lui Iliescu. Nu iese din cadrul indicaţiilor acestuia. Dovadă: proiectul de buget pentru anul 1994 a fost depus la Parlament de către Văcăroiu abia de Paşti. Motivul? Cheltuielile făcute de Iliescu pentru organizarea în România a "Forumului Crans Montana" (circa 25 miliarde lei), publicitatea comandată revistei "Paris Match" pentru realizările din 1993 (700.000 US$), plata transporturilor internaţionale ale prezidentului (circa 1 milion dolari), alte cheltuieli viitoare cu cine ştie ce congrese sau festivaluri internaţionale etc.

3. **Doru Ioan Tărăcilă** (sau Tăbăcilă, cum a fost receptat numele noului ministru de Interne de către studenţii arabi din Bucureşti, deveniţi peste noapte materie primă pentru poliţia română, poliţie dornică să curme afacerile dubioase ale acestei părţi a studenţimii străine din România). Prin numirea lui D.I. Tărăcilă în fruntea acestui minister, Iliescu speră să reducă proporţia corupţiei care a cuprins toate nivelurile socio-politice ale ţării. De ce s'a oprit Ilici Iliescu la acest Tărăcilă? Datorită dosarului personal al celui de mai sus. În timpul studiilor universitare dela Facultatea de Drept duin Bucureşti (1973-1977), D.I.T. a fost secretarul de partid al organizaţiei de profil din acea facultate, calitate în care a fost şi un apropiat al lui Antonie Iorgovan, Dan Marţian, Adrian Severin şi alţi şefi politici din rândul tineretului universitar, şefi care astăzi se lăfăie pe scaunele parlamentului ţării. O altă cauză a alegerii lui D.I.T. este şi faptul că tovărăşia-sa provine din Călăraşi, municipiu capitală a judeţului din care se trage şi Iliescu. În al treilea rând, Tărăcilă dispune şi de următoarele trăsături de caracter care l-au făcut, în viziunea Puterii, apt pentru şefia poliţiei: este incult, slugarnic, fanatic, crud în relaţiile cu ceilalţi, dornic de funcţii înalte, admirator declarat al insului Iliescu şi politicii acestuia. Un mai feroce ministru de Interne nici că se găsea. Ca senator, a fost şeful grupului de chestori. Primele zile ale conducerii ministerului luat în custodie au fost marcate de mai multe razii în campusul universitar din Grozăveşti, razii care s'au soldat cu arestarea a numeroşi studenţi arabi care se ocupă cu schimbul ilegal de valută şi cu alte afaceri perpendiculare pe legea penală română. Până în prezent nu am auzit de arestarea vreunui înalt funcţionar prins în flagrant delict în timp ce lua mită.

4. **Iosif Gavrilă Chiuzbaian.** Înlocuitorul lui Petre Ninosu, fostul ministru al Justiţiei, avocat pledant în cadrul Baroului Bucureşti, Chiuzbaian a reprezentat o surpriză în rândul opiniei publice din ţară prin numirea sa în fruntea Justiţiei. Fost consilier în ministerul pe care îl conduce acum şi redactor la Revista Română de Drept, după învălmăşeala din '89 s'a ocupat de conducerea revistei *"Palatul de Justiţie"*. Opţiunea lui Iliescu pentru acest personaj a fost următoarea: Chiuzbaian face parte din masonerie (Marele Orient). În această calitate l-a ajutat pe Iliescu să iasă în lume, să fie invitat ici şi colo, pentru a fi cunoscut în Europa şi în lume. Din surse demne de încredere s'a aflat că vizita la Paris, la invitaţia lui Mitterand, şi organizarea la Bucureşti a Forumului Crans-Montana sunt operele lui Chiuzbaian, la cererea lui Iliescu şi realizate prin intermediul masoneriei.

5. **Gheorghe Tinca** - ministrul Apărării Naţionale. După ce Nicolae Spiroiu s'a compromis prin afacerile murdare adăpostite de unii ofiţeri superiori din armata ţării (afacerile cu ţigări străine importate de Arabi fără să plătească taxele vamale, protejaţi în acest scop de adjuncţii lui Sprioiu), Iliescu a cedat în faţa insistenţelor lui Virgil Măgureanu, numind în fotoliul ministrului oştirii un aşa zis civil şi care, de fapt este un fost ofiţer de Securitate şi probabil, astăzi ofiţer în S.R.I-ul lui Măgureanu. Prin numirea lui Tinca, Ion Iliescu introduce în armată controlul acesteia de către S.R.I., ştiut fiind faptul că după '89 ostaşii au fost lăsaţi în afara preocupărilor contrainformatorilor de altădată ai Securităţii, motiv pentru care mulţi ofiţeri şi soldaţi de rând au încălcat ordinele şi regulamentele militare. În plus, între militari, se face simţit un curent politic favorabil partidelor extremiste, precum Partidul România Mare, P.U.N.R.-ul lui Funar, P.S.M.-ul lui Verdeţ. Or, această deviere dela linia politică conducătoare în stat, vorba fiind de P.D.S.R.-ul lui Iliescu, nu poate fi trecută cu vederea acum în preajma alegerilor anticipate care sunt previzibile pentru toamna acestui an, după părerea majorităţii observatorilor politici. De altfel, partidul de guvernământ duce în prezent o campanie asiduă pentru organizarea acestor alegeri. Iar, logic, dacă armata nu votează **în corpore** cu stăpânul, atunci de unde majoritate de voturi pentru partidul domniei-sale? Că şi ţăranii s'au cam deşteptat! Mai ales după votarea Legii Impozitului Agricol.

6. **Yasser Arafat.** Liderul O.E.P. şi-a reluat seria vizitelor scurte în România, de data aceasta la iniţiativa lui Iliescu, dornic să-şi facă o figură de conciliator al conflictului palestiniano-israelian, conflict din care a mâncat o pâine bună şi Ceauşescu. Vrând să-i dea o replică lui Clinton, Iliescu l-a pus pe Arafat să dea mâna, la Bucureşti, cu Simon Peres, ministrul de Externe israelian. Ca mâine ne trezim la Bucureşti cu Kaddafi, cu Hussein, cu Jirinovski şi alţii ca ei şi care vin aici - în faţa emanatului nostru prezident - să dea mâna cu unul sau altul dintre adversarii lor politici!

7. **Placido Domingo.** Cum preşedintele ţării este şi un mare meloman, trecând uşor dela "Internaţionala" la operă, a invitat - pe banii contribuabililor români - la Bucureşti pe cunoscutul Placido Domingo pentru un concert fluviu la care protipendiada politică, vreo mie la număr, a beneficiat de bilete de favoare plătite de casa regală a Iliescului, personaj care se plânge că el trăieşte numai din salariul său şi pensia soţiei. Săracul de el! Cum s'o descurca? De ce n'o cere să iasă la pensie, fiindcă pârliţii de pensionari o duc mai bine?

Alături de figurile de mai sus, reţeaua de diversiune a lui Iliescu mai conţine nume ca: Adrian Păunescu, Corneliu Vadim Tudor, Ioan Gavra, Gheorghe Funar, Adrian Năstase. Dan Marţian, Oliviu Gherman şi mulţi alţii, fie ei din partidul de guvernământ, fie strecuraţi prin celelalte partide cu scopul expres de a sprijini prin mijloace oculte politica dusă de Cotroceni.

DESPRE ADORAŢIE

Acum aproape o jumătate de veac, comentând întâia epistolă paulină către credincioşii din Corint, pastorul lutheran Erich Stange constata că multe din darurile Sfântului Spirit se manifestă în Biserica lui Iisus din ce în ce mai rar. *"Nu numai glossolalia, ci şi darurile de tămăduire şi facere de minuni, care n'au mai fost dăruite niciodată într'o aşa bogată măsură Bisericii lui Christos ca la începuturile ei."* Şi, pe bună dreptate, credinciosul Erich Stange se îndoia că alte daruri, ca măsură compensatorie, am avea în zilele noastre.

Totuşi, în România de azi cel puţin, asistăm la o dezmorţire, dacă nu chiar la o completă trezire spirituală. Se simte o uşoară înviorare şi (Glorie Răscumpărătorului!) sperăm, sperăm, sperăm.

Speră şi semnatarul acestor rânduri să-i răsune în urechi şi chiar el să fie în stare a da glas la ceva despre care doar a învăţat: **Rugăciunea de adorare.**

Orice credincios practică rugăciunea de cerere şi cea de mijlocire. Înălţăm, şi nu atât de des pe cât ar trebui, rugăciuni de mulţumire. Dar am uitat aproape de tot să ne rugăm în adoraţie.

Adoraţie este desigur, cea mai înaltă formă de rugăciune. Adoraţie este omagiul, predarea de sine a adoratorului cu tot ce este, poate şi are. Marea noastră neputinţă şi atotputernicia lui Dumnezeu - două enorme contraste - se armonizează în adoraţie. *"Închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh (adică total desprinşi de cele lumeşti şi de ei înşişi, n.n.) şi în adevăr (adică în realitate, după cum şi adoratorul este real, n.n), fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl."* (Ioan IV, 23).

Rugăciunea de adorare presupune **jertfă spirituală de sine.**

Mai suntem în stare noi, cei de azi, de aşa ceva?

Harul Domnului din belşug să curgă peste noi!

• • •

SIMPLE GÂNDURI

Inconştienţă sau perversitate atunci când se rosteşte "comunism satanic"? Există şi un comunism... angelic?

Comunismul este una (şi nu singura) faţă a Diavolului.

Diavolului nu-i spui "frate". Nici măcar pentru "a trece puntea".

Un creştin nu poate fi (şi) comunist.

Singura duşmănie pe care ne-o îngăduie Dumnezeu să o avem, duşmănia faţă de Satan. De aceea, un creştin nu poate fi doar ne-comunist. A fi doar ne-comunist înseamnă să tolerezi prezenţa luciferică în imediata apropiere.

Un creştin nu poate fi decât anti-comunist.

• • •

"VITEZĂ P.D.S.R.-ISTĂ"

Cu P.D.S.R. în frunte, / Vom avea victorii multe!

Glăsuiesc unii specialişti: dacă se menţin actualele evoluţii economico-sociale, abia în anul 2005, în România se va ajunge la nivelul de trai din 1989.

Dacă avem în vedere, că înainte de 1989, Decembrie, în urma României doar Albania se mai afla - dintre ţările europene, bineînţeles, înseamnă că peste 11 ani nimeni nu va mai fi în coada noastră.

• • •

"BUNĂSTARE" SUB P.D.S.R.

Recent, Ministerul Muncii şi Protecţiei Sociale a eleborat proiectul Legii privind ajutorul social şi de întreţinere. Conform unor surse ale acestui minister, se intenţionează ca venitul de supravieţuire pentru o persoană să fie stabilit la 31.000 lei.

Nivelul guvernamental este însă insuficient, dacă avem în vedere faptul că alocaţia de hrană la cantina săracilor este de circa 32.000 de lei pe lună, apreciază sursele citate.

• • •

HAI SĂ HAIDEM!

"În partidul nostru nu există comunişti!" a declarat cu glas de soprană Diodor Nicoară, "dirijorul" judeţean al P.D.S.R.-Timiş, la o conferinţă de presă.

Oare?

Nu ştie musiu Didi cine e... vicepreşedintele P.D.S.R.-ului?

Nu cumva gunoiuţul Tudorică Bulza, fost şef cu propaganda P.C.R. în judeţul Timiş, fost redactor-şef al cotidianului "Drapelul Roşu", în "epoca de aur"? Cel care făcea rost de piţipoance pentru to'aşii dela Bucureşti, când aceştia veneau în "turneu"? Chiar nu ştie musiu Piticuţ Nicoară? Că doar împreună ciolhănesc de atâta timp.

• • •

"BUNĂ IDEEA, TRĂIASCĂ IDIOTUL!"

În România comunistă (de ieri şi de azi) se exclamă cele din titlu ori de câte ori unui vechi sau nou comunist aflat într'o funcţie îi "bubuie" bruma de minte.

Aşa au exclamt mulţi când, aflat la Constanţa, la consfătuirea naţională *"Sportul pentru toţi şi problematica tineretului"*, Alexandru Mironov, Ministrul Sportului şi Tineretului, a declarat că se zbate pentru reintroducerea zilei de Sâmbătă în circuitul învăţământului, deoarece "cu Sâmbete libere transformăm tinerii în elemente anti-sociale". "Ideea" tov.-ului Mironov (fost pe vremuri amator de literatură S.F. şi de "turnătorii" la Securitate) a stârnit indignarea majorităţii cadrelor didactice participante la consfătuire.

La bugetul care a fost alocat învăţământului, la mizerabilele salarii pe care le au cadrele didactice, asta mai lipsea. Nu trebue să mire pe nimeni că, în semn de protest, dascălii cer îngheţarea anului şcolar.

• • •

Dan Emilian ROŞCA

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA
"CUVÂNTUL ROMÂNESC"

EUGEN IONESCU

(26 Noembrie 1912, Slatina - 28 Martie 1944, Paris)

Apropiat şi totuşi destul de îndepărtat de Samuel Beckett, Eugen Ionescu face parte din aceeaşi familie spirituală împreună cu Beckett şi Arthur Adamov, din teatrul absurd, are precursori pe Alfred Jarry, pe Antoine Artaud, pe August Strindberg, pe Guillaume Apollinnaire, având drept bază concepţiile estetice moderne ale suprarealismului şi expresionismului, premergătoare anti-teatrului ionescian. Din ţara lui natală, România, îi are ca îndreptar şi călăuză pe I.L.Caragiale şi pe A. Urmuz.

Eugen Ionescu îşi alege însă un drum propriu, original, uneori extravagant, nu lipsit de paradoxuri, el revoluţionează, regenerează şi înviorează teatrul francez şi universal. Dramaturgul lasă să cadă cortina pe esenţa umană, discret, aproape invizibil, cu toate distincţiile de caracter, înscrise în parodie ori anti-dramă, încât spectatorul este incitat să descopere singur ceea ce este, dar nu se vede, ceea ce se ştie, dar nu se bănuieşte, adevărul pe care nu-l poţi crede. Eugen Ionescu este fiul unui avocat român, licenţiat la Facultatea de Drept din Paris, care poartă acelaşi prenume pe care îl dă şi fiului, de Eugen; mama este de origine franceză şi se numea Thérèse Icard; se stabilesc pentru un timp la Slatina, locul unde se naşte viitorul dramaturg (în 26 Noembrie 1912), dar după puţin timp se reîntorc în Franţa. În 1917, tatăl este nevoit să plece în ţară pentru a participa la ostilităţile armate din Primul Război Mondial. Dela Paris, Eugen Ionescu, însoţit de sora sa, se duc La Chapelle-Anthenaise, o mică localitate din Mayenne, apoi revine la Paris, unde urmează şcoala primară. La unsprezece ani Eugen Ionescu scrie primele poeme, o comedie şi o dramă patriotică. Încă de pe băncile şcolii doreşte să devină actor, se lasă influenţat de Maeterlinck şi de Francis Jammes şi compune poezii de factură simbolistă, în acelaşi timp şi un roman.

Prin 1924, părinţii divorţează şi tânărul Eugen se reîntoarce în ţară împreună cu tatăl. Urmează la Bucureşti liceul Sf. Sava, iar bacalaureatul, din motive personale, îl susţine la Craiova. Îşi continuă studiile la Facultatea de Litere şi Filosofie din Capitală, între anii 1936-1937; revine tot la liceul Sf. Sava, ca profesor de limba franceză. Debutează în România cu poezii şi publică *"Elegii mărunte pentru fiinţe mici"*.

Colaborează la diferite reviste, certificându-şi de pe atunci atracţia sa pentru teatru. Publică critică literară în *"Vremea"*, *"România literară"*, *"Floarea de foc"*, *"Zodiac"*, *"Azi"* şi în altele. Critica sa literară este noncomformistă, uneori incisivă, criticând vehement chiar scriitori remarcabili, ca: Ion Barbu, Camil Petrescu ori Tudor Arghezi.

De altfel Eugen Ionescu în lucrări ca "Notes et Contre-notes" (Note şi Contra-note) şi în altele, întâlnim numele unor dramaturgi ca: Schiller, Corneille, Cocteau ori Giraudoux, pe care Eugen Ionescu îi persiflează fără cruţare, pe Bertolt Brecht îl ridiculizează chiar pe scenă în piesa sa *"La soif et la faim"* (Setea şi Foamea). În 1936 se căsătoreşte cu Rodica Burileanu şi ea absolventă a Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti, cu care, după 1944, are o fiică - pe Marie-France - profesoară de franceză şi traducătoare a operelor tatălui său. În 1938, Eugen Ionescu primeşte o bursă de studii din partea statului francez şi pleacă la Paris, având drept obiectiv să lucreze la o teză de doctorat, *"Les Thèmes du péché et de la mort dans la poésie francaise depuis Baudelaire"* (Temele păcatului şi ale morţii în poezia franceză, începând cu Baudelaire), teză care a rămas doar proiect. Se întoarce în ţară, ca în 1942 să plece din nou la Paris, unde se stabileşte definitiv. După revenirea sa la Paris din Marsilia, unde s'au refugiat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, va juca după 1944, într'o adaptare dramatică după Dostoievski, în regia lui N. Bataille, iar un timp va fi corector la Editions Administratives. Opera lui Eugen Ionescu conţine - Elegii; Eseuri; Naraţiuni; Poezii; Teatru şi este cuprinsă pe o perioadă de peste 50 de ani, precum urmează: ***Élégies pour des êtres minuscules*** (Elegii pentru fiinţe mici), 1931, - ***La Cantatrice Chauve*** (Cântăreaţa Cheală), 1950; ***La Leçon*** (Lecţia), 1950; ***Jacques ou la Soumission*** (Jacques sau supunerea), 1950; ***L'avenir est dans les oeufs ou Il faut de tout pour faire un monde*** (Viitorul e în ouă, sau trebue de toate pentru a construi o lume), 1951; ***Les Chaises*** (Scaunele), 1952; ***Victimes du devoir*** (Victimele datoriei), 1953; ***Le Nouveau Locataire*** (Noul locatar), 1953; ***Amédée ou Comment s'en débarrasser*** (Amedeu sau cum să te debarasezi de el), 1953; ***Le Tableau*** (Tabloul), 1954; ***Théâtre I, (continent le maître),*** 1954; ***L'Impromtu de l'Alma*** (Improvizaţia la Alma), 1955; ***Tueur sans gages*** (Ucigaş fără simbrie), 1957; ***Théâtre II (continent la jeune fille à marier)*** (Fata de măritat), 1958; ***Scène à quatre*** (Scena în patru), 1959; ***Rinocéros*** (Rinocerii), 1959; ***Apprendre à marcher*** (balet) (A învăţa să mergi), 1960; ***La Colère (scenario d'un sketch destiné au filme les Sept Péchés capitaux)*** (Mânia, scenariu pentru filmul Cele şapte păcate capitale), 1960; ***Notes et Contre-Notes*** (Note şi Contra-Note), 1962; ***Le Piéton de l'air*** (Pietonul văzduhului), 1962; ***Le roi se meurt*** (Regele moare), 1962; ***Délire a deux*** (Delir în doi), 1962; ***La Lacune*** (Lacuna), 1962; ***La Photo du colonel (nouvelles)*** (Fotografia colonelului), 1962; ***L'Oeuf dur*** (oul tare), 1963; ***Théâtre III (contient les Salutations)*** (Salutări), 1963; ***La soif et la faim*** (Setea şi foamea), 1964; ***Entretiens avec Claude Bonnefoy*** (Convorbiri cu Claude Bonnefoy), 1966; ***Théâtre IV (contient le Salon de l'automobile)*** (Salonul automobilului), 1966; ***Journal en miettes*** (Memorii în fărâme), 1967; ***Présent passé, passé présent*** (Prezent trecut, trecut prezent), 1968; ***L'Épidémie ou Jeux de massacre*** (Epidemia sau Jocul de-a măcelul), 1969, éd. illustrée, 1981, ***Découvertes*** (Descoperiri), 1969; ***Conte numéro 1*** (poveşti 1), 1969; ***Conte numéro 2 pur enfants de moins de trois ans*** (poveşti 2 pentru copii mai mici de trei ani), 1970; ***Macbett*** (Macbett), 1972; ***Ce formidable bordel*** (Acest formidabil bordel), 1973; ***Le Solitaire*** (Solitarul), 1973; ***Théâtre V (Contient Exercices de conversation et de diction françaises pour étudiants américains)*** (Exerciţii de conversaţii şi de dicţiune franceză pentru studenţii americani), 1974; ***L'Homme aux valises*** (Omul cu valize), 1975; ***La Vase (scénario du film du Heinz von Kramer)*** (Mocirla, scenariu pentru filmul lui Heinz von Kramer), 1975; ***Entre la vie et le rêve (nouv. éd. des Entretiens avec Claude Bonnefoy)*** (Între viaţă şi vis), (nouă ediţie a convorbirilor cu Claude Bonnefoy), 1977; ***Antidotes*** (Antidoturi), 1977; ***Contes*** (Poveşti), 1979; ***Un homme en question, suivi de Questions à X*** (un om în discuţie urmat de întrebări adresate lui X), 1979; ***Théâtre VII (contient Voyages chez les mort. Thèmes et variations)*** (conţine Călătorie în lumea morţilor, Teme şi variaţiuni), 1980; ***Le Blanc et le Noir*** (Alb şi Negru), 1981, rééd. 1985; ***La Vie grotesque et tragique de Victor Hugo*** (Viaţa grotească şi tragică a lui Victor Hugo), 1982.

Dramaturgia lui Eugen Ionescu, cu noutatea ei explozivă, a pătruns pe toate scenele lumii printre marile creaţii, datorită descoperirii unui nou univers, al unui procedeu dramatic şi a unei viziuni scenice deosebite, care până atunci erau suspicios privite sau chiar contestate.

Balzac avea dreptate când afirma, că nu l-ar crede nimeni, dacă ar prezenta realitatea în toată goliciunea ei, ar părea de cele mai multe ori - absurdă şi aberantă, decât îşi imaginează şi poate realiza omul obişnuit cu faptele şi evenimentele pe care le trăieşte.

Teatrul lui Eugen Ionescu este un simbol al adevărului, o creaţie a cărei semnificaţie o putem descifra şi găsi în interiorul absurdităţii, în centrul acţiunii, al faptului în sine, săvârşit sau imaginat, este realitatea pe care autorul o vede, unii o înţeleg, alţii nu o pot realiza, pentrucă în toate se află un echilibru, între inteligenţa geniului şi între suficienţa şi platitudinea mediocrităţii, poate de aceea unii l-au admirat şi aplaudat frenetic cu mare satisfacţie, alţii însă l-au dezaprobat datorită lipsei de percepere a sensului suis generis, creator - *"La Cantatrice Chauve"* (Cântăreaţa Cheală) îşi spune cuvântul. Opera lui Eugen Ionescu şi-a impus perenitatea, învingând obstacolele şi timpul, datorită viziunii pe care autorul o are asupra vieţii şi morţii, asupra lumii, prin geniul său sarcastic, dar de multe ori mai trist decât îşi imaginează spectatorul.

În majoritatea literaturii moderne, simboliste, suprarealiste, expresioniste nu vom întâlni atât de pronunţat sentimentul inutilităţii ca în literatura absurdă, fie la Beckett fie la Adamov ori la Ionescu, numai că la autorul român acest sentiment se

EUGEN IONESCU

transformă într'o parodie dureroasă, pentrucă aparent farsa vrea să acopere adevărul dureros, care se ascunde în nimicul ce prefigurează inutilitatea.

Încercarea de eliminare a elementului straniu, rămâne doar o încercare, deoarece mersul faptului, al lumii, al naşterii, al morţii şi al descompunerii nu poate fi oprit - *"Amédée ou Comment s'en débarrasser"* (Amedeu sau cum să te debarasezi de el), *"Rinocéros"* (Rinocerii), *"Le roi se meurt"*, (Regele moare) *"Tueur sans gages"* (Ucigaş fără simbrie), *"Victimes de devoir"* (Victimele datoriei) ne mărturisesc acest lucru. Pentru Eugen Ionescu, convenţionalismul, conformismul, creaţia dirijată, forţată, artificializată, îndepărtează spectatorul de realitate, el îşi dă seama că, în general teatrul prin structura lui tradiţională cum este conceput nu poate fi decât convenţional, el vrea să reprezinte miniatural lumea, strada, comedia, drama, dragostea, ura, răzbunarea, tendinţa teatrului este să cuprindă măcar o infimă parte din evenimentul existenţei cotidian, dar depinde cum sunt realizate toate acestea; aici Eugen Ionescu răstoarnă vechiul concept conformist printr'unul nou poate caricatural în aparenţă, dar esenţial prin factură şi formă, neobişnuitul în genul lui Artaud, Caragiale ori Urmuz. Eugen Ionescu este purtătorul unei direcţii cu totul inovatoare şi creatoare, a unei literaturi care îşi aşteaptă de mult înfăptuitorul, modificând prin scrisul său înfăţişarea prăfuită şi îmbătrânită a lumii.

Prin caracterul şi cugetul său, Eugen Ionescu era liber în spritul, în gândirea, în întreaga sa fiinţă, de aici decurgea indignarea oficialităţilor, a statului totalitar, a cenzurilor şi chiar a unei opoziţii colaboraţioniste, a acelora a căror gândire este înţepenită de prejudecăţi, de încentineală, de insuficienţă. Eugen Ionescu era omul şi creatorul atotcuprinzător şi pătrunzător al sufletului uman, pentrucă spiritul său colinda spaţiile siderale, înţelegea şi suferea pentru patimile omeneşti, fără ca cineva să-i poată pune stavilă.

Împotriva regimurilor totalitare s'a scris mult (dar nu suficient), jurnalistică în special, beletristică de toate felurile şi nuanţele, nuvele, romane, poezie şi teatru, dar de multe ori plat, fără rezistenţă şi fără rezonanţă, Eugen Ionescu creează "Rinocéros" (Rinocerii), piesă care rămâne nemuritoare, piesă în care se evidenţiază un OM, unul singur pe Béranger, care rămâne nemolipsit de rinocerită, de morbul putregaiului totalitar, de decădere, de vânzătorii de conştiinţă ai comunismului. Teatrul lui Eugen Ionescu este eliberator, un teatru al libertăţii, al liberaţilor din înlănţuire, al liberţilor, un teatru a cărui direcţie este progresiv ascendentă, atingând verticalitatea, dar şi prăbuşirea în neant *(Le roi se meurt, Victimes du devoir, Tueur sans gages, La soif et la faim, Amédée ou Comment s'en debarrassér, Rinocéros, etc.)* Teatrele unde au fost jucate piesele lui Eugen Ionescu au fost următoarele: Théâtre de Noctambules, Théâtre dela Huchette, Théâtre le Poche, Théâtre du Nouveau Lanery, Théâtre du Quartier Latin,Théâtre de France, Théâtre de l'Étoile, la Royal Court Theatre din Londra, Düsseldorf, Bucureşti şi la multe teatre din întreaga lume. Printre interpreţi îi citâm pe Jean Louis Barrault şi Laurence Oliver. Cu toată vitregia vieţii, Eugen Ionescu a fost răsplătit, în timpul existenţei sale, pentru creaţia sa genială, cu premii şi distincţii ca... ***"Premiul Festivalului de Film din Tours"***, 1950; ***"Premiul Italia"***, 1963; ***"Premiul Societăţii Autorilor de teatru din Franţa"***, 1969; ***"Marele Premiu din Monaco"***, 1969; ***"Premiul Statului Austriac pentru Literatură Europeană"***, 1970; ***"Doctor Honoris Causa al Universităţilor Statului New York, din Louvain şi Warwick"***, ***"Cavaler al Legiunii de Onoare din Franţa"***, iar în 1970, Statul Francez îi aduce recunoaşterea şi recunoştinţa sa pentru marile sale merite creatoare printr'un ***"Finis Coronat Opus"***, alegându-l membru al Academiei Franceze, în locul criticului decedat Jean Paulhan.

Eugen Ionescu face parte din patrimoniul culturii universale, Român care nu şi-a uitat ţara lui de origine niciodată, patriot al cărui glas răzbătea cu putere la posturile de radio din străinătate şi prin incisivul său scris, împotriva dictaturii comuniste care i-a pângărit ţara, credinţa şi neamul.

Eugen Ionescu se află în Panteonul Spiritual al culturii franceze şi române, alături de Molièr, Hugo, Balzac, Vigny, Valéry, Eminescu, Blaga, Eliade, Brâncuşi şi Enescu, creatori care şi-au servit neamul şi ţara cu dragoste şi devotament, întărind prin creaţia lor fiinţa naţională, spre veşnicie.

În ziua de 28 Martie 1994, Eugen Ionescu a încetat să mai existe, dar opera sa statornică şi permanentă culturii neamurilor traversează timpul în eternitate. Împreună cu alţi creatori ai literaturii franceze, Eugen Ionescu a fost înmormântat în ziua de 1 Aprilie a.c. la Cimitirul Montparnasse din Paris. Slujba religioasă s'a săvârşit la Biserica Ortodoxă Română "Sfinţii Arhangheli" din capitala Franţei.

Să-i fie ţărâna uşoară.

Gheorghe RĂDULESCU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil şi din ţară

TIBISCUS

Editat de Cenaclul literar "Ţibiscus" (Uzdin-Iugoslavia)

Printr'o fericită întâmplare mi-a ajuns pe masa de lucru publicaţia **"Tibiscus"** (un număr de anul trecut), editată de cenaclul literar cu acelaşi nume din Uzdin, Banatul românesc din Sudul Dunării.

Deşi ziarul are patru pagini şi un tiraj de 550 exemplare dovedeşte în plus că nu cantitatea contează, ci calitatea. Redactorul şef Vasile Barbu a reuşit în această micro-publicaţie să spună lucrurilor pe nume într'o concentraţie de spaţiu tipografic care ne trimite gândul la *"Biletele de papagal"* ale lui Arghezi.

Felicităm comitetul redacţional, pentru frumoasa activitate românească acum când "Tibiscus" a păşit pe cel de-al cincilea an. Redacţia destul de numeroasă, are şi reporteri din Viena, Atena, Skopje, Timişoara, Detroit, Novi Sad, care îşi aduc valoroasele lor colaborări făcând ca această caleidoscopică publicaţie să exceleze prin diversitatea ştirilor şi acurateţea informaţiei.

De fapt, ziarul se ocupă de toţi Românii înstrăinaţi. O pagină întreagă poartă titlul: "Aromânii: popor uitat al neamului meu (Aromânlu nu keare)". În centrul paginii e încadrat "Dimândarea părintească", poezia faimoasă a lui Constantin Belimace, devenită imn al Aromânilor. Ca medalion liric: "O poetă aromână din Macedonia - Vanghea Mihany-Sterghiu".

Pagina realizată de Vasile Barbu prezintă un articol de Dr. Vasile Barba, preşedintele Uniunii pentru limba şi cultura aromână, din Freiburg, un portret: "În mijlocul nostru, Sterie Samara, vicepreşedintele Societăţii Aromânilor din România" ca sponsor al Aromânilor din Albania şi scurtul articol, dar cu un titlu ce rezumă o istorie: "Tuturor am dat totul - iar noi am rămas nimica" semnat de Mite Kostov-Pa-puni, preşedintele Ligii Aromânilor din Macedonia.

În cuprinsul ziarului găsim, asemenea poezie o rubrică despre "periodice uzdinene" (3), prezentarea Adunării anuale a "Asociaţiei Valahiei din Bulgaria". Din rubrica de ştiri: "Şi totuşi, ceva se mişcă... "aflam, printre altele, că la Vidin (Bulgaria) s'a organizat în toamna trecută un turneu de mini fotbal sub genericul "Campionatele mondiale ale Românilor din diaspora". Cu acest prilej au fost invitate grupele sportive româneşti din Bucovina de Nord, Voivodina, Ungaria, Macedonia, Serbia, Bulgaria ş.a.m.d.

Tot în cuprinsul publicaţiei găsim şi o rubrică de umor cu "Aforisme" de Florin Ţăran şi "Epigrame" de Livius Lăpădat, precum şi o scrisoare de invitaţie din partea societăţii culturale din Iaşi "Ginta latină" spunând că: "Avem o nemărginită bucurie că a venit vremea şi putem să corespondăm, să ne întâlnim şi să ne cunoaştem fraţii aflaţi în cele mai îndepărtate locuri."

Dumitru ICHIM

CUVINE-SE

Cuvine-se să chem la judecată
Modestele biserici din regrete
Dorinţele cu vii şi acarete
Biografia vorbei niciodată.

Uitarea şi-aducerea-aminte
Ţesute cu acelaşi ac de moarte
Scurtatul anteriu al lui Arvinte
Pus în cuierul grijilor deşarte.

Adeverinţa tinereţii mele
Îngălbenită'ntr'un dosar de fumuri,
Convoiul de speranţe paralele
Bătând şi-acuma drumuri, drumuri, drumuri.

Şi mările mai negre şi mai ude
Ducând în valuri cu'ntrebări sus puse
Cenuşa mea din răzmeriţe-apuse
Spre alte răzvrătiri cu-aceleaşi Iude.

Atanase Zamfir

SEMNE DE PRIMĂVARĂ ÎN LIRICĂ

I.FAITFR

"Sequoia gigantea"

Editura "Muntenia", 1992

Editori temerari (dotaţi cu un supersimţ al afacerilor, animaţi de un nobil şi lăudabil donquijotism cultural?) scot pe piaţă, din când în când, ici şi colo, câte o carte de poezie. Faptul e reconfortant. În primul rând, pentrucă autorii, în cele mai multe cazuri, nu sunt nume consacrate şi nici măcar de o largă notorietate. În al doilea rând, pentrucă traversăm o perioadă în care muzele tac nu din cauza armelor, cum spune cunoscutul adagiu latin, ci din a crizei de hârtie, a preţurilor de cost şi de vânzare aberante şi a stressului generat de nebuloasa stare de lucruri din societatea românească post comunistă. Românul continuă să se nască, deci, poet, în ciuda piedicilor de tot felul.

La începutul acestui an, adică foarte recent, editura "Muntenia" din Constanţa a scos de sub tipar un volum cu cincizeci şi două de poezii aparţinând poetului Ion Faiter, profesor la cunoscutul şi vechiul liceu constănţean "Mircea cel Bătrân". Autorul se află la a doua carte de "versuri", prima prea puţin remarcată de critica literară, apărându-i în 1988 la Editura "Albatros". Volumul recent se intitulează *"Sequoia gigantea"* iar cele cincizeci şi două de texte poetice sunt distribuite în trei cicluri: ***Strigătul zisului închis***, ***Casa dintre salcâmi,*** şi ***Lucian Blaga (album de familie) Bistriţa, 1939-1940.*** Aspectul editorial al cărţii este satisfăcător.

Textele din primul ciclu au o tentă uşor politică şi socială, conţinând nu atât o reprezentare lirică a realului obiectiv, adică a situaţiei post-revoluţionare, cât reflexele acesteia într'o sensibilitate contrariată şi'ntr'o conştiinţă devastată de constatări iritante, de nedumeriri şi de revolte ratate, umilită de amărăciuni şi de neputinţe - conştiinţa unui intelectual român din acest sfârşit de veac şi de mileniu, şi din această lume ulcerată de propriile ei mizerii materiale şi morale. Pâinea devenită *"fruct oprit"*, octogenarul matinal grăbit să apuce un loc la coada alimentară, frigul hibernal când *"bocim pe clapele de oase"*, imbecilizantul spirit gregar, Piaţa Universităţii, tinerii cărora *"prea repede li s-a ivit prilejul să o dea* (viaţa) *înapoi"*, obstinata mentalitate comunistă, dormind ca o malefică Pasăre Măiastră *"înfoiată pe umerii nomenclaturii"* constituie reperele unui univers politic şi social desenat sobru şi dens, în alb-negru, fără patetisme suspecte ca'ntr'o gravură ce conservă arsura inciziei acidului în zinc.

Poeziile din al doilea ciclu conţin, psihologic vorbind, o întoarcere către surse, în speţă către copilărie, mişcare interioară de largă frecvenţă lirică, întâlnită şi la Eminescu şi Blaga, dar fără implicaţiile metafizice din poeziile acestora, ci ca o reacţie de compensaţie la turpitudinile vieţii şi lumii contemporane. Elementele universului infantil regretat (casa, evident, cea părintească, bîidul *"moşfenit dela / invalidul / caporal de artilerie"*, câinele cu coada tăiată - Bercu - fântâna, vulpea, lupul de stepă dobrogeană, fantasma mamei şi alte două fantasme feminine - fragile, suave, inocente, iubiri adolescentine etc.) sunt convertite din simboluri ce alcătuiesc o reţea semantică în ochiurile căreia plasma amintirii joacă asemenea unei ape. Cântecul poetului dobândeşte adesea un ton de litanie interioară, gravă şi aproape mută, constrânsă, din raţiuni artistice, să-şi iroasească sunetele în ea însăşi pentru a nu se macula prin exprimare. Sub acest aspect, textele lirice din primele două cicluri, întreţin raporturi subiacente, neexteriorizate verbal, dar sesizabile de cititorul cu urechea dedată la notele joase ale partiturilor sufleteşti.

În sfârşit, ultimul ciclu, cu referinţă directă la Blaga şi la fiica acestuia, Dorli, lasă loc ipotezei că undeva există un punct de interfeţă, genealogică şi reală ori, pur şi simplu, imaginară şi empatică, între bibliografia marelui transilvănean şi cea a lui Ion Faiter. Este treaba biografilor să-l identifice. Textele conţin o evocare a *"grădinii din Bistriţa"*, locul scurtei recluziuni a lui Blaga în 1939-1940, înaintea plecării la Sibiu, în urma dictatului dela Viena. Imaginea arborelui ***Sequoia gigantea,*** în ipostaza grandioasă, monumentală şi prin contrast, în alta a unui ciot *"invadat de ierburi mari"*, domină ciclul, alături de prezenţa de abur a fetiţei Dorli risipită, ca o mireasmă de fotografie veche, în restrânsul şi blândul spaţiu al grădinii bistriţene.

Scriitura lirică a lui Ion Faiter este de o densitate remarcabilă dar excesivă. Densitatea expresiei rămâne o cucerire a maturităţii depline, când poetul ajunge să stăpânească "puterea cuvântului", adică toate virtualităţile lui denotative şi conotative. Eminescu a ajuns la această stăpânire după 1881, în *"Luceafărul"*, în *"Scrisori"*, în *"Mai am un singur dor"*. Altfel, excesul dă expresiei un aspect tern, nisipos, în care cititorul lipsit de stăruinţă în lectură ori neexperimentat nu surprinde fulgerările cristalelor de cuarţ şi siliciu. Ori, acestea există în poeziile lui I. Faiter, cu condiţia lecturării lor răbdătoare.

Em. ŞTEFĂNESCU

CUNOAŞTERI

Sunt clipe în care nu mai există nimic, nimic în afară de noi, noi amândoi - şi stăm aşa, faţă către faţă: eu aplecată spre el, el - înălţându-şi iubirea la mine.

Sunt clipe care nu se pot explica - nu ne spunem nimic, sau poate ne spunem, dar ce mai contează? Sau poate, doar, pâlpâim amândoi, prinşi în aceeaşi tăcere de timp, în aceeaşi adâncime de timp, cu aceeaşi dăruire a plinirii de timp.

Eu ştiu tot despre el, şi-i mângâi dulce, mânuţele goale "trup din trupul meu..., îndrăzneală din fricile mele..., înălţare din drumul meu înapoi..."; el mă priveşte atent, pipăie degete, palme, vrea să ştie.

Şi iată: cercetează pleoape, buze - întinde mâna la plete, priviri... şi atinge, atinge, până când obosit, îmi cade în braţe - şi iubirea noastră-i la fel. Stă acum nemişcat, trupul lui mic îmi pâlpâie în braţe; "am aflat" spune liniştea lui.

"Ce ştii tu despre mine? - întreb.

"Eşti mama!" - leagănă'n pleoape răspunsul.

*

Copilu' a crescut. Uneori îmi cercetează privirea, alteori îşi plimbă mânuţele pe mâna mea (îi place atingerea aceasta), îşi lipeşte tălpile de trupul eu. Alteori râde - şi bate, bate tare cu palma în tot ce găseşte şi râde şi râde.

"Gata, băieţel: hai să cunoaştem lumea!" - şi ne plimbăm prin cameră. "Uite, acesta e un balon, un balon roşu!" Copilul bate în el şi balonul face zgomot ciudat şi copilul râde. "Uite, acesta e un balon, un balon albastru!" Îl învăţ să lovească, loveşte şi balonul sare sus şi copilul râde. "Uite, acesta e un balon verde...", "uite, acesta...", "uite, ..." şi vine la rând căluţul, şi vin la rând cărţile, şi vin la rând... Copilul râde, râde, râde...

*

În timpul trecut e timpul prezent - şi invers, şi invers - dar cine mai ştie? Chipul lui Iisus rămăsese răstignit în icoană - în icoana aceea scumpă, dar a spus El, odată, ceva şi eu nu mai ştiu - nu ştiu ce se'ntâmplă, dar nu mai pot să ştiu când a fost asta - şi privirea lui Iisus din icoană, din icoana aceea scumpă, şi fiul meu cerând spre ea şi braţele mele...

Nu mai ştiu când a fost, dar a fost, este, o fi - nu mai ştiu, nu mai ştiu...

... "Lăsaţi copiii să vină la mine!"...

... şi braţele mele ducându-l, aducând...

Florica BAŢU ICHIM

MIRCEA CIOBANU

"Om uitător, ireversibil,
vezi Duhul Sfânt făcut sensibil?
Ion Barbu

Zahu PANĂ

Uităm prea repede sau nu ne cunoaştem valorile? Este necesar ca de fiecare dată să vină străinii să ne felicite pentru artiştii noştri pe care noi nici nu i-am cunoscut? Gălăgioasa superficialitate ne inundă zilnic, pe toate căile, cu surogate de cultură, stele de carton vopsit în studiourile de duzină, tam-tam-uri de spart timpanele şi idoli sportivi, cu politicieni ce ocupă timpul şi ecranele tv. cu promisiuni din care ei înşişi nu cred o iotă, teama zilei de mâine îngrădeşte elanuri, şi după acest întreg cortegiu, cădem obosiţi în întunericul vieţii şi al nopţii, în somnul plin de coşmaruri. O luăm dela capăt a doua zi, fără a vedea că alături de noi, în comunitatea noastră, ard flăcările incandescente ale creaţiei, sălăşluită generos într'un semen de-al nostru, om ca şi noi dar dincolo de noi, prezenţă umană trecătoare şi spirit nemuritor uns cu har.

Este prea înrădăcinat acel *"nimeni nu-i perfect în satul lui"* la noi Românii, altfel nu putem înţelege felul în care a fost primit Eminescu, în viaţa lui.

Dacă ar fi rămas în ţară, Brâncuşi ar fi sculptat cu perforatorul în minele de plumb sau carierele de piatră dela Canal, iar Mircea Eliade, Vintilă Horia sau Eugen Ionescu, ar fi robit la Capul Midia sau ar fi îngheţat în Zarca dela Aiud. Cum ar fi putut totuşi să se afirme un talent nou crescut în aberanta educaţie a luptei de clasă?

Au fost anii întunecaţi ai selecţiei după originea socială a părinţilor şi a îndrumării anticulturale, în care au fost contorsionate sufletele tinerilor crescuţi sub dictatul Moscovei.

În această lume întoarsă pe dos a apărut Mircea Ciobanu, solie celestă, pe pământul încă plin de mistere al necunoscutei Românii - vatră spirituală încercată de Dumnezeu la marile răscruci ale îngâmfărilor omeneşti.

S'au împlinit la 15 Aprilie 44 de ani, de când Mircea Ciobanu a venit pe lume să ne aducă mesajul său, dar de trei ani el nu mai este printre noi. A plecat grăbit, înainte de a împlini 41 de ani, pentrucă misiunea lui se terminase, nefiindu-i îngăduit să mai comunice cu tainele pe care a ajuns să le cunoască. Altminteri, banala dublă pneumonie care l-a răpus, ar fi complet lipsită de sens.

În anul 1950 când s'a născut Mircea Ciobanu, România era ocupată total de Sovietici iar comunismul era în plin apogeu. Poate nici o altă generaţie n'a fost mai vitregită, nici o educaţie mai nocivă, decât aceea în care au crescut copiii născuţi în acea vreme. Dacă cei crescuţi într'o generaţie anterioară puteau spune că *"nu au avut tinereţe"*, generaţia lui Mircea Ciobanu nu a avut nici copilărie, iar el a crescut solitar, contemplativ, plin de întrebări în singurătatea lui, căutând să descifreze sensuri şi mituri, copil precoce, minunându-i pe cei din jur cu lucrările lui în plastelină.

Tatăl, intelectual rafinat şi avocat sufletist *"dăruit cauzelor pierdute"* cum l-a calificat Mircea Ciobanu, a avut tăria să biruie vigilenţa comunistă care spiona şi cele mai intime relaţii familiare, selecţionându-i pentru cultură, lucrări şi autori interzişi de regimul comunist. Sensibilitatea mamei, doctor de vocaţie, îi va întări certitudini pentru întreaga viaţă.

După terminarea şcolii primare, urmează cursurile Liceului Sf. Sava din Bucureşti, transformat de comunişti în liceul Nicolae Bălcescu, unde îşi fundamentează o aleasă pregătire. În acest timp scrie versuri, schiţează, face nişte piese de teatru, şi realizează în stil pur impresionist, tabloul "Un portret de băiat".

La 18 ani trece bacalaureatul, distingându-se prin'o profundă cunoaştere a literaturii şi filosofiei româneşti şi universale. Se înscrie şi trece dificilul concurs de admitere (9 locuri pentru 200 de candidaţi) la Institutul de Arte Plastice "Nicolae Grigorescu" şi urmează Secţia de Pictură la clasa şi atelierul pictorului-profesor, Corneliu Baba.

Însetat de cunoaştre, după orele de curs studiază asiduu filosofia, psihologia, logica, istoria religiilor şi clasicii literaturii universale.

Termină studiile cu *"Magna cum laudae"* şi în 1974 obţine o bursă specială pentru studii superioare de 2 ani la atelierele Muzeului de Artă "Theodor Aman" din Bucureşti, unde are posibilitatea să vină în contact cu personalităţi din lumea culturii, artei şi a diplomaţiei. În această perioadă are ocazia să o cunoască pe Sorana Ţopa, cunoscută artistă de teatru, o persoană cu o aleasă cultură şi pasiune pentru filosofie şi antroposofie, în casa căreia se întâlneau într'un cerc restrâns cărturari, filosofi, artişti, dintre cei scăpaţi nearestaţi, întreţinând îndelungi colocvii, într'un cenaclu neoficial.

Primirea lui Mircea Ciobanu în acest cerc, era confirmarea aprecierii deosebite de care se bucura cel mai tânăr membru dintre ei. Aici, Mircea va cunoaşte - prin grija deosebită a Soranei Ţopa - lucrările lui Berdiaev, Leon Chestor şi alţi autori interzişi şi va aprofunda cunoştinţele despre Cervantes, Shakeaspeare, Goethe, Dostoievschi şi alţi scriitori şi filosofi.

Tânărul artist format bate la porţile consacrării. În 1977 deschide prima expoziţie personală în holul mare al Ateneului Român, local de mare prestigiu artistic unde n'a mai expus nici un alt artist plastic român din anul 1901, când primul care-s'a bucurat de această onoare a fost Constantin Brâncuşi. Succesul este total şi consilierul cultural al Institutului şi bibliotecii Franţei din Bucureşti, Maurice Villmar, îl invită să deschidă o expoziţie în Franţa la Brive la Gaillard, la Muzeul Ernest Rupin.

După această primă ieşire, uşile chemării s'au deschis de pretutindeni şi lucrările expuse se achiziţionau în totalitate. Întors în ţară, participă la mai multe expoziţii de grup, una personală la Căminul Artei din Bucureşti în 1978 şi alta în 1979 la Galeriile Municipiului Bucureşti. Criticii de artă din România sunt unanimi în a recunoaşte marele talent al lui Mircea Ciobanu, dar în ţară se aşternea cu repeziciune întunericul peste artă şi creaţie, făcând loc ciupercăriei de osanale politice.

Mircea Ciobanu devenise stingher în România. O invitaţie în Belgia, 2 lăzi pline cu tablouri şi în Mai 1980 expune la Galeriile Baron René Sterns din Bruxelles, lucrările care îi vor aduce laurii numirii ca membru al Academiei Regale a Artiştilor Belgieni.

A urmat marele proces de conştiinţă, în a se întoarce în ţara hulitoare şi înstrăinată sau a lupta pentru credinţă şi adevăr, cu talentul şi puterea lui de muncă. Asemeni tuturor Românilor conştienţi şi luptători, Mircea Ciobanu a ales: Exilul !

Din momentul alegerii exilului până la ultima suflare, artistul român a ars incandescent în flăcările creaţiei care i-au adus nu doar satisfacţii pecuniare, ci şi mulţumirea că a putut să transmită pe calea artei, mesajul său creştin, în această lume descumpănită, haotică, în bună parte satanizată.

Îmbinând înţelepciunea Eclesiastului cu darul profeţiei în simboluri şi culori, pictura lui Mircea Ciobanu este doar modul de comunicare a unor zguduitoare premoniţii cu viziuni apocaliptice, pentru a sfârşi în marea apoteoză a învierii creştine.

Criticii de artă i-au scormonit filoane în pictura Renaşterii, unii îl aseamănă cu Goya, alţii cu El Greco, Velasquez, Rembrandt, Modigliani etc., dar el, întrebat de Patrick Ferla în cartea "Ciobanu Dit", dacă se consideră influenţat de vreun pictor, răspunde: *"Toţi pictorii au fost influenţaţi. Toţi scriitorii sunt influenţaţi. Toţi muzicienii sunt influenţaţi, dar vorbim de originalitate (a pictorului, scriitorului, muzicianului). Problema originalităţii contează mai presus de orice"*... iar la întrebarea *"Dacă ai un pictor facorit?"* Ciobanu răspunde scurt şi precis *"Eu"!*

Patrick Ferla consideră răspunsul complet banal, dar acest răspuns cuprinde întreaga lui creaţie, pentrucă el nu este discipol nici al lui Goya, nici al lui El Greco, Velasquez, Rembrandt sau alţi pictori cu care din întâmplare se înrudeşte în temă sau culoare, aşa cum luna, cântată de poeţii tuturor timpurilor şi tuturor ţărilor, nu este monopolul nici influenţa nimănui. Mircea Ciobanu rămâne el însuşi, jalon în veşnicie, o treaptă în plus în creşterea spiritualităţii şi artei româneşti.

După alegerea exilului şi laurii dela Bruxelles, afirmările urmează pe toate meridianele marilor metropole artistice.

În 1982 expune la Montreaux, Geneva şi Allaman, în 1983 la Berna, Martigny, Geneva, Basel şi Paris, iar în 1984 expune la Paris la Galeriile Katiei Granoff, cea care l-a descoperit pe Chagall, după care trece oceanul pentru a expune la Muzeul de Arte din Sao Paulo.

Lucrează intens, pentru ca în toamna anului 1986 să deschidă o expoziţie în arhicunoscuta Galerie din New York, "The Rockefeller Collection".

Expoziţia dela New York este deosebită de celelalte, pentrucă aici Mircea Ciobanu expune o gamă largă de lucrări: uleiuri, basoreliefuri, gravuri în culori şi o originală machetă a unui templu spaţial (proiect arhitectural-sculptural), statui în bronz aurit, lucrări inspirate din Vechiul Testament, înţelepţii din istoria religiilor, teme de respiraţie şi trăire metafizică.

Întors în Elveţia, lucrează cu febrilitate şi deschide noi expoziţii: în Martie 1987 la Galeriile de artă din Martigny, în Aprilie acelaşi an, la Galeriile Les Trois Tours din Fribourg şi în Mai, la Geneva la Les Ambassadeurs S.A. Un fapt inedit, la această expoziţie, printre bronzurile şi tablourile artistului, celebra firmă de ceasornice moderne, Ebel, a expus noile modele de ceasornice. Negustorii, chiar când sunt mari colecţionari de artă, tot negustori rămân. Este şi constatarea pe care o face în albumul "CIOBANU", directorul bancar André Chatelan, despre întâlnirea dintre el şi artistul român.

În Septembrie 1988, lui Mircea Ciobanu i se decernează titlul de "Doctor Honoris Causa" de către Academia Europeană de Arte din Franţa, iar după 10 ani de exil, este inclus în "Dicţionarul artiştilor Elveţieni", editat de Institutul pentru Studiul Artei.

Dacă tablourile şi sculpturile lui Mircea Ciobanu s'au răspândit pe toate meridianele lumii, sunt şi lucrări care vor rămâne pe loc permanent. Este celebra lucrare de fresce şi vitralii a bisericii catolice "Saint Suplice" din cantonul de Vaud şi Tripticul *"Transfigurarea Sfintei Tereza d'Avilă"* din colecţia Muzeului Luxembourg din Paris.

Este greu de ales care dintre lucrările lui Mircea Ciobanu este cea mai bună. *"Înţelepţii"* lui, *"Ridicarea Misterioasă"*, *"Peisagiile"*, *"Magia"* sau portretele de femei fiecare în parte este o capodoperă, deşi pasiunea lui se împărţea deopotrivă între pictură şi sculptură.

"Sculptura trebue să aibă caracterul sacru, iniţiatic şi riguros al modulaţiilor fizionomiei umane în mersul ei dezesperant de spectacular pentru a întâlni justificarea existenţei sale... Visez la un luminiş de pădure unde aş putea, într'o zi, să sădesc un congres universal al înţelepţilor"... erau gândurile pe care le mărturisea Mircea Ciobanu.

Era însă prea mult pentru această lume nepregătită să-i primească mesajul. Venise prea devreme. Aşa au gândit şi cei care i-au scris pe mormântul din Geneva:

"Ciobanu, peintre, artiste, penseur, initié, serait-il un geant de la fin de ce siecle?"

Şi răspunsul ni-l dă un alt mare gânditor român: ***"Când marele'ntuneric va cădea / Vei vedea!"***

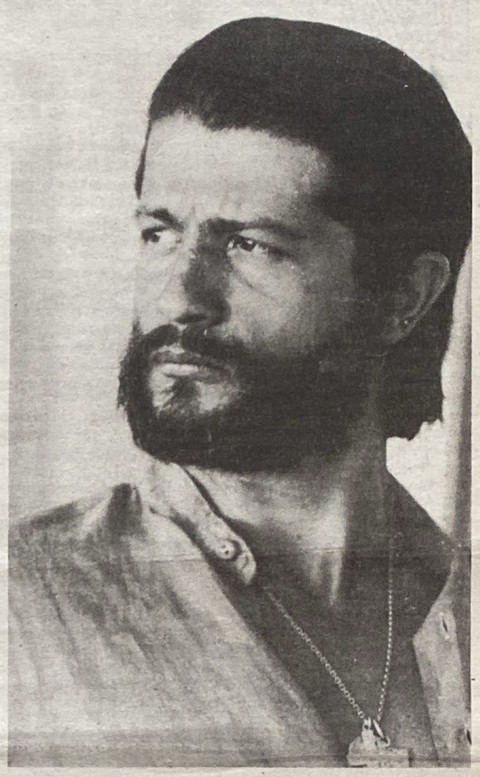

LUPTA ŢĂRILOR ROMÂNE PENTRU UNITATE ŞI INDEPENDENŢĂ ÎN EVUL MEDIU

Dr.Gheorghe IONESCU

În cadrul istoric al vechii Dacii, neamul nostru s'a menţinut neclintit în faţa dezlănţuirilor potrivnice salvându-şi nu numai fiinţa sa, ci şi pământul străbun.

Mai mult, el a urcat dârz pe treptele istoriei, găsindu-şi rând între popoarele lumii, însemnând cu sânge măreţia faptelor sale demne, iar în vremuri de linişte făurind opere remarcabile de civilizaţie, care au uimit pe contemporani.

Poporul nostru a trebuit să ducă secole de-a rândul lupte grele împotriva cotropitorilor de tot felul, împotriva dominaţiei străine.

Lupta eroică pentru dezvoltarea de sine stătătoare, pentru libertate şi neatârnare, constituie o trăsătură caracteristică, fundamentală a întregii istorii a poporului nostru, determinând însuşi modul lui de viaţă, gândurile şi idealurile sale. Acestea au fost realităţi permanente ale trecutului nostru.

În pofida marilor greutăţi, când invadatorii negau dreptul strămoşilor noştri de a locui în vatra lor din totdeauna, ei au rezistat eroic, apărându-şi fiinţa de neam şi ţara străbună. Trăiesc pentru veşnicie în amintirea poporului nostru legendarele figuri ale lui Gelu, Glad, Menumerut Litovoi, Basarab, Bogdan, Ivanco şi alţii, care au luptat cu vitejie, unii dintre ei jertfindu-şi viaţa pentru glia strămoşească. Apoi, din rândul poporului s'au ridicat iluştrii domnitori şi vestiţi comandanţi de oşti Mircea cel Bătrân, Iancu de Hunedoara, Vlad Ţepeş, Ştefan cel Mare, Radu dela Afumaţi, Petru Rareş, Mihai Viteazul etc., care au ridicat, sau au încercat să ridice, la luptă poporul întreg împotriva călcătorilor de ţară.

În politica de apărare şi consolidare a independenţei ei s'au folosit şi de diplomaţie, de ascuţişul minţii nu numai al sabiei, urmărind să colaboreze împreună cu ţările vecine în faţa primejdiei comune, o colaborare concepută de pe poziţii de egalitate şi respect reciproc. Sunt cunoscute în acest sens tratatele încheiate de Ţările Române cu Ungaria, Polonia, Rusia, Austria, Franţa, Anglia, tratate care prevedeau respectul reciproc al independenţei şi suveranităţii.

Domnitorii români au făcut dovadă ţării că scopul lor suprem este dăinuirea pământului românesc, că lupta pentru înlăturarea dominaţiei străine, reprezintă un scut pentru dezvoltarea internă a societăţii româneşti.

Mari bătălii au dus Românii în secolele al XIV-lea al XVI-lea împotriva Imperiului Otoman şi al altor state vecine expansioniste. Aceste bătălii au avut rolul de a menţine continuitatea poporului nostru, împotriva transformării Ţărilor Române în paşalâcuri. Victoriile dobândite în încleştările decisive cu duşmanii au fost posibile datorită faptului că la ele a participat întregul popor, prin oastea cea mare a ţării.

Armata Ţării Româneşti şi a Moldovei era formată din toţi bărbaţii în stare să lupte indiferent de categoria lor socială.

Nicolae Bălcescu arăta că aceasta însemna o ridicare în masă, se ridica ţara'n picioare cu toţi cei în stare de a purta armele.

Prima ridicare cunoscută documentar, a oastei celei mari a ţării a avut loc în 1330 la Posada, dar termenul de oastea cea mare a ţării apare abia în timpul lui Mircea cel Bătrân.

Cu toate că ostaşii români erau luaţi direct dela câmp să nu se creadă că ei nu cunoşteau arta militară a timpului, fiind neîncetat în războaie - spunea Xenopol.

Ei deprindeau toate mişcările necesare luptei.

Poporului îi datorăm păstrarea şi dezvoltarea fiinţei neamului nostru.

Victoria lui Basarab la Posada asupra armatei maghiare comandate de însuşi Carol Robert a fost un cumplit dezastru pentru Maghiari, unul dintre cele mai mari din istoria lor, ea însemnând obţinerea independenţei Ţării Româneşti. Factorul decisiv al victoriei a fost caracterul popular al războiului.

A fost un atac de masă, care a demonstrat priceperea Românilor de a folosi terenul propriu cunoscut palmă cu palmă numai de ei.

Seminificaţia victoriei dela Posada e uriaşă, ea a însemnat botezul de sânge al celui dintâi stat românesc independent sub raport politic. Această războaie a arătat că Ţara Românească era un organism viguros cu reale posibilităţi de dezvoltare şi înflorire social-economică.

Izbânda lui Bogdan în fruntea oştirii sale de ţărani asupra oastei cotropitorilor conduşi de Ludovic cel Mare al Ungariei consfinţea neatârnarea Moldovei (ne referim la campaniile dintre anii 1359-1365).

Anton Bonfini scria despre expediţia lui Sigismund de Luxemburg, regele maghiar, împotriva lui Ştefan Muşat, care alcătuise o oaste puternică de arcaşi, majoritatea ţărani, cu care a reuşit să înfrângă oastea maghiară, în 1395 la Ghindăoani.

Dar marea epopee a luptei Românilor pentru independenţă, neatârnarea şi unitatea avea să înceapă cu adevărat la sfârşitul secolului al XIV-lea, când dinspre Asia Mică s'a revărsat peste Peninsula Balcanică valul greu de stăvilit al expansiunii Imperiului Otoman. Statul otoman format în primele decenii ale secolului al XIV-lea îşi întemeia modul de viaţă, de existenţă al claselor sale dominante prin războaie de cucerire şi de jaf, pe aservirea şi asuprirea de populaţii şi teritorii mereu mai numeroase şi mai întinse.

Agresivitatea şi expansionismul Otomanilor erau sprijinite de ideologia religioasă, musulmană, care justifica războiul fără cruţare şi permanent împotriva celor de altă credinţă spre a-i nimici dacă se împotriveau ori a-i cruţa, dacă se supuneau fără luptă. Din acest punct de vedere cucerirea turcească a constituit un mare pericol, fiind împotriva progresului şi condamnând popoarele la stagnare.

Ţările Române au fost printre primele care s'au confruntat cu puhoiul otoman în timpul domniei lui Mircea cel Bătrân.

Marea victorie dela Rovine, din Mai 1395, obţinută de oastea lui Mircea, comunică lumii că un popor care luptă pentru o cauză dreaptă, pentru libertate nu poate fi îngenuncheat oricât de năvalnice ar fi forţele cotropitorilor străini. Cronicarul turc Moxa scria că războiul era aşa de mare că nu se mai vedea văzduhul de mulţimea săgeţilor, iar Baiazid a pierdut oastea sa cu totul.

Triumful lui Mircea cel Bătrân, împotriva colosului otoman a dus la creşterea prestigiului domnului, ceea ce i-a îngăduit să intervină cu gândul la interesele ţării în lupta dintre pretendenţii la tronul Imperiului Otoman, după înfângerea lui Baiazid de către Timur Lenk în 1402. Această intervenţie a reuşit, pentru un timp, cu Musa şi Mustafa.

Apoi, prin pacea încheiată cu Mahomed I în 1415 Ţara Românească rămânea autonomă, Imperiul Otoman neavând dreptul să se amestece în treburile sale interne.

Capacitatea Românilor de a înfrunta şi de a învinge armate mai numeroase şi mai bine înzestrate în armament, îşi găseşte explicaţia în tactica purtării războiului folosind încă de Daci şi dezvoltată de Basarab, Mircea, Iancu, Vlad Ţepeş, Ştefan cel Mare, etc. - tactica devenită tradiţională pentru rezistenţa militară a Românilor. Această tactică, s'a bazat în mod deosebit pe acceptarea de către populaţie a unor mari sacrificii în numele ţării, al libertăţii. În momente de mare primejdie se dă foc satelor, populaţia retrăgându-se spre munţi şi păduri, pustiind totul în calea duşmanului. Spre a-i slăbi forţa de şoc obligându-l pe duşman să se risipească pe spaţii întinse Apoi urma o continuă hărţuială a cotropitorilor care erau măcinaţi lent dar sigur, după care oştile române atacau viguros, prin surprindere, reuşind să-i pună pe fugă. La aceste încleştări participau până şi iobagii. Cronicarul Bonfini afirma după lupta lui Iancu de la Sântimbru, Martie 1442, că acesta a adunat ostaşi din sate şi oraşe şi a poruncit tuturor să vină la oaste prin decret public. Aşa au fost înrolaţi în armată, în pofida nobilimii, şi iobagii.

Mai târziu, Vlad Ţepeş şi Ştefan cel Mare şi-au organizat armata cu oameni din rândul ţăranilor şi orăşenilor. Vlad Ţepeş, sigur de tăria şi curajul armatelor sale, a refuzat tributul către Poartă. O armată condusă de Hamza Paşa, venită să-l pedepsească, a fost imobilizată la Giurgiu şi apoi complet distrusă, ca apoi în iarna 1461-1462 să reia ofensiva

ŞTEFAN CEL MARE

antiotomană, obţinând o mare victorie. În primăvara anului 1462 Mahomed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului, a venit să-l pedepsească pentru cutezanţa sa. În faţa acestui pericol domnul a ridicat pe toţi locuitorii la luptă, obţinând o mare victorie lângă Târgovişte, moment imortalizat de Theodor Aman în celebrul său tablou *"Atacul de noapte dela Târgovişte"*. Rămân celebre cuvintele lui Mohamed al II-lea *"nu pot să iau ţara unui astfel de viteaz"*. Pe flancul răsăritean al acestui front comun al Ţărilor române, Moldova s'a aflat, o vreme ceva mai fericită. S'a spus pe drept cuvânt că împrejurările excepţionale dau naştere de obicei unor oameni excepţionali. Această regulă s'a verificat şi în cazul moldovenilor care erau ameninţaţi de cotropirea otomană. În 1457 pe tronul ei s'a înălţat un om deosebit - Ştefan cel Mare - care cu oastea lui de curteni şi de răzeşi a ţinut la respect mai bine de 40 ani colosul otoman. Cu aceşti oşteni el a obţinut o răsunătoare victorie la Vaslui, la 10 Ianuarie 1475, demonstrând ce înseamnă voinţa de a fi liber şi încrederea în victorie atunci *"când îţi aperi sărăcia şi nevoile şi neamul"*.

Spre uimirea întregii Europe, domnul a învins în fruntea unor armate de ţărani care fuseseră luaţi dela câmp. Faptul că Otomanii au început războiul chiar iarna a arătat însemnătatea pe care o dădea Mahomed atacării Moldovei şi dorinţa de a termina cât mai repede cu cel ce a cutezat să-l înfrunte pe el, cuceritorul Constantinopolului.

Ştefan a poruncit ca în calea duşmanului totul să fie pustiit, ţăranii au părăsit satele, au ascuns cerealele, nutreţul, vitele, au otrăvit fântânile, producând foamete şi sete în rândul Turcilor.

Ştefan nu i-a întâmpinat la hotare, ci a căutat un loc cât mai prielnic şi l-a găsit la Vaslui (Podul Înalt). Terenul era mlăştinos şi înconjurat de păduri dese în care armata de ţărani a lui avea posibilitatea de mişcare, în timp ce Otomanii nu-şi puteau desfăşura imensa lor oaste.

Armata lui Ştefan era formată din oameni liberi pe care nimeni nu i-a supus niciodată. Cu hrana în desagă, ei se adăposteau în codrii Vasluiului aşteptând duşmanul cu încredere în dreptatea lor şi în agerimea minţii omului care-i cârmuia. Ştiau să se bată călare, dacă era nevoie, dar cei mai mulţi îşi ascundau caii în pădure şi bărbăteşte secerau cu coasa vinele cailor înzăuaţi. Lupta se da nu după cum voia duşmanul, ci după un chip anume, cunoscut numai de ei. Erau învăţaţi să mânuiască şi parul şi ghioaga. Atunci când Vodă îi chema la luptă, adversarii din sat deveneau prieteni şi vitejia lor era fără seamăn.

Dar Vodă era mereu în faţă, înflăcărându-i.

În fruntea unui detaşament Ştefan a intervenit într'un moment de cumpănă al încleştării şi Otomanii, cât erau ei de mulţi, au primit o usturătoare lecţie de tactică militară.

Turcii fugeau de frică, dezastrul lor era cumplit în timp ce faima vitejilor moldoveni cuprinsese întreaga Europă.

Nicoale Iorga arăta că, prin această biruinţă, Moldova a ajuns să fie cunoscută în toată lumea.

La fel în 1497 la Codrii Cosminului oastea moldovenilor formată în cea mai mare parte din răzeşi a învins oastea nobililor polonezi. Cronicarul polon Stryjkowski arăta că Ştefan a atacat pe Poloni cu pedestrimea răzeşilor care se arunca năpraznic în luptă.

Capacitatea de rezistenţă a Românilor, nemaiîntâlnita lor dârzenie şi vitejie în lupta pentru apărarea pământului strămoşesc au făcut ca Ţările Române să nu fie transformate în paşalâcuri turceşti. Mai mult, între ele şi Poartă s'au încheiat înţelegeri pe picior de egalitate prin care se recunoştea puterea suverană a domnilor români, în schimbul unui tribut.

Poarta se obliga să respecte integritatea Ţărilor Române, organizarea internă, religia lor şi nu se amesteca în treburile lor interne obligându-se să le apere de ameninţările străine. Voievozii aveau dreptul să declare război şi să încheie pace. Toate aceste reglementări aveau încorporate contribuţia nemijlocită a întregului popor român, ca făuritor şi apărător de ţară.

Cel care avea să înscrie în Evul mediu cele mai strălucite fapte de vitejie, cel care a înfăptuit prima unire politică a Ţărilor Române a fost Mihai Viteazul marele strateg şi om politic al epocii sale, personalitate de dimensiune europeană.

Continuare în pag.14

FARA ARMÂNEASCĂ

VLAHII SUD-DUNĂREANI ÎN EPOCA MODERNĂ

ÎN CONTEXT SUD-EST EUROPEAN

-VIII-

Prof. Dr. Nicolae CIACHIR

Deşi la 22 Decembrie 1911 ataşatul cu afaceri al Franţei acreditat la Petersburg făcea pronosticul că, în ciuda comunităţii politice şi religioase, existând mari disensiuni, nu va fi posibilă o alianţă între statele balcanice, totuşi aceasta s'a creat în 1912 (Bulgaria, Grecia, Muntenegru, Serbia) şi a dus la declanşarea primului război balcanic îndreptat împotriva Imperiului Otoman. N. Iorga explică sugestiv crearea Antantei Balcanice: *"Ca să înţelegem pe deplin "Cruciata balcanică" trebue să ne dăm seama de o greşeală fundamentală comisă de junii turci. Crezuseră că pot întemeia un stat durabil pe idei de import. Credeau că din popoare deosebite puteau face o singură naţiune. După junii turci, reforma nu însemna numai câştigarea libertăţii, ci şi răscumpărarea provinciilor pierdute"* (N. Iorga, Istoria războiului balcanic, Buc., 1915, p. 22-23).

Astfel Vlahii balcanici s'au găsit în tabere diferite. Unii din ei au luptat în cadrul trupelor creştine, alţii înregimentaţi în armata otomană. Aromânii din Pind, de teama Grecilor, au constituit chiar un corp special de voluntari, care au operat pe front alături de trupele regulate turce, iar o serie de studenţi vlahi dela Facultatea de Medicină din Bucureşti, s'au înscris ca voluntari, acţionând la Istanbul în cadrul Semiluni Roşii (Gh. Sbughea, Lupta naţională a Românilor de peste Dunăre în condiţiile războaielor balcanice, p.81 în "Contribuţia Românilor la îmbogăţirea tezaurului cultural în Balcani", Buc., 1990).

După cum arată, istoricul grec S.M. Sophocles, printr'un război scurt şi decisiv, balcanicii i-au deposedat pe Otomani, practic de toate teritoriile europene, cu excepţia spaţiului adiacent Istanbulului (S.M. Sophocles, A History of Greece, Thessaloniki, 1961, p. 351). Dar pe măsura înfrângerii Turcilor, trupele aliate balcanice, au făcut mari abuzuri, aducând prejudicii Aromânilor şi Albanezilor. În acest context, mulţi din fruntaşii comunităţilor aromâne, se refugiază pe teritoriul României, pentru a desfăşura acţiuni politice pentru salvgardarea individualităţii etnice a conaţionalilor lor în cadrul viitoarelor stări de lucru în Balcani. Astfel ziarul *"Dimineaţa"* din 11 Ianuarie 1913, consemnează faptul că la Societatea macedo-română din strada Rahovei a avut loc o întrunire convocată de Comitetul Aromânilor refugiaţi din cauza abuzurilor comise pe teatrul de operaţiuni. Prin intervenţia miniştrilor Titu Maiorescu şi Take Ionescu, s'au dat ajutoare în bani, iar Societăţii refugiaţilor i s'a dat numele de **"Frăţia Aromână"**. Nu întâmplător, are loc la Triest, un Congres albano-român unde Dr. Shunda, directorul revistei "Viaţa albano-română", ce apărea la Bucureşti, saluta proclamarea independenţei statului albanez. Totodată anunţa că regele Carol I a hotărât să înfiinţeze un Institut Balcanic în localul Fundaţiei Universitare, iar Ministrul Instrucţiunii să creeze o catedră de limbă şi istorie albaneză la Facultatea de Litere. De asemenea, guvernul român se oferea să suporte toate cheltuielile pentru o şcoală în Albania în care să se predea în limbile albaneză şi română. Shunda, în expunerea sa, afirma că în Evul Mediu, în faimosul ţinut al Muzakiei, Aromânii muzakieni au constituit un Principat cu capitala Berat (aromâneşte Villarde), sub domnul lor Andrea Muzaki. De fapt, în acea perioadă guvernul român milita pentru un stat federativ albanezo-aromân, în partea central vestică a Peninsulei Balcanice şi pentru drepturi naţionale ale Vlahilor în celelalte state balcanice. Totodată, schimbându-se raportul de forţe în Peninsula Balcanică, prin înfrângerea Imperiului Otoman, România cerea o rectificare de frontieră în Dobrogea, după ce tratativele directe cu Bulgarii eşuaseră (Arh. St. Buc., fond Casa regală, dos.16 (1912), f.11-12; dos.12 (1913), f.1 şi urm.). Marile puteri s'au declarat de acord, inclusiv guvernul ţarist care-i sprijinea pe Bulgari, deoarece astfel România putea fi atrasă de partea Antantei (ibidem, dos.16 (1912). Driault şi Lhéritier afirmă - bazaţi pe surse franceze - că România intenţiona să obţină o insulă în Marea Egee, pentru nevoile ei, şi nu era de acord ca Epirul cu zona Ianina, să fie date Greciei, plângându-se că Vlahii din Macedonia şi Epir au fost persecutaţi de către trupele elene (Histoire diplomatique de la Grèce, V, Paris, p.87 şi 588).

Semnarea păcii dela Londra, din 30 Mai 1913, care a pus capăt primului război balcanic, aproape a nimicit dominaţia otomană în Sud-Estul Europei, dar a făcut să crească în acelaşi timp animozităţile dintre statele balcanice, de care voiau să profite marile puteri (N. Ciachir, în Velike sile i Srbija pred prvi svetski rat, Beograd, 1976, p.363).

Fforturile diplomaţiei ţariste de-a modera pretenţiile Bulgariei şi astfel de a opri dezagregarea alianţei balcanice, au fost sortite eşecului. Bulgaria îşi atacă foştii aliaţi, România intră în război, Otomanii de asemenea reiau operaţiunile militare şi se ajunge la încheierea Păcii dela **Bucureşti** (1913), când se pune capăt celui de-al doilea război balcanic. Tratatul se încheie la 10 August 1913, între Serbia, Grecia, Muntenegru, România, pe de o parte, ca state învingătoare, cu Bulgaria, pe de alta. Imperiul Otoman a fost refuzat politicos să participe la tratativele de pace dela Bucureşti, Titu Maiorescu, în calitate de primministru, argumentând că ele *"vor privi numai schimbările teritoriale între statele creştine"* (fond Casa regală, dos.16 (1912), f.24. Între Bulgaria şi Turcia, se încheie tratatul de pace, la 29 Septembrie 1913, la Istanbul (N. Ciachir, Istoria popoarelor din Sud-Estul Europei..., p.335).

Venizelos aprecia că în 1913 *"Grecia a realizat aproape complet programul său naţional"*, iar Driault, afirma pe bună dreptate că pacea dela Bucureşti *"a fost atât de bine făcută şi atât de solid, încât chiar războiul mondial n'a schimbat nimic din esenţialul său, dimpotrivă, i-a accentuat trăsăturile: echilibrul balcanic între România, Serbia, Grecia şi Bulgaria"* (La question d'Orient depuis ses origins jusqu'à nos jours, Paris, 1938, p.34).

În orice caz, drumul afirmării statelor balcanice pe arena internaţională este tot mai simţit, în ciuda iritării marilor puteri, obişnuite cu docilitatea statelor mici. Sunt elocvente în acest sens, cuvintele împăratului Franz Joseph: *"Puterile Centrale nu pot primi Tratatul dela Bucureşti ca un aranjament definitiv al chestiunii balcanice, numai un război general ne va putea duce la o soluţie convenabilă"* (Emil Diaconescu, România şi marile puteri după Congresul dela Berlin şi până la 1914, Iaşi, 1937, p.39). Până la urmă, chiar şi Ministrul de Externe britanic, Edward Gray, a fost nevoit să declare că *"tratatul dela Bucureşti este actul politic cel mai important din ultimul timp. Tratatul de pace dela Bucureşti a pus capăt unui conflict ce era un scandal european"*.

România, nu şi-a uitat fraţii dela Sud de Dunăre şi profitând de prezenţa delegaţilor la tratatul de pace dela Bucureşti, a iscălit cu Bulgaria, Serbia şi Grecia, învoieli privind autonomia şcolilor şi bisericilor Aromânilor aflaţi pe teritoriul celor trei state (Monitorul Oficial din 5/8 August 1913).

Nicolae Iorga, în 1913, evidenţiază faptul că această pace consacră hegemonia românească în Balcani, dar conchide: *"Totuşi, chestia macedoneană şi albaneză sunt primejdia viitorului"*. În sensul că cele 3 state balcanice, Serbia, Grecia şi Bulgaria, continuau să-şi dispute Macedonia, iar teritoriile albaneze, rămâneau să fie disputate mai ales între Austria şi Italia (N. Iorga, Chestia albaneză, în Svensk Tidskrift, 1913, p.447).

La 12 Noembrie 1913, poliţia semnala constituirea Institutului de Studii Sud-Est europene, care se instituia pe lângă Liga Culturală. Documentul de constituire a fost iscălit de N. Iorga, G. Murgoci şi Vasile Pârvan. Scopul institutului era să organizeze cercetarea ştiinţifică în Sud-Est, ţinând seama de interesele actuale româneşti (Arh. St. Buc., fond Prefectura Poliţiei Capitalei, dos.118 (1913), f.1). Institutul avea menirea să formeze pe cei care vor lucra în Sud-Est ca diplomaţi, ataşaţi culturali, comerciali şi militari.

Incontestabil, după Nicolae Iorga, istoricului Victor Papacostea (1900-1962), îi revine meritul în impulsionarea şi organizarea pe baze moderne a balcanisticii româneşti. Conferenţiar din 1934 la disciplina Istoria Românilor din Peninsula Balcanică şi profesor titular al noii catedre înfiinţate în 1942 - cu sprijinul mareşalului Ion Antonescu -, Istoria popoarelor din Peninsula Balcanică, Papacostea a insuflat studenţilor sai, pasiunea de a adânci, folosind metoda comparativă, trecutul zbuciumat al Sud-Estului european, inclusiv pe cel al Vlahilor sud-dunăreni. **Am avut deosebita şansă de a fi fost studentul lui Victor Papacostea** din 1946 şi desfiinţarea catedrei (1948), cât şi arestarea magistrului a pus capăt pe moment, a studierii Vlahilor sud-dunăreni şi a întregului sud-est european. Din 1963, este reînfiinţat institutul de Studii Sud-Est Europene, având caracter pluridisciplinar, dar conducerea care a urmat până în zilele noastre, nu numai că nu s'a ridicat la nivelul precedent, ci s'a axat pe probleme minore, Vlahii sud-dunăreni fiind expediaţi în câteva rânduri, sau în câteva pagini, fără a fi scormonite arhive inedite.

Primul Război Mondial va găsi statele din Sud-Estul Europei în tabere diferite: România, Serbia, Muntenegru, Grecia, vor lupta în cadrul Antantei, în timp ce Imperiul Otoman şi Bulgaria se vor alătura Puterilor Centrale. Din nou Aromânii se vor afla în tabere diferite, iar obligaţiile statelor balcanice, luate în 1913 la Bucureşti, practic n'au fost puse în aplicare. Astfel că o serie de Aromâni *"făceau cu amărăciune o comparaţie între starea de toleranţă şi relativa libertate naţională din perioada otomană şi acţiunile de deznaţionalizare promovate de cercurile dominante balcanice"* (Sbughea, op. cit., p.84).

Mulţi Aromâni, în calitate de cetăţeni loiali, deţinând grade dela simplu soldat la ofiţer, au luptat în cadrul celor 800.000 de militari români care în August 1916, au pornit să elibereze pe fraţii din Transilvania, Banat şi Bucovina. Ei s'au distins la Mărăşti, Mărăşeşti, Oituz şi în alte locuri fierbinţi ale fronturilor de luptă. Aromâni, cetăţeni americani, au luptat în cadrul trupelor USA, în anii 1917-1918, în Europa. De altfel, exista la New York din 1909, o Societate Macedo-Română, a cărei deviză era *"Unirea face putere"*. În 1919, înaintează o scrisoare lui Vasile Stoica, preşedintele "Ligii Naţionale Române" dela Washington, cerându-i sfaturi, cum să procedeze, căci ceilalţi Macedoneni stabiliţi în USA (Bulgari, Turci, Evrei etc.) cer Preşedintelui Wilson, ca Macedonia să fie "autonomă" sub protecţia-marilor puteri. *"D-voastră - i se adresează lui Stoica -, sunteţi luceafărul luminos dela care toţi Românii aşteptăm lumină indiferent că noi suntem dincolo de Dunăre"* (Arh. St. Buc., fond Vasile Stoica, dos.1 (1922), f.151).

Încă în vara anului 1917, la Samaria, în munţii Pindului, s'a încercat crearea unui canton aromânesc ce urma să intre în componenţa Albaniei. Din păcate, după Primul Război Mondial, situaţia Vlahilor sud-dunăreni nu s'a îmbunătăţit, ci din contra s'a înrăutăţit. După serialul cu Basarabia, apoi cu Bucovina, prin acesta am vrut să sensibilizez diaspora românească, în sprijinul fraţilor dela Sud de Dunăre.

Prin bunăvoinţa D-lui Bălaşu, doresc să încep un nou serial: "Marile Puteri şi România (1856-1947)" pe multe documente inedite, pe care am reuşit să le consult de-abia după 1989.

EVANGHELIA EXILULUI (IUNIE 1994)

PACEA, ROADĂ A DUHULUI SFÂNT

Sergiu GROSSU

Fiindcă în a treia Duminică a lunii Biserica noastră ortodoxă sărbătorește pogorârea Sfântului Duh - conform promisiunii: *"Ci voi veți primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului"* **(FAPTELE APOSTOLILOR, 1.8)** -, vom discuta, din nou, despre ***pacea lui Hristos,*** de data aceasta ca dar al Duhului Sfânt, mai bine zis ca ***roadă a Duhului,*** dacă umblăm, în viața de credință, cârmuiți de El și nu mai împlinim *"poftele firii pământești"*. Așa cum ne învață Apostolul Pavel: *"Roada Duhului este dragostea, bucuria, **pacea,** îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia,..."*, etc. **(GALATENI, 5.16, 22).**

Omul care se leapădă de fărădelegile sale și se căiește, cu lacrimi, de faptele firii pământești, primește pacea sufletului dela Dumnezeu ***în dar,*** după cum citim: *"Domnul să-și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!"* **(NUMERI, 6.26).** Sau: *"Dar nouă, Doamne, Tu ne dai pace..."* **(ISAIA, 26.12).**

Darul păcii divine îl căpătăm ***prin*** Iisus, prin jertfa Lui de pe Golgota, prin *"pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduiți"* **(ISAIA, 53.5).** Pacea lui Dumnezeu, deci, este *"pacea lui Hristos"*, la care am fost chemați: *"Vă las pacea Mea. Nu v'o dau cum o dă lumea"* **(IOAN, 14.27).** O pace, ca atare, în totală opoziție cu pacea lumii, pentru a ne face să înțelegem că în lume majoritatea oamenilor răi și nelegiuiți, precum spune Psalmistul, *"vorbesc de pace aproapelui lor și, când colo, au răutate în inimă"* **(PSALMUL 28.3).**

Cum se poate ajunge la pacea lui Hristos? Răspundem net, de-a dreptul: printr'o mântuire reală, printr'o credință reală și printr'o viață duhovnicească reală.

a) Printr'o mântuire reală. *"Credința ta te-a mântuit, du-te în pace"*, i se adresează Domnul Iisus femeii păcătoase **(LUCA, 7.50).** O mântuire adevărată aduce întotdeauna, sufletului proaspăt întors la Dumnezeu, pacea de care are nevoie. Omul mântuit ***în chip real,*** despovărat de toate păcatele, este plin de încredere și aderă în totul la climatul de pace nezguduită pe care-l exprimă sfântul din Tars, prin flacăra acestor cuvinte ale victoriei păcii lui Hristos asupra mobilurilor neliniștii sau ale groazei: *"Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?"* **(ROMANI, 8.34).**

b) Printr'o credință reală, o credință care să înlesnească, în primul rând, *"pacea cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos"* **(ROMANI, 5.1),** și, în al doilea rând, locuirea lui Iisus în inimile noastre *"prin credință"* **(EFESENI, 3.19).** Locuind în noi, Mântuitorul alungă anxietatea, care mai înainte ne măcina sufletul, și pune capăt tulburătoarei dualități, *"căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a suportat zidul dela mijloc care-i despărțea"*. Înlăturând vrăjmășia dualității lăuntrice, *"ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou"* **(EFESENI, 2. 14-15),** Iisus pacifică natura umană prin desființarea antagonismului psihic și prin aducerea omului sub semnul unei desăvârșite unități spirituale.

Locuind în noi și fiind încredințați de prezența Domnului *"în inimile noastre"*, ori de câte ori nourii negri se vor strânge amenințători deasupra sufletului și valurile din lăuntru sau din afară se vor năpusti să ne stingă lumina și să ne răscolească ființa, înspăimântând-o, Iisus ne va ocroti, certând dezlănțuirea vântului și înspumegarea apelor, pentru a reface pacea amenințată. Ca și atunci când *"s'a stârnit o mare furtună de vânt, care arunca valurile în corabie"* și când Iisus, deșteptat de ucenicii Săi îngroziți, *"S'a sculat, a certat vântul și a zis: Taci! Fără gură! Vântul a stat - ne asigură Evanghelia - și s'a făcut o liniște mare"* **(MARCU, 4: 37-39).**

c) Printr'o viață duhovnicească reală, când Iisus Hristos locuiește în noi, așa cum am văzut, dar când ***și noi*** trăim în El, când suntem în El și rămânem în El, după cum mlădițele sunt și rămân în viță. Mântuitorul ne cere *"rămâneți în Mine"* sau *"rămâneți în dragostea Mea"* **(IOAN, 15. 7,9),** deoarece rămânând și trăind în El avem într'adevăr pacea Lui, potrivit făgăduinței: *"V'am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine"* **(IOAN, 16.33).**

Iisus în noi, și noi în Iisus fiind, denotă un stadiu avansat de spiritualitate și trăire mistică, o viață de neprihănire și de sfințenie. În această situație, *"lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie. Poporul Meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite"* **(ISAIA, 32. 17-18).**

•••

Pacea lui Hristos, această minunată și mult râvnită roadă a Duhului Sfânt, ***desființează*** - pur și simplu - îngrijorările. Mai exact, aceștii subtili și frecvenți dușmani ai păcii interioare nu numai că n'au puterea să ia cu asalt sufletul, dar nici nu au când să se înfiripeze. Fiindcă nu mai aparținem categoriei *"puțin credincioșilor"*. Dimpotrivă, îngroșăm acum rândurile celor cu încredere de stâncă în Providența atotîngrijorătoare, și care recunosc și mărturisesc: *"Am fost tânăr și-am îmbătrânit, dar n'am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea"* **(PSALMUL 37.25).**

Ridicați dela nivelul inferior al vieții biologice - în care centrul preocupărilor este hrana, îmbrăcămintea, comoditatea sau huzurul - la treapta superioară a vieții spirituale, axată pe căutarea Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Lui, putem face uz, cu ușurință, de exercițiile preventive de mai jos, în scopul neștirbirii păcii sufletești. Și anume:

1) "Nu vă frământați mintea" **(LUCA, 12.29),** adică echilibru, discernământ logic, apel la rațiune, pace mintală.

2. "Mulțumiți-vă cu ce aveți" **(EVREI, 13.5),** întrucât nemulțumirea este una din cauzele îngrijorării. În schimb, modestia, mulțumirea cu propria noastră stare, ne dă pacea.

3. "Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre" **(1 PETRU, 5.7),** cunoscând că Iisus Hristos se îngrijește de noi. Că dacă ne încredințăm soarta în mâna Domnului, El ne va sprijini, umplându-ne de mulțumire și pace, conștienți fiind de adevărurile Sf. Scripturi: *"În ziua când Te-am chemat, Te-ai apropiat și ai zis: Nu te teme!"* **(PLÂNGERI, 3.57).** Dispărând teama, dispar și îngrijorările, în locul lor instaurându-se pacea lui Hristos.

Ca să ajungem - în special noi, băjenarii lacrimii neostoite și-ai dorului după brazda natală - la ***chezășia păcii lui Hristos,*** se impune, cu prisosință, să urmărim *"pacea cu toți și sfințirea"* **(EVREI, 12.14);** căci fără continua noastră sfințire, pacea aceasta sfântă și protectoare nu poate să stăpânească în noi. Pacea și sfințirea merg mână'n mână. Un om care poartă, în inima lui împărțită, *"pizmă amară și un duh de ceartă"* **(IACOV, 3.14),** nu va cunoaște niciodată pacea reală a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Drept compensație, în omul care se îndepărtează de rău și face binele va stăpâni pacea, întrucât un astfel de om, preocupat de evoluția sa spirituală, de înduhovnicirea lui permanentă, *"caută pacea și aleargă după ea"* **(PSALMUL 34.14).** Prin facerea binelui, pacea lui Hristos preia puterea asupra sufletului, iar cei blânzi, moștenitorii Făgăduinței, se îmbogățesc cu *"belșug de pace"* **(PSALMUL 37.11).**

Să luăm, deci, cu năvală Împărăția cerurilor, coborând-o în noi, interiorizând-o, știut fiind că această Împărăție este *"neprihănire, **pace** și bucurie în Duhul Sfânt"* **(ROMANI, 14.17).** Dar mai ales să respectăm îndemnul paulinic: *"Să nu **întristați** pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu"* **(EFESENI, 4.30),** printr'o purtare potrivnică Legii Duhului. Căci pacea lui Hristos, atotstăpânitoare și atotputernică, dispare din viața creștinului a cărui înflăcărare s'a sfârșit, cauzând întristarea și, uneori, chiar stingerea Duhului. Numai ***plinătatea*** Sfântului Duh rodește. Și una din roadele Lui, așa cum o arată și titlul articolului de față, este pacea - ***pacea lui Hristos*** -, altoită pe voința liberă a omului dornic de pace și militând pentru hegemonia ei.

APELUL MIŞCĂRII ECUMENICE

Din inițiativa unui grup de credincioși greco-catolici și ortodocși, la data de 3 Aprilie 1994, a luat ființă **MIȘCAREA ECUMENICĂ ROMÂNĂ PENTRU UNITATEA PASCALĂ,** care își propune mobilizarea tuturor creștinilor, în vederea sensibilității ierarhilor Bisericilor Creștine pentru a hotărî, în spiritul ecumenic, serbarea unitară a Sfintelor Paști.

După cum este cunoscut, în prezent, creștinătatea este divizată în privința prăznuirii Sf.Paști.

Creștinii ortodocși și greco-catolici serbează Paștile după "stilul vechi" (conform calendarului Iulian), pe când creștinii romano-catolici și protestanți după "stilul nou" (conform calendarului gregorian).

Fixarea datelor de serbare a Paștilor, atât după stilul vechi, cât și după cel nou, se face în baza hotărârilor Sinodului I Ecumenic dela Niceea, din anul 325, care a stabilit, pentru toată creștinătatea, următoarele reguli:

1. Toți creștinii vor prăznui Paștile numai Duminica.

2. Duminica de prăznuire va fi aceea care urmează după prima lună plină ce apare după echinocțiul de primăvară (21 Martie).

3. Dacă această Duminică va coincide cu luna plină de primăvară când Evreii își serbează paștile, atunci Paștile creștine vor fi prăznuite în Duminica următoare.

Prin imperfecțiunile sale, calendarul Iulian - care a stat inițial la baza stabilirii zilelor de serbare a Paștilor - generează erori de datare, concretizate în producerea unei întârzieri de o zi de data astronomică reală, la scurgerea unui număr de 128 de ani, întârziere care, în secolul nostru, a ajuns să fie de 13 zile.

Pentru eliminarea inconvenientelor utilizării calendarului Iulian, în sec. XVI (anul 1502), când întârzierea menționată a ajuns la 10 zile, în Apus s'a înfăptuit reforma calendaristică gregoriană, cunoscută și sub numele de *"stil nou"*.

Din acel moment, Apusul a început să fixeze sărbătorile religioase după calendarul Gregorian *(stil nou)*, pe când Răsăritul, neadoptând noul calendar, a continuat să fixeze sărbătorile religioase după stilul vechi (calendarul Iulian).

În anul 1923 Bisericile ortodoxe au hotărât, la Conferința dela Constantinopol, să-și îndrepte calendarul.

Totuși, Biserica Rusă (Patriarhia Moscovei), Biserica Sârbă (Patriarhia de Belgrad) și Patriarhia Ierusalimului nu au dat curs acestei decizii, utilizând astăzi calendarul Iulian *(stil vechi)*.

Din acest motiv, în cadrul Ortodoxiei s'a convenit ca atât Bisericile care au adoptat stilul nou, cât și cele care au rămas la stilul vechi, să sărbătorească cel puțin Paștile în mod unitar, și anume după stilul vechi, deci după datele eronate care rezultă din folosirea calendarului neîndreptat (Iulian).

Aceasta este explicația faptului că Biserica Ortodoxă Română, care a trecut la stilul nou încă din anul 1924, prăznuiește Sf. Paști după stilul vechi, iar Crăciunul și celelalte sărbători după stilul nou.

Din considerente de unitate națională și de rit religios, Biserica Greco-Catolică Română și-a fixat în același mod sărbătorile.

În vederea înlăturării acestor anomalii, facem un apel de conștiință către toți creștinii pentru sprijinirea acțiunii de unificare a serbării Sfintelor Paști, în conformitate cu exigențele calendarului îndreptat.

Deoarece hotărârea serbării la aceeași dată a Sf. Paști poate fi luată numai de conducerile reunite ale Bisericilor, acțiunea noastră își propune strângerea de semnături din partea tuturor creștinilor, care vor fi înaintate forurilor ierarhice superioare ale Bisericilor, în vederea inițierii, cât mai curând posibil, în spirit de înțelegere ecumenică, a dialogului necesar rezolvării acestei probleme atât de importantă.

Suntem convinși că, prin această mișcare venim în întâmpinarea dorinței sincere a credincioșilor creștini de a ajunge ziua prăznuirii împreună a Sf. Paști, astfel încât, dincolo de deosebirile confesionale, cel puțin marele eveniment al Învierii Domnului Nostru Iisus Christos, care stă la temelia creștinismului, să nu mai fie prilej de discuții și dezbinare, ci ocazie de înțelegere și unitate creștină, spre mai marea mărire a lui Dumnezeu.

Pentru susținerea acestei mișcări ne adresăm tuturor instituțiilor religioase, culturale și sociale, precum și mass-mediei din țară și străinătate.

Așa să ne ajute Dumnezeu !

Vă rugăm ca adeziunile scrise precum și eventualele opinii ale Dvs. în legătură cu această cauză creștină dreaptă să fie transmise, pentru centralizare, la adresa:

Ing. Ioan MOISIN, Str. Stadionului Nr. 10/4, Or, Victoria, Jud. Brașov, cod. 2342.

În numele comitetului de inițiativă al M.E.R.U.P.
Prof. Ing. Ioan MOISIN

LUPTA ŢĂRILOR ROMÂNE

Urmare din pag. 12

Cu toate că în deceniile anterioare stratificarea socială a armatei se modifică crescând numărul mercenarilor, totuși țărănimea, mai ales cea liberă, a constituit baza oștirii sale, țărănimii i se datorește în primul rând biruința dela Călugăreni din August 1595 și tot ea a fost liantul unirii dela 1600 a tuturor Românilor.

Nicolae Iorga, scria că bătălia dela Călugăreni părea că reproduce pe cea dela Vaslui: pădure, mlaștini, poduri, atac de pedeștri sprijiniți de tunuri, asaltul personal al domnului. Victoria în această bătălie fusese realizată de o armată alcătuită în cea mai mare parte de oameni din popor.

Nicolae Bălcescu scria că această izbândă ne-a dat un nume și o bază în Europa și a statornicit pentru viitor drepturile noastre. Românii au făcut minuni de vitejie și au dovedit cât de puternică era națiа cea mică, atunci când lupta pentru libertatea sa era atât de importantă.

Apoi între anii 1596-1598 Mihai a continuat lupta împotriva Porții ca unică soluție pentru înfăptuirea țelului său temerar, libertatea și unitatea neamului. Dobândind răgaz prin încheierea păcii și recunoșterea independenței țării, el s'a îndreptat decisiv spre realizarea unirii tuturor Românilor - unire care garanta independența greu obținută. Acest act istoric înfăptuit la 1600 poartă în sine, în primul rând, mesajul de libertate națională al tuturor Românilor interesați în realizarea unirii. Așa cum spunea Bălcescu - Românii s'au înfrățit cu Românii și toți au una și aceeași patrie, una și aceeași cârmuire așa cum au avut în vremurile uitate ale vechimii.

Pentru poporul român, înfăptuirea de o clipă a unirii politice a depășit cu mult în timp însemnătatea ei excepțională. Acest act a devenit un simbol, un orizont de referință al speranțelor, al idealului național care s'au desăvârșit după veacuri de luptă în secolul al XIX-lea și al XX-lea. În acest timp însă faptele viteazului domn și jertfa ființei sale întru prefigurarea celui mai înalt ideal politic românesc au însemnat și ele o contribuție la apărarea și la progresul întregii civilizații europene.

Prin această luptă seculară, Țările Române au constituit una din liniile de apărare ale întregii Europe împotriva expansiunii otomane.

Ea a reprezentat o contribuție la salvarea creștinătății și civilizației europene într'un moment de cumpănă al destinului ei.

Evident că la luptele și jertfele Țărilor Române, trebue adăugate și meritele similare ale altor popoare din această parte a continentului: bulgar, Ssrb, maghiar, grec, polon, rus, și altele, care au contribuit în chip esențial la crearea condițiilor de libertate în care s'a putut dezvolta strălucita civilizație europeană modernă.

În retrospectiva istoriei, considerațiile de mai sus ne îndeamnă la respect atât față de aceste lupte eroice ale înaintașilor, cât și față de capacitatea creatoare a poporului nostru, care în epoca modernă a reușit să înlăture decalajul prilejuit de vitregele împrejurări ale trecutului său, afirmându-se ca un promotor în slujba progresului în lume.

Dr. Gheorghe IONESCU

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

22 Iunie 1942
-ZI DE EUFORIE NAŢIONALĂ-
(Cu gândul la Mareşal)

În "Cuvântul Românesc" din August 1980 se aducea pentru prima dată în Occident un modest omagiu celui care fusese Ion Antonescu. Scriam acele timide rânduri *"cu gândul la acel August al lui '44, lună de cea mai tristă memorie din istoria neamului, când un calvar apocaliptic pentru întreaga ţară începea prin extrădarea sa mişeleaască..."*

Cam cu aceleaşi cuvinte îmi începusem, la 4 Iunie '92 prelegerea ocazionată de dezvelirea primului monument din ţară al Mareşalului. O cruce de marmură ridicată în Valea Piersicilor dela Jilava unde a fost executat. Mai bine zis asasinat! În urma unei pretinse sentinţe a "Tribunalului Poporului" care îl avea ca preşedinte pe Alexandru Voitinovici, iar ca principal acuzator public - pe Vasile Stoican.

O execuţie asistată de Silviu Brucan, mai marele "Scînteii" care în zilele procesului intoxica opinia publică cu aşa titluri ca "Moarte Antoneştilor!", "Glorie Armatei Roşii - salvatoarea lumii şi civilizaţiei" etc.

Ridicarea amintitului monument, cu sprijinul societăţilor comerciale "Romceram" şi "Marmura", reprezentate respectiv de Ovidiu Marinescu, director comercial, şi Ion Crângaşu, director general, era un gest de firească datorie din partea "Pro Basarabiei şi Bucovinei" faţă de cel ce va rămâne în veci Eroul Martir al Neamului Românesc de pretutindeni.

Un gest iniţiat de subsemnatul, ca preşedinte al Consiliului Naţional al amintitei Asociaţii Mondiale, Gellu Garaza, Nicolae Spânu, Dimitrie Pardău, Petre Goloman, membri al Consiliului şi generalul în rezervă Marin Popescu, vice-preşedinte al Asociaţiei Veteranilor de Război.

Credeam că e un început de cinstire naţională a celui ce purtase războiul contra Uniunii Sovietice, aducându-ne acasă teritoriile din Răsărit. Dar n'a fost să fie aşa.

Fără prezenţa militară oficială, fără generali şi ofiţeri superiori de gardă la monument, o mână de Români adevăraţi îi cinstea cu lacrimi şi flori memoria! Memoria Mareşalului şi a celorlalţi trei martiri împuşcaţi odată cu el: generalul Constantin (Picky) Vasiliu, Mihai (Ică) Antonescu şi Gheorghe Alexianu.

Deschizând festivitatea de dezvelire a monumentului, am zis cu strângere de inimă: *"Domnule Mareşal, oameni de nimic, ca cei dela Ministerul Apărării, în frunte cu Nicolae Spiroiu şi adjuncţii lui, n'au găsit de cuviinţă să dea "Pro Basarabiei şi Bucovinei" o fanfară şi o gardă militară care să-ţi aducă onorul pe care îl meriţi ca nimeni altul în istoria Armatei Române! Un onor prin tragerea câtorva salve de armă aci, la dezvelirea monumentului-cruce ce ţi-a fost înălţat pe locul trecerii tale în nefiinţă. Nefiinţă, un fel de a zice...*

Te rugăm, domnule Mareşal, să ne ierţi că suntem nişte laşi ordinari care de 50 de ani nu mai ştim ce facem. Nici chiar Preafericitul Teoctist, care n'a găsit de cuviinţă să-ţi facă cu acest prilej o sfântă liturghie. Mai mult: i-a oprit pe preoţi şi prelaţi să vină la Valea Piersicilor în această zi de reculegere naţională..."

Iar pe deasupra, în zilele când sfinţeam memoria Mareşalului şi a ostaşilor săi căzuţi pentru neam şi ţară contra Uniunii Sovietice, eram pur şi simplu înjuraţi! Înjuraţi de pretinşi Români. Români din Bucureşti ce jigneau Armata Română care eliberase Basarabia şi Bucovina, ponegreau fiinţa Mareşalului!

Din punctul meu de vedere şi al celor prezenţi la acel îndoliat eveniment de creştinească înălţare românească nu făceam nimănui nici un rău. Nu provocam pe nimeni. Drept dovadă stă şi îndemnul Mareşalului dăltuit în marmura monumentului: **"Fii om, fii drept, şi recunoaşte că pe deasupra ambiţiilor şi urilor, este patria, este veşnicia neamului şi acolo trebue să ne întâlnim totdeauna, chiar dacă nu ne înţelegem de fiecare dată".**

Dar, în ciuda acestor omenesti cuvinte de testament naţional, ţintuirea mea şi a "Pro Basarabiei şi Bucovinei" la stâlpul infamiei nu se lasă aşteptată: "reînvierea

nazismului şi antisemitismului în România!"

Speculaţii care aveau drept scop discreditarea Mareşalului prin a se pretinde că în România a existat şi există antisemitism! Un neadevăr flagrant şi pentru timpurile când la noi în ţară erau câteva sute de mii de Evrei şi cu atât mai mult pentru ziua de azi când, după plecările lor masive spre Israel şi Statele Unite, n'au mai rămas nici zece mii!

O zarvă artificială în jurul unui "antisemitism românesc" care nici nu există, dar care, din considerente culte, a fost cultivat în mod tendenţios de Moses Rosen personal. Nu se poate spune că marele rabin dela Bucureşti are prea mulţi adepţi în această privinţă. Dar, totuşi, îi are!

În Septembrie '92 făceam campanie electorală pentru Mircea Druc la preşedenţia României. Şi cutreierând ţara, am ajuns la Iaşi. La Institutul de Istorie "A. D. Xenopol". Asistau câteva zeci de savanţi, în frunte cu Alexandru Zub şi Leonid Boicu, discuţiile desfăşurându-se în mod adecvat unor ocazii ca atare.

La un moment dat însă, se ridică un istoric de moda şi tagma lui Roler. Ne preveni cu demnitate că este Evreu, că nu reprezintă pe nimeni dintre conaţionali, şi începu să atace "Pro Basarabia şi Bucovina" pentru marea "vină" de a reînvia memoria Mareşalului Antonescu, pretinzând că acesta ar fi fost "fascist şi antisemit".

Dumnealui avea în vedere colocviul de două zile, 21 şi 22 Iunie '91, organizat de "Pro Basarabia şi Bucovina" în memoria Mareşalului, cât şi dezvelirea monumentului-cruce din Valea Piersicilor.

A trebuit să-i dovedesc (în mod delicat!) că n'are dreptate şi că toată lumea ştie că *"România lui Antonescu a fost singura ţară care, în timp de război anticomunist, nu şi-a extrădat Evreii pentru exterminare, aşa cum au făcut Ungurii"* etc.

Am întâlnit şi alţi minoritari care caută "nod în papură" autorităţilor româneşti de pe vremuri. Lucru detestabil. Mai ales dacă ne gândim la aceiaşi Evrei, care, vorba Românului, au avut printre noi "şi fiert şi copt". Spre deosebire de Rusia, să zicem, unde nu se bucurau de nici un fel de drepturi civice. Nici chiar să locuiască acolo unde ar fi vrut.

N'aş fi conceput acest omagiu Mareşalului aşa cum l-am conceput, dacă preşedintele Congresului Mondial Evreiesc Edgar M. Bronfman n'ar fi zis la începutul lui 1994, în Camera Reprezentanţilor dela Washington cele ce urmează: *"...În pofida repetatelor proteste ale conducerii comunităţii evreieşti împotriva incidentelor publice cu caracter antisemit, al antisemitismului întâlnit în mass-media, ca şi al reabilitării lui Ion Antonescu, liderul direct răspunzător pentru pieirea a circa 300.000 de Evrei, în mod practic, oficial nu a fost luată nici o măsură concretă de stopare a acestora..."*

Enormităţi flagrante de tendenţiozitate şi intoxicare ce nu fac cinste nici lui Edgar Bronfman nici lui Moses Rozen!...

Nicolae LUPAN

28 Iunie
-ZI DE DOLIU NAŢIONAL-
"Diplomaţie... de Hârlău"

Din cele citite în tinereţe şi recitite mai apoi, ştiu că în Iulie 1933 Nicoale Titulescu semna la Londra două convenţii de securitate colectivă iniţiate de Uniunea Sovietică. Le-a semnat deşi nu credea în sinceritatea şi valoarea lor ca factori reali de consolidare a păcii în Europa.

Nu întâmplător, probabil, la o şedinţă a Parlamentului Român privind realităţile româno-sovietice A.C. Cuza constata: *"Domnul Titulescu a încheiat cu Rusia un acord în care nu se vorbeşte nimic de Basarabia. Deci el a săvârşit o greşeală pe care singur o blama cu doi ani în urmă".*

Situaţia politică a României era dintre cele mai dificile. O apropiere de Ruşi ar fi ameninţat integritatea Transilvaniei şi Dobrogei. O alianţă cu Nemţii punea în primejdie Basarabia. Criticând politica externă dusă de România, Alexandru Vaida Voevod declara în Aprilie 1937: *"Noi am ajuns până la aceea că Litvinov a devenit reazemul nostru. Acum situaţia s'a determinat pe deplin. Are loc lupta între naţionalism şi comunism. Eu votez pentru Mussolini şi Hitler".*

În ceea ce mă privea, cuvântul "naţionalism" se identifica cu integritatea neamului, iar cel de "comunism" - cu pierderea Basarabiei. Adolescent cum eram, nu-mi dădeam încă seama de rolul pe care îl juca Partidul Naţional-Creştin şi Garda de Fier în trezirea sentimentului naţional pe tot cuprinsul ţării. Deşi în Basarabia aceste formaţiuni politice erau privite ca cele mai de nădejde forţe de salvare a ţării în faţa "liftelor păgâne din Răsărit".

Aşa zisa politică de securitate colectivă, al cărei artizan se vroia cu orice preţ Titulescu, s'a dovedit a fi dăunătoare României. Spre deosebire de Iugoslavia care a preferat echidistanţa. Nicolae Titulescu n'a vrut să înţeleagă că o victorie a Rusiei asupra Germaniei însemna o catastrofă pentru România. Ceea ce s'a şi întâmplat în 1945 când Titulescu, prin politica sa de deschidere spre Răsărit, a câştigat războiul... contra propriei ţări!

În Mai '38 Litvinov făcea următoarea apreciere în doi peri: *"În momentul de faţă România nu ne poate propune nimic, dar pot interveni situaţii în care ea ni se va adresa".* Mai apoi s'a înţeles că el viza trecerea prin teritoriul român a trupelor sovietice spre Germania.

În legătură cu acest refuz al Bucureştiului, reprezentantul american de atunci în Franţa susţinea în mod tendenţios că România "este un stat sfârşit". Cât despre Franţa însăşi, ca aliată a Rusiei, ea nu făcea altceva decât să-l preseze cu insistenţă pe ministrul de Externe român Comnen în direcţia dorită de Americani şi Englezi.

În acest concurs de situaţii Patriarhul Miron Cristea punea şi el în gardă poporul contra uneltirilor sovietice. Grigore Gafencu, la rându-i, punea chestiunea astfel:

"Germania are nişte planuri. Le au oare alte ţări?.. Dacă alte ţări nu au planuri, noi trebue din necesitate să păşim în rând cu Germania".

Agenţii Moscovei din ţară şi de peste hotare ne propuneau stabilirea *"unei colaborări strânse cu URSS, care să asigure independenţa naţională şi integritatea teritorială a ţării".*

Natural, că Românii nu se putea da prinşi într'o astfel de cursă şi făceau tot ce se putea în direcţia apropierii de Germania, ducând mereu o politică de balansare între Berlin, Roma, pe de o parte, şi Paris, Londra - pe de altă parte.

Propriu zis, această orientare menţinea oarecum prestigiul Regelui Carol al II-lea în mijlocul populatiei. Cel puţin în Basarabia şi Bucovina - asta era situaţia. Era admirată chiar si uniforma Frontului Renaşterii Naţionale, ca unul ce punea lumea în gardă contra elementelor promoscovite dintre Nistru şi Prut.

Situaţia României nimerită între nicovala rusească şi barosul nemţesc, devenea insuportabilă. Trebuia găsită o soluţie. Şi în alegerea ei, rolul decisiv l-a jucat duplicitatea Parisului şi Londrei.

Într'una din vizitele sale la Berlin, Gafencu a fost întrebat de Göring: *"În ce mod Englezii pot veni la voi în caz de război?"* Diplomatul român îi răspunse: *"De ce m'ar îngrijora asta? Dacă Ruşii vor năvăli asupra noastră, eu ştiu că voi sunteţi gata să ne luati apărarea".*

Era un răspuns pe care învăţătorul legionar Balaci îl cita în discuţiile politice cu intelectualii din satul meu natal care erau ferm convinşi că "numai Nemţii ne pot apăra de Ruşi".

Îndrăznesc să cred deci şi să susţin chiar că diplomaţia lui Nicolae Titulescu privind pericolul rusesc pentru România a fost cam ceea ce se cheamă: "Meşterie de Hârlău - strică bine, face rău!"

Nicolae LUPAN

Emblema Asociaţiei Mondiale
"PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA"

CORIOLAN MATEI

-O autobiografie neterminată-

L-am regăsit cu greu, în Bucureşti, acum trei ani. Îl văzusem pentru ultima oară cu vreo 55 de ani în urmă, în ajunul dezlănţuirii marei urgii. Venise la sediul Legiunii, în str. Gutenberg, în ziua de 26 Martie 1938, cu Ion Banea, pe atunci şeful Ardealului legionar, şi cu alţi câtiva clujeni.

Ca răspuns la ucazurile samavolnice ale regimului dictatorial instaurat în ţară, Căpitanul dispusese încetarea oricărei activităţi legionare şi aştepta el însuşi ceea ce avea să urmeze. Ei veneau să-i aducă mărturia dragostei lor şi a devotamentului lor neclintit. Pe feţele lor se putea citi îngrijorarea pentru ceea ce pregăteau regele Carol al II-lea şi uneltele lui.

Cu statura lui impunătoare, Coriolan domina acel mic grup. Pe chipul lui, acea îngrijorare apărea parcă şi mai sumbră: expresia serafică de blândeţe, bunătate şi credinţă a acestui munte de om, a acestui om de ştiinţă, profesor, matematician, expresie care după zicala românească era *"oglinda sufletului"* lui, era şi ea umbrită. Aşa mi-a rămas în minte Coriolan şi azi după atât de lungă vreme.

În perioada tulbure a anilor 39-40 nu l-am întâlnit, ştiu însă că rămăsese apropiat de persoana lui Radu Mironovici, unul din întemeietorii Legiunii, de care-l legau afinităţi de structură sufletească.

Pe bătrânii supravieţuitori ai vremii lui Corneliu Codreanu distinşi de el cu grade legionare în anii de lupte şi de prigoane de sub guvernele zise democrate, a căror soartă a fost să îndure infernul comunist, i-am găsit neclintiţi pe linia spirituală a învăţămintelor lui.

Cei care am trăit cinci decenii, sau o bună parte din ele, în lumea liberă, cu vicisitudinile şi tentaţiile ei generatoare de slăbiciuni, nu putem decât să ne închinăm cu respect şi umilinţă faţă de fidelitatea lor exemplară.

Trebue totuşi să spun că, pentru mine, cel mai impresionant personaj pe care l-am întâlnit în România de astăzi a fost Coriolan Matei.

Trăia într'o sărăcie extremă, absolut singur, fără nimeni în juru-i care să-i fie de vreun ajutor. L-am găsit într'o minusculă încăpere întunecoasă - aproape o celulă - fără altă lumină decât un ochi de geam într'un colţ, dând spre o curticică interioară. Lumină care de altfel nici nu i-ar fi fost de mare ajutor, dată fiind vederea foarte redusă a ochilor lui.

De cele câteva ori când l-am putut vizita în acest scurt răstimp şi, mai apoi, în întrunirile pe care le-am avut cu ceilalţi (grade legionare ale Căpitanului), Coriolan s'a afirmat cu dârzenie şi claritate pe linia trasată de Căpitan. Poziţie care, bineînţeles, era şi a celorlalţi. A tuturor celorlalţi.

• • •

Pregătind actualmente o serie de răspunsuri la întrebări ce s'au pus de către mulţi tineri din România, aveam nevoie - printre altele - de o scurtă biografie a lui Coriolan Matei. L-am rugat pe un prieten din Bucureşti să-i ceară chiar lui câteva date personale.

În mod neaşteptat, l-am găsit grav bolnav, în pat, şi bineînţeles tot atât de singur ca întotdeauna.

Vorbea cu mare greutate. Ori, acum abia câteva săptămâni îl găsisem în plină vigoare intelectuală şi clarvăzător al problemelor de azi ale neamului românesc.

Iată ce s'a putut nota din cele spuse de el în frânturi de fraze:

"Născut în Mai 1905 în comuna Coronea, judeţul Mureş, unde am făcut 5 ani de şcolă primară, care era maghiară, şi de unde m'am mutat în oraşul Târgu Mureş, apropiat de satul meu. Am continuat acolo la liceul maghiar romano-catolic, unde au urmat şi tata şi bunicii mei. Am trecut apoi la liceul din Şimleul Silvaniei, unde majoritatea erau Evrei".

"Cu România mare, am trecut la liceul românesc din Târgu Mureş, pe care l-am absolvit în 1924. Între timp, urmărisem şi eu evenimentele cu Bela Kuhn.(*)"

"Am urmat un an pregătitor la Şcolala Politehnică din Timişoara. În anul 1927 serviciul militar la Craiova. Între timp am absolvit la matematici la Cluj, la Universitate".

"Am făcut parte din Comitetul studenţesc al Universităţilor".

Am uitat să spun că în 1925 am luat parte la întâlnirea cu Căpitanul la Iaşi, mergând cu D-na Ghica la Ungheni, unde am lucrat la grădinărie."

"Ca profesor de matematică am activat la Ludoş şi la Baia de Arieş.... (Întrerupere, Se exprimă anevoie...)

"În perioada omorârii lui Duca, în Decembrie 1933, am fost arestat cu..."

Din acest moment, Coriolan nu a mai putut continua. Rostea cuvinte neînţelese, poate reminiscenţe din copilăria lui din Ardealul maghiar.

E lăsat să se odihnească, urmând a relua a doua zi.

A doua zi, Coriolan se stinsese: 20 Aprilie, 1994.

La înmormântarea lui, au asistat câţiva camarazi. Nu au avut cu ce să-i cumpere un loc de mormânt: Coriolan a fost incinerat. S'a dus în lumea dreptilor cu aceeaşi sărăcie în care a trăit.

Şi noi, cei rămaşi, nu mai putem nici măcar rosti fără strângere de inimă creştinescul *"Să-ţi fie ţărâna uşoară"*. Iar chipul lui, cu o frumoasă barbă de patriarh, care s'ar fi cuvenit să apară în acest text, nu-l va mai vedea nimeni, fiindcă nici unul nu ne-am învrednicit să-l reţinem într'o fotografie.

Sie periit summa Coriolani imago quoque...

Le va fi oare dat camarazilor, câţi mai sunt din anii Legiunii lui Corneliu Codreanu, să amintească împrejurări şi locuri unde l-au cunoscut pe Coriolan Matei şi fapte legionare ale lui? Sau se vor stinge şi aceste amintiri? Eu l-am cunoscut doar în anii 1936-38, când era şeful legionar al judeţului Mureş şi mâna dreaptă a lui Ion Banea şi ca pe un legionar foarte apreciat de Căpitan. Fusese şi el acuzat şi achitat cu ceilalţi în procesul Duca (5 Aprilie 1934).

Sub regimul comunist, a avut o lungă serie de condamnări la închisori, lagăre de muncă, Bărăgan, etc., cu arestările respective. Simpla lor înşiruire spune destul de mult: 15.5.1948 (2 ani), 15.8.1951 (2 ani), 1953 (1 an), 8.6.1954 (1 an), 20.6.1955 (supliment 2 ani), 12.8.1958 (5 ani). Eliberat la 12.8.1963.

Este destul de improbabil că acest calvar va fi descris vreodată. Ca şi al atâtor alţi legionari de frunte.

Dar se va înscrie desigur undeva, Acolo Sus, toată viaţa pământească în adâncă credinţă creştină a lui Coriolan, pe răbojul veşniciei.

• • •

După evocarea memoriei lui Coriolan Matei şi sub impresia vie a vieţii şi a morţii lui, am căutat să aflu din ce mediu s'a născut acest fiu ales al neamului românesc. Care-i sunt rădăcinile. Şi iată ce am putut afla:

Coriolan Matei era fiul Protoiereului Stavrofor **Partenie Matei** (1878-1975) care a servit ca preot în comuna Coronea timp de 70 de ani şi a asigurat protopopiatul pentru 12 comune din jur. Deşi a avut mult de suferit sub stăpânirea maghiară, a reuşit totul, păstrând până la sfârşitul vieţii cele mai omeneşti raporturi şi cu foştii asupritori.

Bunicul lui Coriolan, **Teodor Matei**, era preot ortodox, iar străbunicul lui, **Nicolae Matei**, iobag din comuna Ilaropea (lângă Cetatea de Baltă), a fost martirizat împreună cu alţi şapte ţărani pentrucă făcuseră transporturi pentru oastea lui Iancu. Iobagul Nicolae, cu ceilalţi şapte ţărani români şi cu o femeie, Maria, nepoata protopopului Trâmbiţaş din Târgu Mureş, au fost căsăpiţi cu topoarele şi aruncaţi în Mureş, de pe un pod.

Coriolan avea în sânge însuşirile strămoşilor lui, vajnici luptători ardeleni faţă cu stăpânirea străină şi, prin tradiţie familială şi harul Domnului, aceeaşi temeinică trăire creştină.

**) Acest punct se referă la ameninţarea Ardealului de către trupele guvernului comunist din Ungaria, (1919) alungat de armata română a generalului Traian Moşoiu.*

Corespondent

DISPREŢUL

——Denami HAIDER——

Într'o dimineaţă, am trăit o întâmplare ce mi se pare îndeajuns de simptomatică. De aceea o fac cunoscută. Însă, înainte de a o istorisi, se impune o explicaţie, o precizare.

Datorită aerului colinar, proaspăt şi prielnic plămânilor mei roşi încă din tinereţe de bacilul Koch, am luat recent hotărârea de a mă muta în dulcele municipiu dela poalele împăduritelor culmi subcarpatine, Cozla, Borzoghean, Cernegura şi Pietricica, părăsind Bucureştiul tot mai poluat şi mai torid pe timp de vară.

Printre primii prieteni pe care i-am cunoscut s'a nimerit să fie şi un judecător, care locuieşte pe aceeaşi stradă cu mine. Sinceritatea mă obligă să recunosc că acest slujitor al justiţiei m'a cucerit dintr'o dată prin politeţea-i ieşită din comun. Zi de zi, încă dela ceasurile forfotei matinale, mă vedeam cu el pe stradă, şi, de fiecare dată, mi-o lua înainte cu salutul, adresându-mi-l de departe, de pe trotuarul celălalt. Acest fapt începu dela o vreme, să mă descumpănească. Mă simţeam chiar jenat, la ideea c'aş putea fi suspectat de proastă educaţie. Pe urmă, îmi păru suspect întrucât faţă de alţi concitadini se arăta destul de rece şi distant. Însă, oricât ar fi fost de ciudat acest comportament excesiv de politicos şi de cordial, eu nu aveam totuşi nici un motiv real de a mă gândi la altceva decât la buna lui creştere în ceea ce priveşte respectarea aproapelui. Nu trece mult timp şi, vrând să laud acest civism exemplar către un mai vechi prieten, acesta îmi destăinuieşte că respectivul judecător s'a remarcat în defunctul regim comunist ca un zelos informator al Securităţii ceauşiste. Drept care, nimeni dintre concitadini nu-l mai bagă în seamă, începând din acea zi memorabilă a lui Decembrie 1989.

Atât mi-a trebuit, ca să doresc cu nerăbdare proxima întâlnire cu judecătorul-securist spre a-l arăta cu degetul. Însă în ziua aceea n'a trebuit să umblu prea mult cu treburi prin oraş ca să dau de dânsul. Când mă întorceam dela piaţă şi iuţeam paşii spre casă, îmi apare judecătorul drept în faţă, ca şi cum ţâşnise din pământ. Mă măsoară cu privirea, îmi dă bineţe, îmi strânge călduros mâna şi îmi adresează aceleaşi întrebări ca în alte dăţi:

- Cum vă simţiţi în Piatra? Aţi început să vă adaptaţi?

De data aceasta, în loc de obişnuitele-mi răspunsuri afirmative, îi pronunţ acest verdict ferm, fără drept de apel sau de replică:

- Am auzit, domnule judecător, că v'aţi afirmat sub vechiul regim comunist ca un securist notoriu. Probabil că şi acum, sub noii comunişti, nu faceţi altceva. Iată de ce lumea vă evită. Nici eu, de acum încolo, nu doresc să mai comunic cu Dumneavoastră. Vreau ca acest dispreţ, exprimat *expressis verbis* de un fost deţinut anticomunist, să constituie o minimă pedeapsă pentru un intelectual josnic, lipsit de scrupule, care a pactizat cu diavolul.

L-am lăsat mut şi mi-am văzut de drum.

Cam la o oră după aceea mă întâlnesc, la o partidă de şah, cu un coleg, care-i profesor de matematică şi pietrean get-beget. Îi povestesc cele de mai sus, voind a cunoaşte reacţia unui om neutru, a unui arbitru cinstit, imparţial. Prima opinie a colegului meu a fost una de dezaprobare faţă de atitudinea mea "prea intransigentă", măcar că şi dânsul ştia că judecătorul, incriminat şi pedepsit de mine, este rău famat în toată urbea noastră din pricina colaborării sale asidue cu Securitatea ceauşistă şi, probabil, cu cea iliesciană, reciclată în S.R.I. S'a opus blamului meu, *"din cale-afară de sever"*, din pură omenie şi compătimire.

- Dar, îi răspund, nu putem să-i iertăm cu totul pe nişte ucigaşi sau pe complici la omoruri. Căci din cauza informatorilor, mulţi oameni au pierit, fie prin împuşcare, fie murind în gulagul bolşevic din România. Pe hoţi, pentru orice furt, îi condamnăm cu ani de închisoare - şi bine facem -, dar pe securiştii, pe informatorii şi pe activiştii P.C.R. care au crime pe conştiinţă îi iertăm. Lor nu le facem nici un rău, nu le dăm nici o pedeapsă măcar că nici iertare nu vor să ceară, făcându-şi *mea culpa*. Cum vine asta, domnule profesor? Vasăzică, nu-i trimitem în faţa plutonului de execuţie, nici la ştreang, nici la ocnă şi nici nu-i concediem din posturile foarte importante pe care le ocupă în continuare şi pe nedrept!!! Aşa stând lucrurile, înseamnă că nu ne rămâne altceva de făcut decât să-i dispreţuim şi să-i arătăm cu degetul ca pe nişte neoameni, denunţându-i ca atare, şi izolându-i. În felul acesta le tulburăm puţin conştiinţa, determinându-i să aibă remuşcări. Măcar şi aşa asume această minimă ispăşire şi tot vom putea spune că i-am pedepsit întru câtva spre a decurge apoi, logic şi firesc, actul creştinesc al iertării. Căci a nu-i mustra deloc pe cei ce, direct sau prin complicitate, au ucis oameni numai pentrucă aceştia nu concepeau să se facă fraţi cu dracul, reprezintă, indiscutabil, un act de injustiţie şi de imoralitate.

Interlocutorului meu, auzind acestea, nu i-a trebuit mult timp ca să se răzgândească, afirmând foarte convins, cele ce urmează:

- Da, aşa-i, aveţi dreptate! M'am gândit mai bine, acum, şi cred că nu greşiţi, nici nu exageraţi. Ţin minte şi eu că acest judecător are conştiinţa încărcată cu destule ticăloşii ca să stea, câţiva ani, după gratii, între care la loc de frunte se situează violarea unei tinere funcţionare dela tribunalul judeţean. Însă individul n'a păţit încă nimic că, de, legea este pentru judecători mumă iar pentru noi ciumă. Socotesc şi eu că astfel de specimene cu păcate doldora şi grele ar trebui să simtă, măcar prin dispreţ, oprobriul public, nu numai al Dumneavoastră.

Aşa că pot dormi liniştit, cu cugetul împăcat. Iar dispreţul meu va avea, fără'ndoială, un cât de mic efect scontat.

PESCARII DE OAMENI

Iisuse, ne priveai cu ochii blânzi,
Iar noi, copiii, zdrenţăroşi, plăpânzi,
Ne'ntrerupeam pe dată din hărjoană,
Văzând fiinţa coborâtă din icoană.

Veneai cu noi pe mal, lângă pârâu,
Poveţe ne dădeai, până târziu,
Şi ne'ndemnai să fim pescari de oameni,
Voind cu tine'n faptă să ne-asameni.

Doamne! şi ne-am făcut
- Departe de ce-ai vrut -
Activişti
Comunişti
Arivişti,
Judecători,
Procurori...
Doamne! să te'nfiori
De-atâţi pescari şi vânători!

Ai fost cu noi şi nu te-am cunoscut;
Din ce spuneai, pe dos am priceput
Şi zi de zi şi'n fiecare seară
Te răstigneam în noi a mia oară.

Gheorghe C. PAŢA

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

DESPRE EPISCOPI ŞI EPISCOPII

Biserica Ortodoxă Română are 35 de Episcopi. 33 în ţară şi doi peste hotare (Statele Unite şi Germania). Episcopul Nathaniel aparţine Bisericii Ortodoxe din America şi Patriarhia nu-i poate da numărul 36.

Înainte de neschimbările din Decembrie circula ideea că unele numiri ce se împământeniseră în tradiţie să fie "multilateral proletarizate" pentru a se ajusta cu opiniile ecumenice ale marelui "Iniţiator", iar ca probă că'n ţară s'au tulburat multe dar nu s'a limpezit nimic e că cele inspirate din "Fiul Iubit" s'au realizat şi după a lui răposare.

Astfel Episcopul a schimbat denumirea istorică a Mitropolitului Ungro-Vlahiei (înfiinţată în 1359) în Mitropolia Munteniei şi Dobrogei. Împuşcatul dorea să limiteze puterea Bisericii care avea sub jurisdicţia ei canonică pe Românii ortodocşi din Transilvania şi Ungaria.

O altă schimbare: Mitropolia Moldovei şi Sucevei se numeşte acum Mitropolia Moldovei şi Bucovinei. Amintirea numelui de Suceava, fosta capitală a Moldovei şi reşedinţă de voievozi cu Mânăstirea Mirăuţilor zidită de Muşat Vodă (1375-1394) îl supăra pe Ceauşescu... prea multe biserici, tradiţie şi credinţă. Aci la Suceava, pe "Câmpia Direptăţii" - aşa scrisu-s'a în cronici cuvântul - se celebra suirea pe scaunul domnesc a voievozilor moldoveni după ce mai întâi preoţii dela biserica mânăstirii îi ungeau cu sfântul mir.

Suceava, fosta reşedinţă a lui Alexandru cel Bun, Ştefan cel Mare, Bogdan cel Orb etc. până la Alexandru Lăpuşneanu care a mutat capitala la Iaşi (1564), mărturiseşte prezenţa noastră pe plaiurile răpite de vecini şi era o piedică pentru cel care, "pe baze ştiinţifice"' oferea "raiul socialist" în oraşele agro-industriale, fără biserici, fără tradiţie şi fără cântece.

Înţelegem că numai a spune "Suceava" îl supăra pe "fiul Iubit" dar nu înţelegem de ce actualul Sfânt Sinod să rămână credincios dorinţelor fostului ateu?

...

ARE SRI KGB-IŞTI?

Demascarea lui Aldrich Ames, şeful serviciului CIA de contra spionaj din Rusia şi ţările din Răsăritul Europei, (Soviet Est European divizion) a avut repercursiuni de gradul 8 pe scara Richter şi'n Bucureşti. SRI-ul a desfiinţat serviciul de contraspionaj al KGB-ului.

...

DACĂ VREI PACE

Pregăteşte-te de războiu, spuneau strămoşii: acum pentru a avea pace (ne referim la luptele din Iugoslavia) sunt alte pregătiri: să înarmaezi pe cei neînarmaţi! Se plănuieşte trimiterea de armament Bosniacilor musulmani care se sfâşie cu fraţii lor sârbi ortodocşi, iar dacă Sârbii musulmani, datorită armamentului devin mai puternici decât Sârbii ortodocşi, atunci tot pentru păstrarea păcii, se va trimite armament şi Sârbilor ortodocşi: oferind arme când unuia când altuia se păstrează pacea până la ultimul soldat.

P.S. Din motive umanitare nu se vor înarma văduvele şi copiii orfani.

...

TREI PUBLICATII ŞI TOATE TREI

Pentru a asigura pe cei din afara ţării de fericirea proletară, Bucureştiul ne-a bombardat, pe hârtie veliná, cu trei publicaţii având fiecare un scop bine precizat:

În timpul ce se curăţau librăriile de cultura capitalistă decadentă "Glasul Patriei", tipărit numai pentru export, publica poeziile celor închişi: Radu Gyr, Vasile Militaru, etc., de parcă'n ţară nu se schimbase nimic. Am întrebat pe un grup de tineri artişti veniţi în turneu dacă ştiu cine e autorul poeziei "Mama" (A venit aseară mama...) ce s'a recitat şi nici unul n'a ştiut să indentifice autorul. Unul mi-a spus că-i o poezie populară iar altul a redus numărul autorilor: ori e Goga, ori e Eminescu!

După amuţirea "Glasului" a apărut cu aceeaşi echipă "Tribuna României" scopul era altul: să ascundă mizeria şi teroarea ce se lăţise în ţară sub paravanul unor lecţii de limbă engleză, etc.

Se imagina viaţa unui student bucureştean cu automobil, cu prieteni din străinătate, cu vizita la "moşul dela ţară" care le tăia găina, le oferea cafea, cozonac şi alte bunătăţi pe care românul le şi uitase.

Acum aceleaşi peniţe s'au molipsit de dragul diasporei (nu exil) şi păşind "pe drumul limpeziriii" ne servesc "Curierul Românesc", care caută să tulbure relaţiile ce există între Evrei şi creştinii veniţi din România. "C.R." aruncă vina în exclusivitate că I.P.S. Valerian a fost victimă a lobby-ul evreiesc, dar nu spune că cei doi evrei (unul în Europa, celalt în Statele Unite (New York) erau agenţi ai securităţii cărora li s'au furnizat acte false şi fotografii măsluite ca să înşele opinia publică. (Pacepa: "Red Horizons"). Acum neocomuniştii deveniţi evlavioşi încearcă o altă învrăjbire a refugiului pe chestiuni religioase. Dar ultima manevră are clopoţei legaţi de gât, iar cel care păstoreşte Episcopia dela Vatră, I.P.S. Nathaniel, şi cei din jurul lui, au învăţat lecţia lăsată moştenire de I.P.S. Valerian:

Sau parafrazând un cântec: Să nu crezi în comunişti / Şi nici în vorba lor / Că vorba lor e goală / Şi te mint uşor.

"Spiritualitate şi valori româneşti"

ROMFEST '94

25 - 28 August 1994

Los Angeles, California,

Preşedinte, **Prof. Ilie Smultea**

S.U.A.

Secretar, **Dan Păun**

Oaspeţi de onoare din România care şi-au anunţat participarea:

- **Dl. Prof. Emil Constantinescu** - Preş. Convenţiei Democratice
- **D-na Prof. Ana Blandiana** - Preş. Alianţei Civice
- **Dl. Octavian Paler** - Scriitor şi ziarist
- **Dl. Vartan Arachelian** - Televiziunea Română
- **Prof. Aurel Răuţă** - Scriitor şi ziarist

PROGRAMUL FESTIVITĂŢILOR:

JOI 25 AUGUST

7.00 pm - Recepţie în holul Hotelului "Embassy Suites"

VINERI 26 AUGUST

9,00 am - 12.00 pm - Masă rotundă .: "Situaţia din România actuală", cu invitaţii din ţară (oameni politici şi ziarişti) - în sala de conferinţe a hotelului "Embassy Suites"
12.00 pm - 1.30 pm - Masa de prânz
1.30 pm - 5.30 pm - Masă rotundă (Continuare)
5.30 pm - 7.00 pm - Cocteil
7.30 pm - 8.30 pm - Masa de seară
8.30 pm - 12.00 am - Dans

SÂMBĂTĂ 27 AUGUST

9.00 am - 12.00 pm - Conferinţe pe secţii în sălile de conferinţe ale hotelului "Embassy Suites".
12.00 pm - 1.30 pm - Masa de prânz
1.30 pm - 5.00 pm - Masă rotundă : Rezoluţie, concluzii - în sala de conferinţe a hotelului "Embassy Suites"
5.00 pm - 7.00 pm - Cocteil
7.00 pm - 8.30 pm - Masa de seară
8.30 pm - 11.00 pm - Program artistic

DUMINICĂ 28 AUGUST

10.00 am - 12.00 pm - Slujbă religioasă
2.00 pm - Banchet de închidere a lucrărilor ROMFEST '94

Tema Romfest '94 este : "Spiritualitate şi valori româneşti"

Cei ce doresc să participe prin lucrările lor la sesiunile ROMFEST '94, sunt rugaţi să trimită o copie a lucrării respective, până la 30 Iunie 1994, la:

Secţia Tineret (Lb. română)	Secţia Tineret (Lb. engleză)	Secţia Culturală	Secţia Istorică	Secţia Politică	Secţia Religioasă
Victor Velculescu	Jimmy Crăciun	Prof. A. Ciufecu	Prof. Ilie Smultea	Prof. I.Halmaghi	Pr.Cornel Avramescu
2070 Rapallo Way	6204 Detroit Ave.	90 Laslo Terrace	700 Seaside Lane	3110 Gaewood Crt.	17228 McFadden, ap.A
W. Pittsburg, CA.	Cleveland, OH.	Fiarfield, CT.	Trinidad, CA.	Alliance, OH.	Tustin, CA.
94565, USA	44144, USA	06430, USA	95570, USA	44601, USA	92680, USA

Timpul acordat fiecărei lucrări este de maximum 15 minute.

Artiştii plastici şi sculptorii care doresc să participe la expoziţia ROMFEST '94 sunt rugaţi să trimită un Curriculum vitae, fotografii şi lista de lucrări ce doresc să le expună. Spaţiul acordat fiecărui artist fiind limitat, se acordă prioritate primilor înscrişi. Fiecare artist este responsabil de transportul şi supravegherea lucrărilor sale.

Scrieţi la:
Arh. Dan Păun, 958 S. Crossbow Lane, Anaheim, CA., 92804, USA.

Rezervaţi-vă camere la:

"EMBASSY SUITES" HOTEL

8425 Firestone Boulevard, Downey, California, 90241, USA, Tel. (310) 861-1900; din Canada: 1-800-458-5848; Fax: (310) 923-5847. Pentru a obţine preţul redus la cazare: 1 - 4 persoane - $ 79 US; 6 persoane: $ 99 US plus 9% taxă, menţionaţi: "Rezervaţie pentru ROMFEST". În preţ este inclus micul dejun (stil bufet) şi coctail seara, între 5-7 p.m.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

ÎNCEPUTUL DIFICIL AL AUTOGUVERNĂRII PALESTINIENE

POLIȚIA PALESTINIANĂ INTRĂ ÎN JERICHO

Pe data de 3 Mai la Cairo, premierul israelian Rabin și conducătorul OLP, Arafat, în prezența Miniștrilor de Externe Christopher și Kozirev au semnat acordul de retragere a trupelor israeliene din Gaza și Jericho, primul pas pentru o autoguvernare palestiniană.

Pe data de 13 Mai, trupele israeliene s'au retras, iar serviciul de ordine a fost preluat de primele unități ale poliției palestiniene, care se va ridica în final la un număr de 9.000 polițiști.

Odată cu intrarea forțelor de ordine palestiniene, formate din luptători OLP ce au fost antrenați pentru noua lor misiune în Iordania și Egipt, au fost momente de mare entuziasm atât în Gaza cât și în Jericho care au stat sub ocupație israeliană timp de 27 de ani.

Orașul Jericho (15.000 de locuitori) va fi locul unde Arafat își va instala cartierul general. Suprafața zonei de autoguvernare a fost stabilită deocamdată la 38 km.p. Secretarul de Stat Christopher a făcut o scurtă vizită aici, iar paza i-a fost asigurată de noua poliție palestiniană.

Autoguvernarea nu va putea practic începe decât în momentul când va fi ales Consiliul Palestinian, compus din 24 membri, dar alegerea a fost amânată din cauza divergențelor din sânul oficialilor palestinieni.

Evoluția spre o trecere pașnică la o autoguvernare palestiniană este obstrucționată în continuare de curentele extremiste, care s'au opus încă dela început unui acord israelo-palestinian. Gruparea fundamentalistă Hamas (finanțată de Iran) ca și Grupul Islamic au continuat actele teroriste în Hebron.

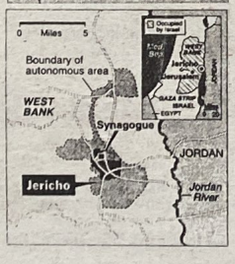

O surpriză neașteptată și neplăcută pentru Israelieni, care a dus la o nouă situație de tensiune, au fost declarațiile lui Arafat făcute în Africa de Sud, unde liderul palestinian a făcut apel la "jihad" (război sfânt) pentru eliberare Ierusalimului. De asemenea Arafat a dat un ordin prin care în Gaza și Jericho vor fi abolite legile israeliene, ceea ce contravine cu acordul semnat la Cairo, după cum au declarat atât Christopher cât și Peres. În această situație Israelienii au început să se îndoiască de credibilitatea lui Arafat și sunt îngrijorați de soarta celor 5.000 de coloniști evrei din Gaza care au în jurul lor 800.000 de palestinieni.

O problemă acută este nevoia de ajutoare financiare pentru a putea pune pe picioare economia și instituțiile în zonele de autoguvernare. Au fost promise în acest sens ajutoare internaționale dela Statele Unite, Uniunea Europeană și alte state în valoarea de 2,4 milioane dolari pentru perioada 1994-1996.

PRIMUL PREȘEDINTE NEGRU AL AFRICII DE SUD

Pe data de 9 Mai, noul Parlament al Africii de Sud a ales în unanimitate ca președinte pe Nelson Mandela (71 ani). El este al zecelea președinte al uniunii înființată în 1910 și întâiul președinte negru ales după primele alegeri libere la care a participat cu drepturi egale întreaga populație neagră.

La ceremonia depunerii jurământului din 10 Mai, au participat 45 de șefi de state, printre invitați făcând parte și Vice-președintele american Al Gore, Hillary Clinton, Prințul Philip (șotul Reginei Elisabeta a II-a a M. Britanii), Yasir Arafat și Fidel Castro.

Alegerea lui Nelson Mandela este urmarea victoriei partidului său, Congresul Național African, care la alegerile din 29 Aprilie a obținut 62,6% din voturi. Pe locul al doilea s'a clasat Partidul Național cu 20,4%, partid condus de fostul președinte F.W. de Klerk, iar locul al treilea a revenit Partidului Libertății, Inkatha, cu 10,5% voturi. Liderul acestui partid este conducătorul zulus M. Buthelezi, vărul regelui Zulușilor, Zwelethini.

NELSON MANDELA DEPUNÂND JURĂMÂNTUL

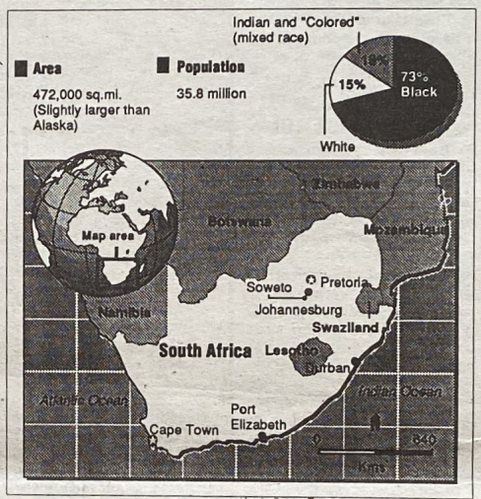

De remarcat că partidul Inkatha a fost angajat de peste 10 ani într'un război civil cu Congresul Național African, război care a făcut multe victime, dar care a încetat în momentul când Zulușii au acceptat să ia parte la alegeri.

Ceî 27 de miniștri ai noului guvern au fost numiți după criteriul proporționalității, acordându-se fiecărui partid un număr de miniștere, conform cu procentajul obținut la alegeri. Astfel, Congresul Național are 18 miniștri, Partidul Național 6, iar Inkatha 3. De remarcat că Ministrul de Finanțe din vechiul guvern, albul Derek Keys a fost menținut în post.

Mandela a numit doi vicepreședinți, pe Thabo Mbeki și pe fostul președinte de Klerk. În cuvântarea sa dela ceremonie, Nelson Mandela a adus elogii fostului președinte F. W. de Klerk pentru rolul pe care acesta l-a avut în evenimentele care au dus la revoluționara transformare a Africii de Sud.

De reamintit că F. W. de Klerk a fost ales președinte în August 1989 și numai după o lună a început o politică de desființare a apartheidului, legalizând protestul public și desființând interdicțiile impuse până atunci Congresului Național African. La 11 Februarie, a fost eliberat din închisoare, după o detenție de 27 ani, liderul african Nelson Mandela. Între cei doi lideri a urmat o activă conlucrare, care a dus la elaborarea unui nou proiect de Constituție democratică, care a dus la actuala structură executivă și legislativă a statului.

Pentru această activitate intensă dusă în slujba instaurării drepturilor omului, a democrației și păcii, Nelson Mandela și F.W. de Klerk au primit la 10 Decembrie 1993 Premiul Nobel pentru Pace.

Pe data de 24 Mai Nelson Mandela s'a adresat pentru prima oară noului parlament format din cei 400 de membri ai Adunării Naționale și cei 90 de senatori. El a făcut apel la reconciliere și la o cooperare patriotică, pentru a putea îmbunătăți situația economică și socială.

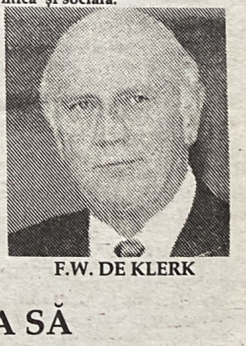

F.W. DE KLERK

CHINA VA CONTINUA SĂ PRIMEASCĂ CLAUZA

Președintele Clinton a fost nevoit din nou să facă un viraj de aproape 180 grade în politica sa externă. El a reînoit clauza națiunii celei mai favorizate acordată Chinei, abandonând efortul de a utitiliza relațiile comerciale pentru a forța Beijingul să facă progrese în drepturile omului.

Clinton a declarat că importanța strategică și economică a Chinei a crescut în asemenea măsură încât a devenit neînțelept să pună în practică sancțiunile pe care le-a preconizat acum câteva luni.

Deși președintele Clinton a criticat în campania sa electorală pe George Bush pentru politica sa concesivă față de China, el a ajuns acum să adopte exact atitudinea fostului președinte. Interesele economice au primat față de imaginea pe care Statele Unite vor să o aibă ca lideră în pledoaria pentru drepturile omului.

Decizia președintelui a fost criticată de mulți membri ai congresului, dar a fost aplaudată de oamenii de afaceri. China este considerată în prezent a treia mare putere economică a lumii și are în acest domeniu cea mai mare creștere anuală (9%).

Se poate reaminti că Beijingul a exportat anul trecut în Statele Unite bunuri în valoare de 33 miliarde de dolari și a cumpărat dela Americani articole comerciale evaluate la 9 miliarde, asigurându-le acestora existența a 150.000 de locuri de muncă. Marile companii americane ca Boeing, AT&T, Wal-Mart etc. fac investiții fructuoase în China. Recent firma Boeing a și încheiat un contract în valoare de 5 miliarde dolari pentru livrarea a 50 de nave aeriene.

Companiile Boeing și Douglas au încheiat împreună anul trecut un contract de 3 miliarde de dolari.

Milioane de americani cumpără acțiuni în Shangai și Hong Kong.

Washingtonul speră ca Beijingul să determine Coreea de Nord să renunțe la programul ei nuclear.

China este pe cale de a face un test subteran cu o bombă de hidrogen la Lop Nor. Este al 40-lea test dela prima sa experiență din 1964. Americanii au făcut până acum peste 1000, iar Rușii peste 600.

ORIENTARE SPRE STÂNGA ȘI ÎN UNGARIA

După Lituania și Polonia alegerile din Ungaria au arătat și aici o preferință pentru Partidele de stânga.

Astfel victoria a revenit în mod detașat Partidului Socialist (fostul partid comunist) care a obținut 32,8% din voturi. Au urmat Democrații Liberi cu 19,9%, iar Forumul Democratic (coaliția guvernamentală) nu a obținut decât 11,7 din voturi. Partidul Agrarian al Micilor Proprietari a câștigat 8,8% din sufragii, iar Creștin Democrații 7,7%.

În alegerile din 1990, Socialiștii au obținut numai 11% din voturi.

Se crede că viitorul Prim-ministru va fi Gyula Horn (62 de ani), liderul Partidului Socialist. Trebue remarcat că Horn, fost Ministru de Externe socialist, a deschis în Septembrie 1989 frontierele pentru zeci de mii de Est-Germani care au putut astfel trece prin Austria în Germania de Vest. Actul a fost considerat ca prima ruptură în zidul Berlinului.

Înfrângerea coaliției guvernamentale se datorează nemulțumirii populației, față de situația economică în declin. Astfel șomajul este de 12%, inflația a atins 22%, iar producția a scăzut în ultimii patru ani cu 23%.

Forumul Democratic a fost criticat pentru felul cum a acționat în perioada postcomunistă, în schimb a fost reamintit ca pragmatic și expert ultimul guvern comunist.

Toate partidele, inclusiv Socialiștii au declarat că sunt pentru o integrare în Europa de Vest, economie de piață și apartenență NATO.

Se crede că Partidul Democraților Liberi, format în 1990 de intelectuali urbani și activ în opoziția sa anticomunistă, va fi ca o contragreutate într'o coaliție guvernamentală cu Socialiștii.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

NEAMURILE ROMÂNEŞTI

Lucian G.COSTI

În articolul precedent al "Cronicii internaţionale" s'a strecurat o eroare cu privire la data naşterii Împăratului Iustinian. Facem cuvenita rectificare: anul naşterii sale este 482. Afirmaţiile făcute despre marea personalitate a Neamului nostru care a fost Iustinian au avut darul să-i contrarieze pe cei care iau drept dogmă sacrosanctă cele învăţate din cărţile de istorie, pentru care Iustinian e doar un împărat roman. Nu se menţionează nicăieri cărui neam aparţine! Istoria poate fi falsificată nu numai prin distorsionări ale adevărului, ci şi prin omisiuni. Este cazul de faţă, dar ne punem întrebarea: cum a fost posibil ca întreg tezaurul de minţi luminate pe care l-am dăruit Europei să nu ni se atribuie? Nici nu e de mirare că unele surse îl citează drept "Ilir", deşi Ilirii, îndeaproape înrudiţi cu Tracii, vorbeau de mult aceeaşi limbă *(1)*. În plus, şi astăzi se află în vecinătatea anticului Tauresium, locul de naştere al lui Iustinian, aşezări curat româneşti care au rezistat presiunii invadatorilor slavi şi a căror vechime se pierde în negura timpului.

Dar marile falsuri istorice nu se opresc la câteva omisiuni de nume celebre: abia dacă se aminteşte ceva despre Românii din Macedonia, iar despre Românii din Valea Timocului, Vidin şi Morava se păstrează o tăcere absolută. O lucrare excelentă, "Sacra Tribalia" (autor Ion di la Vidin, ed. Erasmus, Bucureşti 1994) trece în revistă soarta acestei importante ramuri a Neamului Românesc aflat de milenii la Sudul Dunării, pe care istoricii noştri nu au avut nici măcar curiozitatea să o studieze, şi care totuşi numără 2.200.000 de oameni. Politicienii români s'au ferit să ridice problema acestui grup compact românesc situat între Sârbi şi Bulgari, din dorinţa de a nu-i supăra pe vecinii balcanici susţinuţi făţiş de Rusia, marea noastră duşmană dela Est. A sosit însă timpul să spunem adevărul pe faţă şi să ne învingem teama paralizantă faţă de Ruşi şi de protejaţii lor. Neamul Românesc este moştenitorul întregului teritoriu pe care l-au avut strămoşii săi, dela Adriatică la Marea Neagră, indiferent câţi barbari l-au călcat şi câte state uzurpatoare şi-au declarat cu orgoliu dreptul de a stăpâni aceste locuri. Rând pe rând, ele au fost înghiţite de tenebrele istoriei; timpul lor se măsoară cu secolele, timpul românesc se măsoară cu mileniile.

Instinctul diplomaţiei româneşti din perioada de început a Statului Român modern nu a dat greş: atât Cuza, cât şi Carol I s'au orientat cu precădere spre obţinerea unei supremaţii româneşti în Balcani. Logica este simplă şi la fel de actuală şi acum: protejarea nucleului românesc din Dacia nu are sorţi de reuşită fără asigurarea controlului asupra flancului sudic. Aflat la intersecţia ciocnirilor a trei mari imperii agresive: otoman, austro-ungar şi rusesc, Statul Român nu se putea dezvolta decât în funcţie de circumstanţele oferite de jocul de forţe dintre acestea. Decesul Imperiului Otoman la finele secolului XIX a lăsat un vid politic în Sudul Dunării, repede speculat de Rusia, care recreează două state slave, Serbia şi Bulgaria. Luată prin surprindere, Austro-Ungaria nu are de ales decât un conflict deschis cu Moscova. Dar toată perioada dinaintea Primului Război Mondial e marcată de insistenţa cu care Bucureştiul îşi prepara strategia balcanică, care înscria printre succese afirmarea naţiunii române sud-dunărene ca etnie recunoscută în Imperiul Otoman (1905), socotită ca un prim pas spre statalitate, apoi recuperarea Cadrilaterului în 1913, ce fusese atribuit de către Rusia protejatei sale Bulgaria (1878). Construcţia balcanică dorită de Români avea drept scop stabilirea hegemoniei noastre în zonă, contracararea expansiunii ruseşti şi austro-ungare şi asigurarea unui spaţiu controlat, gata să sprijine eforturile îndreptate spre recucerirea pământurilor aflate sub dominaţie străină, Basarabia, Bucovina, Ardealul. Evenimentele au evoluat însă pe o altă direcţie odată cu declanşarea războiuluiu din 1914.

Noua condiţie a României, după 1918, face ca direcţia tradiţională a diplomaţiei noastre să se modifice: Imperiul Austro-ungar decedase şi el. Rămânea un singur mare inamic, Imperiul Rus, învesmântat în haina bolşevică. Orice interese naţionale în Balcani sunt abandonate de teama de a nu supăra Iugoslavia, noul stat hibrid care era considerat a fi un aliat în faţa tendinţei de refacere a Ungariei "Mari". Erorile făcute de politicienii români din perioada interbelică aveau să ne coste scump. Otrăvit de ură şi însetat de revanşă, Imperiul Muscal se revărsa nimicitor peste Români. Sub masca ideologiei comuniste, panslavismul înfloreşte ca niciodată în Balcani, România Mare este sfârtecată, milioane de conaţionali sunt ucişi, deportaţi, ocupaţi, alte milioane iau drumul Vestului; Românii din Sud sunt supuşi unei deznaţionalizări fără precedent.

Destrămarea în 1991 a Imperiului Sovietic a fost un adevărat miracol care punea capăt tragediei Românilor din ultima jumătate a acestui secol şi deschidea totodată era renaşterii naţionale româneşti. Muscalii n'au priceput însă lecţia istoriei; de trei ani se încăpăţânează să reclădească imperiul sfărâmat, folosind şantajul politic şi economic, agresiunea armată (războiul purtat de armata a 14-a în Transnistria contra Românilor) şi diversiunea ideologică. Pentru noi au pregătit ideea mai multor "neamuri româneşti", reluând clişeele bolşevice. Apare aşadar un neam moldovenesc, căruia i s'a permis (până ce se însănătoşeşte Ivan) şi un stat în limitele concepute de mintea diavolească a lui Stalin, de data asta minus fâşia transnistreană, Românii de acolo fiind scoşi din ecuaţie: Kremlinul a decis că până la Bug nu există Români. Un alt "neam" românesc e fabricat pentru Românii din Sudul Dunării, care, dacă şi-ar ridica fruntea, ar incomoda planurile panslave ale marelui Imperiu Rus extins până la Adriatică şi Egee. Ca o culme a nerușinării, acest conglomerat condus de Moscova are deja o tentă de apărare a Ortodoxiei, deşi cei care-l născocesc sunt foştii bolşevici atei; dar pentru un bun Rus orice scenariu e valabil, atâta timp cât se ating scopurile prevăzute în testamentul lăsat mujicilor de Piotr I.

Ca prin farmec, se ţin conferinţe internaţionale în care obscuri specialişti de ocazie certifică existenţa unui neam românesc diferit ce locuieşte părţi din Grecia, Albania, Bulgaria şi Macedonia, spre marea bucurie a celor care-i stăpânesc direct, încântaţi că România nu poate să-şi adjudece nici un drept asupra fiilor ei oprimaţi. Conjuraţia muscală pare a reuşi de minune, spectrul unei Românii mari şi puternice, care-şi impune interesele în Balcani, fiind abil îndepărtat. Şi totuşi, arena balcanică s'a modificat substanţial în detrimentul Rusiei, odată cu explozia Iugoslaviei. Desfacerea acestui stat artificial şi conflictele sângeroase ce au urmat au avut şi un efect nescontat, favorabil renaşterii româneşti: ministatele din Sud sunt formaţii firave şi forţa lor s'a măcinat considerabil prin agresiunile reciproce. Ele vor tinde necesarmente să graviteze în jurul unui centru. Moscova încearcă din răsputeri să devină acest centru şi să oprească Bucureştiul să-şi preia locul legitim.

Planurile muscale au consimţământul bubulilor: numai aşa se explică distrugerea accelerată a economiei româneşti, căderea leului (paritatea era 40 lei pentru dolar la schimbul la negru în 1980 şi 1700 lei pentru dolar în 1994, adică o devalorizare de 42 de ori a monedei naţionale), pauperizarea populaţiei, şomajul nejustificat, ruinarea industriei de larg consum, ingerenţa obraznică şi nefastă a băncilor mondiale care impun condiţii politice inacceptabile pentru un guvern normal, privatizarea stil sălbatic, legea avorturilor (veritabila armă contra României de mâine), marginalizarea vârfurilor sănătoase ale armatei şi trecerea sub comanda unui ministru civil care se întrece în declaraţii filoruse, buget derizoriu pentru înarmare şi cultură, dezorientarea tineretului, toate în numele democratizării şi "westernizării" ţării.

Posibila confruntare din Crimeea dintre Moscova şi Kiev ar crea un al doilea focar în partea de Nord-Est a ţării. Este greu de presupus că România poate sta impasibilă între butoiul de pulbere al Balcanilor şi cel din Crimeea. Cum se va face ordine, încă nu putem şti. Consemnăm însă diversiunea "neamurilor" româneşti, pe care toţi cei din jur o agrează de frica numărului şi implicit a forţei şi ponderii politice a Românilor de după astâmpărarea apelor tulburate de talazul slav în derivă. Ne putem oare imagina o ţară în care se reîntorc milioanele de Români din exil şi cei dispersaţi pe stepele Rusiei şi Siberiei, o ţară redutabilă în care au loc toţi Românii uitaţi, fie ei din Banat, Timoc, Macedonia, Transnistria? Dacă răspunsul este afirmativ, atunci înseamnă că nu vom putea pune bazele acestei Romania Magna pentru care deviza ar putea semăna cu cea a Spaniei: Una, Mare, Liberă.

1) Grand Dictionnaire Encyclopédique Larousse, vol.6, p.5921.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

EFEMERIDE

IMPOSIBILUL VEROSIMIL

Palestinienii au semnat o pace cu Evreii şi constestatul Nelson Mandela a ajuns preşedinte ales al Republicii Africa de Sud. În Ungaria au câştigat alegerile neo-comuniştii, iar în Italia s'a format primul guvern naţionalist din Europa, după cel de-al Doilea Război Mondial. Anglia este legată de Europa printr'un tunel ombilical, închizând o pagină de istorie de separatism de vechiul continent, iar basarabenii lui Snegur merg înapoi în tunelul timpului, spre băşica de porc în loc de fereastră, cu nostalgii masochiste, ca năvălirea Tătarilor sau a pohodului na Sibir.

Numele Grecului disperat din Asia Mică, pornit fără un sfanţ în buzunar, pentru a se căpătui în Lumea Nouă, este imortalizat în Cimitirul Eroilor Americani dela Arlington, alături de numele Preşedintelui Kennedy, fără nici un protest din partea armatei americane, a veteranilor, văduvelor şi orfanilor de război, trăgând o trăsătură de unire între cei care au murit pentru apărarea ţării şi a idealului de libertate şi văduva care se mărită cu un bogătaş suspect.

Cum era de aşteptat, negustoria primează asupra oricărei noţiuni de drept. Belicoşii propagatori ai dreptului omului, s'au făcut că uită această noţiune, când China comunistă le-a râs în nas, auzind de asemenea năzbâtii şi pentru a nu pierde cifra afacerilor de miliarde de dolari, multe miliarde, Americanii au acordat din nou Clauza Naţiunii celei mai Favorizate, ucigaşilor de acum patru ani, ai studenţilor şi tineretului din Piaţa Tien-An-Min.

În topul evenimentelor conduce totuşi România, care a realizat nebănuita performanţă, ca în ţara singurei revoluţii anticomuniste, să ia fiinţă legală un partid comunist cu adevărat, fără obişnuita mască de social-muncitoresc sau alte asemenea etichete. Performanţa este cu atât mai de neînţeles, dacă ne gândim că cei mai înverşunaţi staliniştii din România, cominteriştii Ana Pauker, Vasile Luca, Gheorghiu-Dej, Groza şi întreaga lor gaşcă, în Martie 1948, au abandonat numele de partid comunist, transformându-l în partidul muncitoresc, nume sub care a activat pe întreaga perioadă a distrugerii României, denumită perioada "dictaturii proletariatului". A trebuit să vină paranoicul din Scorniceşti la putere şi abia în 1965, a revenit la vechiul nume de partid comunist.

Comuniştii sunt şi Verdeţ şi Adrian Păunescu şi toţi cei care stăteau cu mâna în buzunar în Decembrie 1989, gata să-şi azvârle carnetele de partid în foc, dar totuşi le-a fost ori teamă ori ruşine să se numească pe faţă comunişti, atunci când şi-au înfiinţat un partid.

Acum însă situaţia nu este nici cea din 1944 când comuniştii i-au primit cu flori pe Ruşii care ne cotropeau ţara, nici cea din 1965, când eram total abandonaţi zeiţei Yalta. Situaţia politică este radical diferită, partidele de tradiţie comuniste din Europa şi-au schimbat numele compromis definitiv, iar practic, în afară de Coreea de Nord, China şi Vietnamul din Asia, şi Cuba lui Castro din America, sub o formă mai dură sau catifelată, comunismul a sucombat în restul lumii.

În România există însă şi o opoziţie. Chiar nici un partid mai serios (dacă există aşa ceva) nu a fost în stare să protesteze vehement împotriva acestui fapt? "Calm plat", cum ar fi spus vechii navigatori cu pânze.

A adormit şi vechiul humor românesc. Nici tu Tănase, nici Păstorel, nici proletarul Bula. Macar după vizita în ţările latine, a zâmbăreţului dela Cotroceni, care înclină balanţa "modelului suedez" spre Castro, parafrazându-l pe Tănase de pe vremuri, Românii ar fi putut spune că au un preşedinte "castrat". Dar timpul nu este pierdut...

Cu partidul comunist nou înfiinţat, în România se va cânta legal Internaţionala, se va încârliga din nou secera cu ciocanul şi nomenclaturiştii cu ciolanul.

Sloganele vechi vor murdări iar pereţii cu "Noi nu ne vindem ţara" şi "Noi muncim, noi nu gândim", în mine se vor confecţiona bâte în loc să se scoată cărbuni, în pseudo-parlament căldiceii vor sta cuminţi pentru a-şi încasa diurnele, iar comuniştii cu ura de clasă vor căuta să vină la putere.

Lehamite, tragi-comedie sau catastrofă? Un partid comunist legal în România, unde s'au înscris membri. Se poate ceva mai deplorabil? Da! Venirea lui la conducerea ţării, dar atunci nu cred că va mai exista cineva care va avea cinismul să spună că "Viitor de aur ţara noastră are". Pentrucă atunci nu va mai exista viitor pentru Români şi România.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

Un intermezzo despre Piteşti

Ion BOIERU

Cu cât pătrundem mai mult în adâncurile tragediei dela Piteşti, cu atât înţelegem mai bine structura criminală a comunismului şi nu se poate face nici o comparaţie cu alte concepţii şi ideologii politice, oricât de oribile ar fi acestea. Nici una nu este mai înjositoare pentru condiţia de existenţă umană. Acest lucru se va demonstra şi mai mult, pe măsură ce vor apărea la suprafaţă mai multe mărturii ale celor care au fost în iadul roşu dela Piteşti. Şi sunt multe pe cale să apară, şi îşi aşteaptă rândul.

Problema dificilă care se pune astăzi, întregului popor român, ca şi întregii lumi civilizate este o problemă morală. Cum este posibil ca acei ce au fost implicaţi în crimele dela Piteşti, în genocidul tineretului românesc, ca să desfigureze însăşi identitatea spirituală a aceştui tineret, să mai aibă pretenţia de a conduce o ţară şi de a continua să se menţină la putere, prin fraudă, minciună, lipsă de responsabilitate şi neîntreruptă înşelăciune. Aşa cum face nomenclatura lui Ion Iliescu. Toată această nomenclatură comunistă, este putredă din punct de vedere moral, căci a fost asociată direct cu regimul lui Ceauşescu. Timp de 40 de ani de dictatură comunistă, societatea românească a trăit într'o formă de viaţă decadentă impusă de concepţia marxistă şi căreia nu i se poate sustrage decât un număr foarte mic de oameni şi familii. Cei care s'au opus şi au încercat să scape presiunilor marxiste, au fost ucişi sau au înfundat temniţele. Acolo, în temniţe s'a aplicat un regim sever de lichidare sau o metodă nouă de dezumanizare: reeducarea, după doctrina comunistă, care nu însemna decât reducerea omului la nivelul zoologic al bestialităţii.

Astăzi, după 40 de ani, nomenclatura comunistă, susţinută de întreaga pleavă a partidului comunist, încă loveşte puternic, nemilos, în victimele dictaturii de 40 de ani. Şi îşi arogă, cu toate acestea, drepturi şi puteri de acuzare, de învinovăţire ale tuturor acelora care s'au opus şi continuă să se opună regimului comunist.

Nomenclatura de azi trece sub tăcere sutele de mii de crime, săvârşite în numele ideologiei comuniste, timp de 40 de ani şi îşi arogă drepturi de cenzură morală asupra ţării întregi, asupra trecutului şi viitorului ei, printr'o aroganţă şi impertinenţă pe care nu le-a cunoscut niciodată istoria omenirii.

Nomenclatura comunistă de azi, trădează în continuare toate idealurile şi virtuţile specifice neamului românesc. Şi, guvernează, în numele trădării, în numele imoralităţii.

Inchisoarea dela Piteşti este emblema trivialităţii morale, a partidului comunist. Acolo, s'a demonstrat calitatea intrinsecă a ideologiei marxiste: cea de ucidere a omului, a neamului, a culturii, a tineretului României şi a oricărei legi morale şi a demnităţii umane. Acei ucigaşi, au toate drepturile civile, juridice, politice, în timp ce acei care au fost năpăstuiţi, loviţi, torturaţi şi au suferit 40 de ani, sunt îngrădiţi şi marginalizaţi de nomenclatura comunistă. Şi astăzi, aceştia sunt socotiţi "declasaţi" şi "subumani", aşa cum i-a etichetat regimul comunist, la Piteşti, Gherla, şi alte temniţe de teroare, din timpul celor 40 de ani.

Aşa, de exemplu, partidul comunist a fost legalizat în România în timp ce partidele din trecut ale acelora care au fost torturaţi, nu au dreptul să iasă la suprafaţă. Căci aşa decretează nomenclatura lui Iliescu, în dispreţul întregului popor român, în dispreţul oricărei legi de viaţă morală.

Se vorbeşte de crimele legionarilor, dar niciodată de crimele comuniste. Ca şi când ar fi posibilă o comparaţie în materie de criminalitate. Ion Iliescu ar fi în cazul unei comparaţii de criminologie, cel mai mare criminal al ţării. Căci, după răsturnarea dictaturii odioase a lui Ceauşescu, şi o eliberare de câteva minute a ţării, nomenclatura lui Iliescu, a dat o altă direcţie Revoluţiei din Decembrie 1989, şi a reinstaurat regimul comunist, sub alte formule, care, în esenţă, nu sunt deloc deosebite de structura comunismului care a fost "stăpânul" şi "criminalul" ţării din 1945 până astăzi.

Ion Iliescu este criminal şi prin continuarea genocidului naţional, dar şi prin oprirea procesului de eliberare naţională şi a procesului de refacere spirituală, politică şi socială a societăţii româneşti.

Poporul român nu este liber, astăzi. Din cauza lui Ion Iliescu şi a nomenclaturii lui, care afişează în aparenţă o "democraţie" politică cu libertăţi, dar care este tipică mentalităţii comuniste, adică o democraţie falsificată. Prin această democraţie falsă a fost amăgit şi o bună parte din popor. Şi, asta este o altă faţă a crimei lui Ion Iliescu şi a nomenclaturii lui.

Nu încercăm să fim profeţi şi să vorbim de o dată când totuşi poporul român se va elibera de pârjolul şi năpasta comunistă şi nomenclatura va dispare. Popoarele nu sunt la discreţia unor accidente istorice. Ele sunt lăsate de Dumnezeu, în cuprinsul unui plan transcendental şi accidentele sunt picături aproape invizibile în vastitatea istoriei omeneşti, aşa cum s'a văzut cu "domnia" stupidă a comuniştilor din România şi din alte părţi ale lumii, inclusiv Rusia.

Însă avem câteva puncte temeinice pentru speranţele noastre de viitor:

a. capacitatea poporului român de a se regăsi după învolburările şi dezastrele istoriei, însoţită de credinţa creştină profundă care-l va ajuta să-şi limpezească apele cugetului şi să hotărască să-şi făurească propriul destin istoric, care să fie pe linia structurii lui spirituale şi a tradiţiilor care i-au închegat unitatea de neam (prin legătura între cei morţi, cei de azi, şi cei ce vor fi în viitor).

b. Şi aici venim la bogăţia naţională a celor tineri, nealteraţi de trivialităţile marxiste, şi care în puritatea lor iniţială, dispun de toate disponibilităţile sufleteşti de înţelegere şi contact direct cu subconştientul naţional în cuprinsul căruia se frământă toate tendinţele şi vrerile fiinţei româneşti şi de unde pornesc toate năzuinţele originale ale acestei fiinţe.

c. uzura firească şi anacronismul ideologiei marxiste. Supravieţuirea de azi este artificială, a dispărut peste tot în lume şi acum trăieşte agonia ultimelor sale clipe. Nimic nu-l mai poate salva, dela finalul acestei agonii.

Dacă Ion Iliescu nu pricepe toate aceste lucruri, şi nici nomenclatura lui comunistă, asta este treaba lui, atât îl ajută mintea, căci niciodată nu a strălucit cu o minte mai acătări.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

MINUNILE DIN ROMÂNIA

De o bucată de vreme, mai precis, după Revoluţia din 1989 şi împuşcarea bâlbâitului, au apărut în presa din ţară câteva articole, dări de seamă, reportaje pe care le puteai căuta cu lumânarea în ziarele aşa zisei societăţi "multilateral dezvoltate", cum îi plăcea să-i zică scorniceanul.

Nu-i vorba de Obiecte Zburătoare Neidentificate (UFO) nici de încălzirea - netam, nesam - a pereţilor unei case, inexplicabile de mintea omenească, prin care Divinitatea îşi arată prezenţa. Şi nu-i de mirare că tocmai România a fost "mireasa aleasă", România, ţara în care numele lui Dumnezeu se scria în anii de apogeu ai comunismului cu "d" mic, ţara în care bisericile erau demolate iar altarele batjocorite de înşişi slujitorii lor, în timp ce adevăraţii preoţi se stingeau cu zile prin închisorile ceauşiste.

Dacă cele de mai jos apăreau într'o "publicaţie bombă" din care apar cu duiumul astăzi în Capitală, am fi zis că nu-i nimic altceva decât "un cârlig" ademenitor pentru a prinde în el alţi cititori. Cum însă ele apar în două din cele mai populare publicaţii din ţară, era normal să nu atragă atenţia.

Primul reportaj asupra căruia ne oprim de data aceasta, a apărut în numărul 45 al săptămânalului "Flacăra", semnat Dan Gheorghe. Şi iată aici spovedania tăietorului de lemne Petru Man:

"Noi tăiem lemne aici la depozit. Astea sunt lemne pentru vagoanele C.F.R. care le trebue la restaurant sau ce mai au ei acolo'n vagon. În ziua de 3 Octombrie, pe la 10 dimineaţa, noi tăiam lemne, că le tăiam mai mult cu toporul. Am luat o buturugă din grămadă, la întâmplare, am pus-o pe butuc şi am dat o dată cu toporul. Am despicat-o în două şi ce să vezi, am găsit semnul crucii în mijlocul lemnului! Cum despicam eu buturuga, a rămas semnul crucii pe amândouă bucăţile despicate. Eu vreau să spun că nu sunt prea credincios şi am vrut să sparg odată una din bucăţile cu semnul crucii şi când am vrut să dau, mi-a scăpat toporul din mână, că m'am şi ferit să nu mă lovesc în picior. Atunci m'am speriat şi am zis că asta-i minune dela Dumnezeu..."

Cele două bucăţi de lemn cu semnul crucii pe ele au fost depuse la biserica "Buna Vestire" pe Calea Giuleşti (Bucureşti). Şi iată acum şi ce a declarat părintele bisericii "Buna Vestire", Lucian Gheorghe, ziariştilor:

"Din prima clipă când am văzut buturuga, am crezut în minunea dela Dumnezeu..."

Un alt caz miraculos, este povestit în numărul 500 al ziarului "Evenimentul zilei". Sub titlul pe întreaga pagină: *"Minunea dela Piteşti. În icoana Maicii Domnului cu Pruncul, Sfintei Fecioare i-a apărut a treia mână."* Dl. Ion Zurbaşu scrie următoarele: ***"În casa familiei Magdalena Mătuşa din Piteşti, cartierul Războieni, s'a întâmplat un fapt miraculos - după mărturiile celor din casă şi ale vecinilor: în icoana Fecioarei Maria cu Iisus în braţe, pe lângă cele două mâini ale Sfintei, a mai apărut o mână în plus. Faptul miraculos s'a petrecut în noaptea de Vineri, 27 spre 28 Ianuarie, la ora 1,20, după şase zile şi nopţi de rugăciune cu Psaltirea Maicii Domnului în mână. La acea oră a nopţii, a intrat în cameră un glob de lumină care s'a îndreptat spre icoană. Când lumina s'a retras, Mătuşa Magdalena susţine că icoana avea trei mâini, în loc de două..."***

Asta, pe pagina întâia a ziarului. Pe pagina a treia, subiectul este preluat. Din darea de seamă ce se întinde pe o jumătate de pagină, reproducem fragmentul de mai jos:

"... Pe fondul unui cer senin, Maica Domnului este înveşmântată într'o purpure ce cade în falduri. Mânecile ample, brodate cu fir de aur dezvelesc mâinile ce-l ţin în braţe pe Iisus. Ca o greşeală de tipar, dinspre şoldul drept urcă o a treia mână conturată perfect. Este şi ea învelită în purpură cu mânecă brodată cu fir de aur. Mâna, însă, este albă, de parcă ar purta o mănuşă imaculată. Degetele sunt umbrite cu linii subţiri, vineţii. O Sfântă Fecioară ce-şi alintă Fiul cu trei mâini, într'o poziţie pe cât de nefirească, pe atât de divină..."

Şi acest reportaj ca şi primul, este însotit de fotografii documentare.

Urmează ca cititorii să-şi facă ei singuri o opinie.

Nicolae NOVAC